

Wie is S.S. 777?

Edward G. Croffts

bron

Edward G. Croffts, *Wie is S.S. 777?*. Z.n., z.p. 1931

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/crof001wiei01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Wie is S.S. 777?

door Edward G. Croffts

Eerste hoofdstuk.

Abraham Lewison, directeur en grootste aandeelhouder van ‘Lewisons Vereenigde Automobielfabrieken’ kloof aan het viezige uiteinde van zijn zware Havanna. Nadenkend liet hij zijn blik gaan over het gladde, gepolitoerde oppervlak van zijn reusachtig bureau-ministre, dat midden in het sober-ingerichte doch smaakvol aangekleede privé-kantoor stond. Geen stofje, hoe klein ook, was op dat spiegelgladde bureau-blad te bekennen, want Lewison was een net en secuur man, die zeer op orde en zindelijkheid gesteld was. Rommel op zijn schrijftafel kon hij niet verdragen. Dat irriteerde hem en leidde zijn gedachten af. Zijn personeel, van den jongsten bediende af, tot de onder-directeuren toe, betrachtte dan ook steeds de uiterste netheid en iederen morgen, voordat Lewison zijn privé-kantoor binnenkwam, had de oudste procuratiehouder er zich reeds lang van overtuigd, dat alles daar tot in de puntjes in orde was.

Lewison keek dan ook met welgevallen naar zijn prachtig glimmend bureau-blad, waarin het telefoontoestel - het eenige voorwerp dat daarop aanwezig was, weerspiegelde.

Hij glimlachte vergenoegd en wilde juist zijn secretaresse bellen, om haar een paar brieven te dicteeren, toen de telefoon rinkelde.

‘Hallo, hier Lewison.’

De fabrikant luisterde, doch hoorde niets. Even, zoo scheen hem toe, was het, alsof er aan den anderen kant van den draad zachtjes en spottend gelachen werd.

‘Hallo!’ herhaalde hij ietwat ongeduldig, ‘Hallo, hier Lewison. - Met wie spreek ik?’

‘Met meneer Lewison zèlf?’ hoorde hij nu een zachte, eenigszins gevoileerde stem zeggen.

‘Ja!’ snauwde hij kortaf. ‘Wat wilt u?’

Toen, Lewison kon zijn ooren niet gelooven, toen hoorde hij een onaangenaam, scherp lachje en dezelfde stem van zootraks sprak:

‘Aangenaam met u kennis gemaakt te hebben, meneer Lewison. -

Ik ben S.S. 777. Misschien ontmoeten wij elkaar nog wel eens in het leven. - Goedenmorgen.' - En voor de verbaasde fabrikant tijd had om kwaad te worden, had de ander het gesprek verbroken.

'Kwajongensstreek!' mompelde Lewison nijdig en met een smak gooide hij de telefoon op den haak. Op hetzelfde oogenblik viel zijn blik op een envelop, die daar vlak voor hem op zijn bureau lag en de fabrikant kon niet nalaten een kreet van verbazing te slaken. Immers hij zou er een eed op durven doen, dat die envelop daar een minuut geleden nog niet lag! En... dat wist hij zoo zeker, als hij bij mogelijkheid iets zeker kòn weten... *er was niemand anders in de kamer geweest dan hij-zelf!*

Nog steeds niet van zijn verbazing bekomen, nam hij de envelop op en bekeek het adres. Het was keurig getypt en luidde:

Mr. A. Lewison.

In handen.-

Lewison liet een ordinaire vloek hooren - hij was niet altijd de deftige en vermogende autofabrikant geweest, die hij op het oogenblik was en over zijn verleden deden bij zijn benijders de meest fantastische verhalen de ronde - en drukte woedend op het schelknopje, naast zijn bureau.

Degene, die hem dat koopje geleverd had, zou ervoor boeten! Natuurlijk weer een of andere bedelbrief en hij wilde geen bedelbrieven zien! Z'n personeel had opdracht de correspondentie te sorteeren en dat uilskuiken van een secretaris had natuurlijk weer...

Een kort klopje op de deur maakte een einde aan de woedende bespiegelingen van den auto-magnaat.

'Binnen!' riep hij norsch.

De deur ging open en een elegant, eenvoudig, doch zeer smaakvol gekleed meisje van even twintig jaar trad binnen.

Lewisons gezicht nam mildere vormen aan. Zijn nijdige trekken ontspanden zich en hij trachtte zelfs een glimlach tevoorschijn te tooveren. - Dat was waar ook! Ward, z'n secretaris, had-ie ontslagen; de man beging blunder op blunder en twee dagen geleden had-ie met een slecht getuigschrift en drie maanden salaris, zijn congé gekregen. Het plaatsingsbureau voor kantoorpersoneel had onmiddellijk vijftig kandidaten voor de vacante betrekking op zicht gezonden en Lewison had z'n keus laten vallen op Miss Ethel Edwards, die een diploma stenografie en een allerliefst gezichtje had...

'Miss Edwards... eh... wat ik u vragen wou... Tja... dat is te zeggen...' hakkelde de fabrikant op een voor zijn doen bijzonder vriendelijken toon, 'ik... u weet dat nog niet... u kùnt dat natuurlijk nog niet weten, daarvoor bent u nog te kort in dienst, maar... u mag

nooit weer brieven, die niet door den onderdirecteur gesorteerd zijn, op mijn bureau leggen. Ik...'

'Pardon meneer,' onderbrak het meisje, 'ik begrijp u niet. Over welken brief hebt u het?'

Lewison staarde zijn secretaresse aan, alsof deze plotseling krankzinnig was geworden.

'Maar miss Edwards, hoe heb ik het nu met u? U hebt toch zooeven, toen ik telefoneerde, dezen brief op mijn bureau gelegd!' en hij liet haar den brief zien.

'Dat moet een vergissing zijn, meneer. Ik ben niet in uw kamer geweest en kan dus moeilijk een brief op uw bureau gelegd hebben.'

'Wát zegt u? - Bent u niet in mijn kamer geweest?'

'Nee meneer.'

'Maar... maar... hoe kan dat?'

'Ik begrijp u niet, meneer.'

'Deze brief, deze brief...' en Lewison zwaaide het corpus delicti heen en weer, 'hoe komt deze brief dan hier?'

'Dat weet ik niet meneer. Hij zal er al gelegen hebben, vóór u kwam.'

'Geen sprake van, miss Edwards. - Ik ben al minstens een kwartier op kantoor en deze brief ligt hier hoogstens pas vijf minuten.'

'Daar begrijp ik niets van.'

'Ik ook niet. - Hebt u ook niemand mijn kantoor binnen zien gaan?'

'Niemand, meneer.'

'Dat is al heel vreemd, want om hier binnen te komen, moet men door uw kamer. - Er moet dus iemand langs gegaan zijn, zonder dat u het gemerkt hebt.'

'Dat is onmogelijk meneer, want sinds u binnen kwam, heb ik mijn kamer niet verlaten.'

'Maar hoe komt die brief dan hier? Hij kan toch niet vanzelf binnen gekomen zijn!'

'Nee, meneer, maar ik denk, dat u hem over het hoofd gezien hebt. Hij zal er al wel gelegen hebben, toen u kwam.'

'Ja, dat is de eenige verklaring, hoewel ik toch zeker weet... enfin... 't is goed, miss Edwards.'

'Hebt u mij verder niet noodig, meneer?'

'Nee, miss Edwards. - Of... wacht u eens... waar... waar... eh... waar dineert u vanmiddag?'

Het meisje keek Lewison verbaasd aan.

'In mijn pension, meneer,' antwoordde ze rustig.

'Hm...' - Lewison schraapte zich de keel en zette zijn meest

Zondagsche gezicht. - 'Zoudt u mij het genoeg willen doen, met mij bij Claridge te dineeren?'

'Het spijt mij, meneer Lewison,' en zij keek hem kalm en zonder te blozen aan, 'ik heb om zeven uur met iemand afgesproken; ik kan uw uitnoodiging dus niet aannemen.'

'Da's jammer,' zei Lewison en hij meende het.

'Verder nog iets van uw dienst, meneer?'

'Nee Miss Edwards, gaat u maar.'

'Dank u, meneer.'

Het meisje verwijderde zich en liep, in haar eigen kamer aangekomen, haastig naar de telefoon. Zij stampvoette van ongeduld, toen de aangevraagde verbinding niet vlug genoeg tot stand kwam.

'Hallo... ja... ben je daar eindelijk?' - 't Is in orde. Hij schijnt niets gezien te hebben. - Nee. - Goed, zeven uur. Ik zal er zijn. All right.' Zij belde af en ging naar haar bureau om de brieven, waaraan zij bezig was, verder uit te werken...

Lewison had intusschen den brief, die op zoo'n geheimzinnige wijze op zijn schrijftafel was terechtgekomen, geopend. Hij begon te lezen en werd bleek. Zijn handen beefden en het angstzweet parelde op zijn voorhoofd. Nog voor hij den brief tot het einde toe doorgelezen had, ontglipte het papier aan zijn trillende vingers en ontzet streek hij met zijn hand door zijn haren. Gedurende eenige seconden bleef hij verwezen voor zich uitstaren, toen scheen hij zijn zelfbeheersching weer meester en hij raapte den gevallen brief op en begon opnieuw te lezen.

Geachte Heer Lewison.

U bent schandelijk rijk. Het is niet meer dan billijk, dat ook anderen van tijd tot tijd eens van uw rijkdom profiteeren en u zult ongetwijfeld de eerste zijn, die dat met mij eens is.

Ik ben er dan ook zeker van, dat het u een groot genoeg zal zijn, mij, vóór hedenavond negen uur een cheque-aan-toonder ten bedrage van een half millioen pond sterling ten geschenke aan te bieden.

U hebt niets anders te doen, dan de cheque in orde te maken en op uw bureau neer te leggen. Ik zal er dan wel zorg voor dragen, dat hij in mijn bezit komt.

Mocht u soms vergeten de cheque uit te schrijven - ik kan mij begrijpen, dat u het zeer druk heeft - dan is dit allerminst een bezwaar. In dat geval kom ik het bedrag zelf wel even uit uw kluis halen; laat ons zeggen, morgenmiddag om drie uur precies. - Het is volmaakt overbodig, bij de politie navraag omtrent mijn persoon te doen; ik kan u verzekeren, dat ik onder mijn collega's als uiterst solide

bekend sta. - Indien u, door voorzichtigheid, zakenmensen als u eigen, hiertoe toch overgaat, zal ik eveneens de vrijheid nemen, het geld even uit uw kluis te komen halen, daar het mij slecht convenieert te wachten, tot u de verlangde informaties hebt ontvangen. Tevens zal ik dan, uit dankbaarheid voor uw royale gift, uw levensgeschiedenis in alle Londensche bladen doen publiceeren. Het groote publiek houdt van zulk soort levensgeschiedenissen en uw naam zal op ieders lippen bestorven liggen, wat u zonder twijfel hoogst aangenaam zal zijn. Vooral de historie van zekere patenten, die u op bijzonder slimme en handige wijze voor uw firma wist te verkrijgen, zal grooten opgang maken. Ieder zal u voor een nog grooter zakenman aanzien, dan men tot nu toe al deed en uw reputatie zal onsterfelijk zijn.

Mocht u evenwel de cheque onmiddellijk uitschrijven, dan zal ik tot mijn spijt het bedoelde artikel niet kunnen publiceeren, daar ik mij dan onverwijld op reis zal begeven.

In afwachting van uw beslissing.

Met de meeste Hoogachting,

S.S. 777.

Lewison zag sterretjes. Hij, de machtige automobielfabrikant, die voor een groot gedeelte de Londensche beurs beheerschte, hij voelde zich als een schooljongen, die op spieken betrappt was. Hem, Lewison, Abraham Lewison van Lewisons Vereenigde Automobielfabrieken, een van de rijkste mannen van heel Engeland, hadden ze een dreigbrief geschreven. Chantage, doodgewone, smerige chantage en... en...

Hij stond op uit zijn stoel en liep een paar maal met groote stappen de kamer op en neer. Toen schelde hij.

Weer verscheen de secretaresse, maar dezen keer deed Lewison geen moeite vriendelijk te kijken.

‘Meneer Atkins onmiddellijk hier komen!’ beval hij kort.

‘Ja, meneer.’

Eenige oogenblikken later trad meneer Atkins, een der onder-directeuren, binnen.

‘Ah... Atkins... Neem oogenblikkelijk een wagen, rijd naar Scotland Yard en zorg binnen een kwartier met den knapsten detective, dien ze daar hebben, hier terug te zijn!’

‘Ja, maar...’

Lewison maakte een ongeduldig gebaar.

‘Heb je me niet begrepen, Atkins? Me dunkt, dat 't toch eenvoudig genoeg is. Maak voort alsjeblieft!’

Atkins schudde bedenkelijk z'n hoofd.

‘Ik ben bang, meneer Lewison, dat ik zoo maar niemand meekrijg. - Ze zullen eerst willen weten, wat er aan de hand is.’

‘Wat drommel zullen we nu beleven? - Als ik, Lewison, den besten detective van Scotland Yard noodig heb, dan komt de beste detective van Scotland Yard, begrepen? En zonder verdere explicaties! - Binnen het kwartier verwacht ik je terug. - Je kunt gaan.’

Atkins boog en verliet het privé-kantoor. Hij had het tot onder-directeur gebracht, omdat hij een bekwaam bureau-man was, die alle denkbare handels-diploma's met het grootste gemak had weten te verwerven. Hij zou het nooit verder dan onder-directeur brengen, omdat hij zich onmiddellijk liet intimideeren door iemand die een groteren mond had dan hijzelf.

Zijn komst op Scotland Yard verwekte eenige opschudding.

De hoofd-commissaris, tot wien hij dadelijk werd toegelaten, haalde zijn schouders op, toen Atkins het verzoek van Lewison had overgebracht.

‘Als ik geen feiten weet,’ bromde de politiemans, kan ik weinig voor u doen. Wij hebben hier tientallen uitstekende detectives, maar de een is gespecialiseerd in moordzaken, de ander in diefstallen, weer een ander in verduisteringsgevallen enzoovoorts. Meneer Lewison had verstandiger gedaan, met te vertellen, hoe de zaak in elkaar zit.’

‘Hebt u niet een mannetje, die van alle markten thuis is?’ informeerde Atkins, die de boosheid van zijn chef vreesde, wanneer hij met den verkeerden man thuis kwam. ‘Mij dunkt, dat...’

‘Mijn waarde heer, het is hier geen warenhuis van politiebeambten!’ zette de hoofdcommissaris den armen Atkins terecht. ‘We zullen eens zien.’

Hij bestudeerde de dienstlijst en Atkins keek naar de klok. Er waren al elf minuten van de vijftien om.

De commissaris belde en beval den binnentredenden agent: ‘Vraag of Inspecteur MacNewvish even hier wil komen.’

Eenige oogenblikken later trad een klein, onaanzienlijk slechtgekleed mannetje binnen.

‘Hallo, Dicky,’ verwelkomde de commissaris het onoogelijke ventje, wiens enorm kromme beenen de lachlust van Atkins opwekten, ‘heb je tijd, vandaag?’

‘Tijd en tijd is twee,’ zei het mannetje voorzichtig. ‘Als ik tijd heb een biertje te gaan drinken, wil dat nog niet zeggen, dat ik tijd heb om m'n belasting te gaan betalen.’

‘Neen, maar zonder gekheid, Dicky, heb je iets aan de hand, op het oogenblik?’

‘Alleen dat vergiftigingsgeval in Wallstreet. Maar de kerel zit al achter de tralies en het bewijsmateriaal is zoo goed als binnen. En dan heb ik nog dat zaakje van de Dierenbescherming. U weet wel,

van die duivenhokken, die te klein zijn. Tusschen haakjes, chef, dat had u wel aan een ander kunnen geven. Niets interessants bij te beleven en stom-vervelend.'

't Is goed Dicky,' lachte de commissaris, 'ik zal dat gevalletje aan den jongen Brown overdoen.'

'Accoord, chef. - Enne...'

'Heb je zin in een zaakje van meneer Lewison, je weet wel, van...'

'Van de automobielen?'

'Juist Dicky.'

'Hangt ervan af. Zin en zin is twee, zeg ik maar. - Wat is het voor een zaakje?'

Atkins zat zich te ergeren. Als geroutineerd en goed-gedrild bureau-man, kon hij zich niet voorstellen, dat een superieur zoo familiaar met z'n ondergeschikte omging. Dat ondermijnde het gezag. En waar moest het naar toe, als het gezag er niet meer was! Meer dan bar, vond Atkins, dat de commissaris zijn ondergeschikte bij z'n voornaam noemde. 'Afstand bewaren!' dat was het devies, waaraan hij, Atkins, z'n onder-directeurschap te danken had. En wat zag dat vlegelachtige mannetje eruit! Z'n slordig colbertjasje glom van ouderdom en z'n manchetten waren gerafeld. - Moest bij de firma Lewison op kantoor niet voorkomen! De kerel ging onmiddellijk de laan uit!

'Nou, dan zullen we maar es gaan kijken,' besloot de man, die zoozeer Atkins ergernis had opgewekt, toen de commissaris hem van een en ander op de hoogte had gebracht. 'Moet ik met dezen meneer mee?' en hij wees op Atkins, die een gezicht trok, zooals een prins van den bloede op een boerenbruiloft er een zou trekken.

'Ja, meneer Atkins, onderdirecteur van Lewisons Vereenigde Automobielfabrieken - Inspecteur MacNewvish,' stelde de commissaris voor.

Atkins kon het niet over zijn hart verkrijgen, 'aangenaam' te zeggen en hij mompelde iets onverstaanbaars. En toen hij met den Inspecteur in de wachtende auto stapte en constateerde, dat hij nog maar één minuut tijd had, werd zijn stemming er niet beter op.

'Kerel, waar heb jij uitgehangen?' begroette Lewison hem, toen hij, vijf minuten te laat, op den voet gevolgd door Inspecteur Mac Newvish het privé-kantoor binnen kwam.

'Ik...'

'En waar is de detective?' snauwde Lewison, die vol verbazing naar den armoedig aangedanen Inspecteur staarde.

'Ja, ziet u, meneer Lewison...'

'Wat doet u hier, meneer?' grauwde de autofabrikant, die zijn

onder-directeur een vernietigenden blik had toegeworpen, naar den Inspecteur.

‘Ik ben Inspecteur MacNewvish van Scotland Yard,’ verklaarde de politiemann, die in een onverstoortbaar humeur scheen.

‘U?’ Lewison gaapte van verbazing.

‘Ja, ik. - Meneer Lewison, als ik me niet vergis?’

Atkins vreesde het ergste. Hoe dorst de kérel z'n directeur zoo brutaal te antwoorden.

Maar Atkins had zich vergist. Tot z'n verwondering bood Lewison den Inspecteur een stoel aan en verzocht hém, Atkins, op vrij onhebbelijken toon, zich te verwijderen.

‘Bent u de knapste detective van Scotland Yard?’ informeerde Lewison, toen hij met den Inspecteur alleen was.

‘Ik ben Inspecteur MacNewvish,’ antwoordde de Inspecteur droog.

‘Dat vraag ik niet!’ snauwde Lewison.

‘Nee, maar ik vertel het u bij dezen,’ gaf de ander terug.

Lewison begreep, dat hij zijn mannetje op een andere manier moest aanpakken.

‘M'n beste Inspecteur,’ begon hij, ‘u moet me maar niet kwalijk nemen... ik ben een beetje... een beetje nerveus, ziet u... en...’

‘Ja, dat zie ik,’ onderbrak MacNewvish. ‘Het lijkt mij het beste meneer, dat u nu maar es kalm en regelmatig vertelt, hoe de zaak in elkaar zit.’

Een oogenblik wist Lewison niet, of hij kwaad moest worden of kalm moest blijven. Die man behandelde hem, alsof hij een kleine jongen was! Maar hij begreep, dat hij den Inspecteur te vriend moest houden en diens raad opvolgen. - Hij vertelde dus van den brief, die op zoo'n geheimzinnige manier op zijn bureau terecht was gekomen.

MacNewvish lachte medelijdend.

‘Kom, kom meneer Lewison, die brief zal daar wel op een heel logische en gewone manier neergelegd zijn.’

‘Maar ik verzeker u, Inspecteur...’

‘Kijk es, meneer Lewison,’ en MacNewvish begon in de kamer op en neer te loopen, terwijl hij de figuren van het rood-gebloemde tapijt scheen te tellen, ‘de brief moet daar door iemand neergelegd zijn. Ik houd u voor oud en wijs genoeg, om niet meer aan tooverij te gelooven. Als er een brief op uw bureau ligt, moet die daar neergelegd zijn, dat is zoo zeker als een huis.’

‘Volkomen waar, Inspecteur. Maar het is toch op z'n zachtst uitgedrukt vreemd, dat ik...’

‘Vreemd en vreemd is twee!’ filosofeerde MacNewvish, met zijn geliefd stopwoordje. ‘U vindt het vreemd, dat u dien brief niet eerder hebt opgemerkt, of dat u niet gemerkt hebt, dat iemand hem daar neerlegde.’

‘Maar dat is uitgesloten! Ik vertelde u toch, dat mijn secretaresse...’

‘Wie zegt u, dat uw secretaresse de waarheid sprak? Misschien heeft zijzelf den brief daar wel neergelegd.’

‘Maar Inspecteur...’

‘Enfin, dat is van later zorg. - Wat was er nu met dien brief? Ik veronderstel, dat u hem gelezen hebt.’

‘Ja. - Het was een dreigbrief. - Ik moest een cheque ten bedrage van een half millioen pond uitschrijven en als ik het niet deed, zouden ze morgenmiddag om drie uur m'n kluis komen forceeren.’

MacNewvish begon daverend te lachen.

‘Een prachtige mop!’ grinnikte hij. ‘Uw kluis forceeren, morgenmiddag, om drie uur, op klaarlichten dag! En u laat u door zulke humbug schrik aanjagen? Maar meneer Lewison, dat is toch te dwaas om van te praten! Laat u mij dien brief eens zien!’

‘Het spijt me, Inspecteur, maar dat kan ik niet doen.’

MacNewvish greep naar z'n hoed.

‘Dan spijt het mij ook, meneer Lewison, maar ik kan mijn tijd beter gebruiken. - Goedenmorgen.’

‘Een oogenblik, Inspecteur,’ hield Lewison hem tegen.

‘Wel?’

‘Ik maak u er op attent, dat ik, Lewison, Londensch burger, de hulp van de Londensche politie heb ingeroepen. De Londensche politie heeft de plicht mij en mijn eigendommen te beschermen. Als zij dat niet doet, zijn de gevolgen voor haar rekening, begrijpt u dat goed, Inspecteur? Ik heb nog wel eenige macht hier en daar!’

MacNewvish haalde z'n schouders op.

‘Wat wilt u dan?’ vroeg hij eenigszins spottend.

‘Ik wil, dat u deze zaak onderzoekt.’

‘Er valt niets te onderzoeken. - U wilt mij niet eens inzage geven van den bewusten brief.’

‘Nee.’

‘Nou dan... Het eenige, wat wij zouden kunnen doen, is den schrijver van den brief op te sporen, hoewel ik niet geloof, dat dat veel nut zal hebben. Het is natuurlijk niets anders dan een misplaatste grap. Hoe was de onderteekening?’

‘S.S. 777.’

‘Hè?!’ MacNewvish keek Lewison verbaasd aan. ‘SS. 777? - Dat is de naam van een beruchte dievenbende, die sinds een paar

weken in Parijs schijnt te opereeren. Ik las er juist gisteren iets over in een Fransche krant. - Nu begin ik de toedracht zoo langzamerhand te begrijpen... de een of andere grappenmaker heeft dat natuurlijk eveneens gelezen en u toen dien brief geschreven!

Lewison haalde verlicht adem.

‘Zou u werkelijk denken...’

‘Maar dat spreekt toch vanzelf! Hoe kan nu een bende, die in Parijs opereert, tegelijkertijd hier zijn en u dreigbrieven schrijven?’

‘Ja...’ aarzelde Lewison, ‘maar ik zou toch wel graag willen...’

‘Hoe bedoelt u?’

‘We moeten het zekere voor het onzekere nemen, Inspecteur. In den brief werd bedreigd, dat morgenmiddag om drie uur...’

‘Och, kom! U begrijpt toch wel, dat het onmogelijk is, om op klaarlichten dag in de kluis van een groot kantoor als het uwe, met honderden menschen personeel, in te breken? - Maar... als het u dan gerust stelt, wil ik wel een mannetje sturen...’

‘Dus u denkt niet...’

‘Geen sprake van, meneer Lewison. Een flauwe grap, anders niets! Maar zooals ik zei, ik zal u een mannetje sturen. - Adieu, meneer Lewison.’

De fabrikant liet den politiemann uit en ging toen aanmerkelijk gerustgesteld, aan z'n bureau zitten om de loopende zaken van dien dag af te doen.

Een half uur later - hij was het geheele geval al bijna weer vergeten - diende miss Edwards, Mr. Jim Gibbs uit New-York aan.

‘Jim Gibbs... Jim Gibbs... waar heb ik dien naam meer gehoord?’ vroeg Lewison zich af. Hij kon het zich evenwel niet te binnen brengen en toen miss Edwards hem mededeelde, dat Mr. Gibbs het doel van zijn komst geheim wenschte te houden, gaf hij haar order hem te zeggen, dat hij hem niet kon ontvangen. - Eenige minuten later kwam zij terug en overhandigde Lewison een kaartje, waarop eenige woorden geschreven stonden.

‘Mr. Gibbs verzocht mij, u dit te willen geven.’

Lewison las het kaartje en, als geëlectriceerd sprong hij op uit zijn stoel.

‘Laat Mr. Gibbs onmiddellijk binnen, miss Edwards,’ beval hij en met groote oogen staarde hij weer naar de geheimzinnige woorden op het kaartje:

‘Jim Gibbs, detective uit New-York, wenscht u dringend te spreken, daar u groot gevaar dreigt.’

Natuurlijk! Nu herinnerde Lewison zich, waar hij den naam Gibbs meer gehoord had! Gibbs, dat was de beroemste detective van heel

Amerika! De man kwam werkelijk als door den hemel gezonden! Maar hoe ter wereld was het mogelijk, dat hij wist...

Een krachtige klop op de deur en een onberispelijk gekleed gentleman trad binnen.

‘Mr. Lewison?’ vroeg hij, terwijl hij met zijn scherpe, blauwe oogen den fabrikant ernstig doch vriendelijk aanzag.

‘Juist... eh...’

‘Gibbs... Jim Gibbs uit New-York,’ stelde hij zich voor en Lewison bedacht bij zichzelf, dat de Amerikaansche detectives buitengewoon gunstig afstaken bij de Engelsche.

‘Aangenaam, Mr. Gibbs. - Gaat u zitten.’

‘Dank u. - U permitteert, dat ik rook?’ en Gibbs haalde zijn cigarettenkoker voor den dag.

‘O, maar... hier...’ Lewison zette een geheel gevulde, zwaar zilveren cigarettendoos voor den detective neer.

‘Heel vriendelijk, Mr. Lewison,’ weerde deze af, ‘maar indien u er niets op tegen hebt, zal ik mijn eigen opsteken. Ik rook nooit anders dan één bepaald merk.’

‘Zooals u wilt, Mr. Gibbs.’

‘Ik zou u graag even willen spreken, over een voor u zeer belangrijke zaak,’ begon Gibbs, terwijl hij met half gesloten oogen de wolkjes cigarettenuis rook scheen na te kijken.’

‘Dat treft bijzonder, want ik had u ook willen raadplegen over een zeer geheimzinnig geval,’ sprak Lewison, nu hij zich in gezelschap van Amerika's meest beroemden speurder wist, opgewonden.

Jim Gibbs keek den fabrikant doordringend aan. Er scheen iets te lichten in zijn oogen, toen speelde er een glimlach om zijn mond.

‘Zoo,’ zei hij, bedaard de asch van zijn sigaret tippend, ‘zijn de heeren al met den aanval begonnen? Ik geloof, dat ik niets te vroeg ben.’

Lewison staarde den detective met open mond aan.

‘U bedoelt...’ stotterde hij ontzet.

Jim Gibbs lachte.

‘Blijft u kalm, meneer Lewison. - En vertelt u mij eens, hoe u met S.S. 777 in aanraking bent gekomen. Want daarover wilde u mij toch raadplegen, nietwaar?’

Het is ondoenlijk te trachten Lewisons verbazing te beschrijven. - Dat... dat grensde werkelijk aan het wonderbaarlijke. Hoe was het in 's hemelsnaam mogelijk, dat die Amerikaan van den dreigbrief afwist? Hij had er immers met niemand anders over gesproken dan met dien Inspecteur!

‘Ik geloof, dat ik wel zoo ongeveer raden kan, wat u denkt, meneer

Lewison, glimlachte de detective. ‘Maar het is niet zoo wonderlijk, als u gelooft. Ik ben namelijk al geruimen tijd bezig mijn aandacht aan die geraffineerde dievenbende te schenken en op het oogenblik leiden de sporen naar u toe. Vannacht ben ik uit Frankrijk hier naar toe gekomen, omdat de heeren gisteren, in den loop van den dag, uit Parijs naar Londen vertrokken zijn. De Fransche bodem werd hun te warm onder de voeten, zooals een maand of twee geleden de Amerikaansche, vanwaar ik hen gevolgd ben. Toevalligerwijze ontdekte ik, dat er een complot tegen u gesmeed werd, dus wist ik in welke richting ik zoeken moest. - U ziet, de verklaring van een en ander is vrij eenvoudig.’

‘Dus... dus...’ stotterde Lewison, ‘dus als ik u goed begrijp.... als ik u goed begrijp... dan is de dreigbrief, dien ik vanmorgen gekregen heb, géén kwajongenswerk!’ stamelde Lewison, zich het zweet van het voorhoofd wissende.

‘Aha, hebt u een dreigbrief ontvangen? - Hm. Kwajongenswerk, nee, dat is het zeker niet. - S.S. 777 laat het gewoonlijk niet bij dreigementen.’

Met groote angst-oogen keek de fabrikant Gibbs aan. Hij beefde over zijn geheele lichaam en liet zich in zijn stoel terugvallen.

‘Dan... dan ben ik verloren!’ steunde hij en nerveus woelde hij met zijn hand door zijn haren.

‘Bedaard blijven, meneer Lewison!’ vermaande de detective vriendelijk. ‘Vertelt u mij nu maar eens zoo nauwkeurig mogelijk, wat u voor een dreigbrief ontvangen hebt en waarom u denkt, dat u verloren bent. We zullen dan eens zien, of we daar geen stokje voor kunnen steken.’

Gibbs' kalmeerende woorden misten hun uitwerking niet. De automobielen-magnaat herstelde zich weer eenigszins en vertelde vrij regelmatig wat er dien morgen gebeurd was.

Gibbs luisterde met half-gesloten oogen toe, zonder Lewisons relaas ook maar een enkelen keer te onderbreken. Toen deze aan het einde van zijn verhaal gekomen was, bleef de detective nog geruimen tijd zwijgend, als in diepe gedachten verzonken, zitten. Toen stond hij plotseling met een energiek gebaar op, liep eenige malen de kamer rond, daarbij de wanden aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpend. Eindelijk bleef hij vlak voor Lewison staan.

‘Waar lag die brief precies, toen u uw telefoongesprek beëindigd had en hem opmerkte?’

‘Hier.’ - Lewison wees midden op zijn bureau.

‘Hm. - En uw secretaresse beweert, dat zij niemand heeft zien binnengaan?’

‘Ja.’

Gibbs streek nadenkend met zijn duim over den rug van zijn neus. - ‘Zou ik die juffrouw even kunnen spreken?’ vroeg hij toen.

‘Natuurlijk, meneer Gibbs.’ - Lewison drukte op het belknopje en even later trad miss Edwards binnen.

‘Deze heer zou u graag eenige vragen stellen, miss Edwards,’ zei Lewison vriendelijk, ‘ik hoop, dat u die zult willen beantwoorden.’

Ethel Edwards keek haar directeur verwonderd aan.

‘Natuurlijk meneer,’ antwoordde ze en Lewison genoot van het prettige, warme timbre van haar stem.

Jammer, dat het meisje niet scheen te begrijpen, dat hij een groote genegenheid voor haar voelde. Zijn uitnoodiging, om met hem bij Claridge te dineeren, had ze botweg genegeerd - die afspraak was natuurlijk maar een uitvlucht. Misschien dacht ze, dat hij een van die mannen was, die alleen maar een avontuurtje wilden. Maar hij méénde het, hij meende het zoo ernstig als het maar kon.

Lewison zuchtte.

‘Neemt u dan even plaats, miss Edwards.’

‘U zult mij, hoop ik, wel willen vergeven, dat ik u met mijn nieuwsgierigheid lastig val,’ begon Jim Gibbs, wien Lewisons bewonderende blikken niet ontgaan waren, op zijn beminnelijksten toon. ‘Ik zou graag willen weten, hoe laat u vanmorgen op kantoor bent gekomen.’

Ethel kleurde.

‘Kwart over negen, meneer,’ zei ze zacht. ‘Ik hoop niet, dat u mij kwalijk neemt, meneer Lewison,’ wendde zij zich tot haar chef, ‘maar...’

‘Maar natuurlijk niet, miss Ethel... miss Edwards... ik... u... u kunt 's morgens gerust iets later komen. Zoo vroeg heb ik u toch nooit nodig.’

Lewison was blij, dat hij haar terwille kon zijn en putte zich uit in, voor een werkgever, ongewone beleefdheden.

Gibbs lachte fijntjes en stak een versche cigaret op.

‘U was dus om negen uur vijftien op uw bureau,’ sprak hij langzaam en met nadruk.

‘Ja meneer.’

‘Hebt u tusschen negen uur vijftien en het oogenblik, waarop meneer Lewison uw kamer passeerde, om naar zijn privé-kantoor te gaan, uw bureau niet verlaten?’

‘Nee meneer.’

‘Juist.’ - Gibbs deed een lange haal aan zijn cigaret.

‘Meneer Lewison heeft u verteld, dat er op een of andere raadselachtige wijze, een brief op zijn bureau gelegd is?’

‘Ja meneer. - Ik denk...’

‘Pardon... een oogenblik, miss Edwards... Wie hebben er vanmorgen, vóór het oogenblik, dat meneer Lewison met u over dien brief sprak, uw kamer betreden?’

‘Niemand meneer. - Ik ben aldoor alleen in mijn kamer geweest.’

‘Weet u dat zeker?’

‘Natuurlijk weet ik dat zeker!’

Zij scheen eenigszins verontwaardigd, dat de detective aan haar verklaringen scheen te twijfelen en haar stem klonk bits.

‘Zoo.’ - Gibbs glimlachte en bestudeerde het brandende einde van zijn cigaret.

‘En meneer Lewison dan?’ vroeg hij plotseling.

‘Meneer Lewison... Ja, die natuurlijk wel, toen hij naar zijn privé-kantoor ging.’

‘Juist. - Verder dus niemand?’

‘Nee.’

Er was even een stilte en Ethel wenschte den detective naar voor hem ongewenschte oorden.

‘Miss Edwards...’ vroeg Gibbs eindelijk langzaam en met klem, ‘hebt u vanmorgen de telefoon gebruikt?’

Het meisje aarzelde. Gibbs keek haar strak aan en het scheen, dat zij zijn blik niet verdragen kon: zij sloeg haar oogen neer en kleurde hevig.

‘Wel?’ drong de detective aan.

‘Nee, meneer,’ antwoordde zij eindelijk, ‘ik heb vanmorgen de telefoon niet gebruikt.’

‘Ik dank u, miss Edwards,’ zei Gibbs, ‘ik heb u niets meer te vragen.’

‘Hebt u mij nog noodig, meneer?’ vroeg zij Lewison, die met verbazing en lichte ontstemming het verhoor had bijgewoond.

‘Nee, miss Edwards, gaat u maar.’

Ethel groette vluchtig en verliet haastig het privé-kantoor.

‘Meneer Gibbs,’ begon Lewison, maar de detective liet hem niet uitspreken.

‘Straks, meneer Lewison. - Wat ik u vragen wilde, als men van uw kantoor uit telefoneert, krijgt men dan direct verbinding met de stadscentrale, of heeft het kantoor een eigen centrale?’

‘Wij hebben een eigen centrale,’ antwoordde Lewison, die het nut van al die vragen niet begreep, ietwat korzelig.

‘Prachtig. - O, ja, dat zou ik bijna vergeten; u moet, als u telefoneert niet altijd naar den grond kijken. Dat is een verkeerde gewoonte van u.’

Voordat Lewison, die te verbaasd was, om onmiddellijk te antwoorden, zijn mond open kon doen, had Gibbs de telefoon van den haak genomen.

‘Hallo, juffrouw... kunt u mij ook zeggen, of de secretaresse van meneer Lewison in den loop van den morgen een verbinding met de stad gehad heeft? - Hoe zegt u? - Om ongeveer tien uur? Dank u, juffrouw, wilt u me nu even met den portier verbinden?’

Lewison hapte naar adem.

‘Wat... wat heeft dat te beteekenen, meneer Gibbs?’

‘Dat beteekent, dat miss Edwards gelogen heeft, toen ze zei de telefoon niet gebruikt te hebben,’ antwoordde de detective droog.

‘Maar... maar...’

‘Hallo, portier... wilt u onmiddellijk even een trap laten brengen op het privékantoor van meneer Lewison. Een trap ja, een ladder. Ja, direct.’

Nu werd het Lewison te kras. Die meneer Gibbs mocht dan de meest beroemde detective van de Vereenigde Staten zijn, maar Lewison was toch nog altijd Lewison en niet de man om zich als een kleinen jongen te laten behandelen. Maar die wonderlijke Amerikaan met zijn innemende manieren, met zijn kalme, rustige, zelfverzekerde doortastendheid, zijn aangenaam klinkende stem en zijn sympathieke, vaste blauwe oogen, liet hem niet den tijd om kwaad te worden.

‘Ik begrijp, dat u mijn optreden wat vreemd zult vinden, meneer Lewison, maar ik zal u straks alles verklaren. U hebt geen idee met welk een ongelooflijk uitgeslapen en geraffineerde schelmen wij te doen hebben. Ik mag geen tijd verloren laten gaan; iedere minuut is kostbaar en... iedere minuut moeten we voorbereid zijn op een slag van de tegenpartij. - De strijd met misdadigers van dit soort zou je kunnen vergelijken met een partijtje schaak.’

Hoewel Lewisons ontstemming nog niet geheel en al geweken was, kreeg hij toch een soort van vertrouwen in dezen man, in dezen Jim Gibbs. Hoe geheel anders trad de detective op dan zijn collega van Scotland Yard! Diens gedrag was werkelijk ergerlijk geweest. De man kende klaarblijkelijk vormen noch manieren en al had zijn redeneering vrij gezond geklonken, toch oordeelde hij wel wat erg lichtvaardig in dit geval. Er stond toch per slot van rekening een bedrag van een half miljoen pond Sterling op het spel!

Nee, dan pakte deze Gibbs de zaak heel wat serieuzer aan. Alleen dat verhoor van juffrouw Edwards... daar kon Lewison zich moeilijk mee vereenigen. De detective had dat lieve, zachte meisje waarachtig in een verdacht licht gesteld! En... dat kon de fabrikant moeilijk ontkennen, de man had zelfs min of meer gelijk. Ethel had inderdaad

onwaarheid gesproken. Maar het was toch niet aan te nemen, dat zij in verband kon staan tot de mysterieuze bende S.S. 777! Je hoefde nu toch geen detective te zijn, om onmiddellijk te zien, dat Ethel het meest lieve en onschuldige schepseltje was, dat er rondliep. Maar die brief dan? Hoe kwam die brief op zijn bureau? Zij was de eenige, die hem er neergelegd kon hebben... en dan... dan...

Het duizelde den armen Lewison. Hij kon er niet meer uit wijs worden. Hoe was het mogelijk, hoe was het in dezen tijd, in een beschaafd land mogelijk, dat iemand maar kalm met diefstal en chantage kon dreigen en dat je daar vrijwel machteloos tegenover stond!

‘Aha, daar hebben we de trap!’ onderbrak de detective Lewisons wirwarrel van weinig vroolijke gedachten.

‘Zet hier maar neer,’ wees hij de twee pakknechts, die het heiligdom van hun machtigen werkgever nog nooit hadden betreden en nu, verlegen draaiend, op de deurmat waren blijven staan.

‘Hier, vlak voor het bureau.’

Lewison staarde met groote oogen naar de trap. Wat had dat nu weer te beteekenen? Gibbs liet hem evenwel weinig tijd zich te verbazen en na de knechts weggezonden te hebben, beklom hij de trap en begon het plafond te onderzoeken.

‘Wat doet u toch, meneer Gibbs?’ informeerde Lewison, die er nog steeds niets van begreep.

‘Ik probeer, of ik geen bewijs kan vinden voor de onschuld van uw secretaresse,’ antwoordde de detective sfinxachtig.

‘Als u dat lukt, dan... dan...’

‘Dan zijn we een heel eind verder,’ voleindde Gibbs droog en hij ging door het plafond te betasten en te bekloppen, dat het een aard had.

Plotseling uitte hij een kreet van verrassing. Met zijn zakmes begon hij in het plafond te morrelen en na eenige oogenblikken daalde hij, vergenoegd glimlachend, de trap af.

‘Wel?’ vroeg Lewison belangstellend. ‘Hebt u iets gevonden?’

Gibbs knikte.

‘Ik geloof, dat ik het geheim van den brief heb opgelost. Ziet u maar,’ en hij toonde Lewison een stukje wit garen van ongeveer een decimeter lengte.

‘U had me net zoo goed een kikvorsch kunnen laten zien,’ bromde Lewison, ‘ik begrijp er geen steek van.’

‘Wat is er boven dit vertrek?’ vroeg Gibbs raadselachtig, terwijl hij het draadje zorgvuldig in zijn portefeuille opborg.

‘Een zolder,’ antwoordde Lewison, voor wien de porté van deze vraag volkomen duister was. ‘Het privé-kantoor ligt op de bovenste

verdieping, om zoo weinig mogelijk last van het straatruoer te hebben.’

‘Dus hierboven zijn geen kantoren meer?’

‘Nee. Alleen zolderruimten, waar we de oude archieven opgeborgen hebben.’

‘Juist.’

Jim Gibbs ging zitten en stak een cigaret op.

‘En, meneer Lewison,’ vroeg hij, ‘u hebt nu zeker al wel zoo ongeveer begrepen, hoe de bewuste brief op uw schrijftafel is gekomen.’

‘Om u de waarheid te zeggen, begrijp ik er minder van dan ooit.’

‘Ik heb zoo juist tusschen de mooie eiken balken van uw plafond een spleet ontdekt, die breed genoeg is, om er een brief doorheen te steken. En die spleet bevindt zich precies boven de plaats, waar u den brief op uw bureau vond liggen.’

‘Dus...’ stotterde Lewison verrast.

‘Dus hebben de heeren van S.S. 777 langs dien weg den brief op uw bureau gegoocheld. Ten overvloede vond ik nog een stukje draad in de spleet zitten. Als u, zooals ik daarstraks al heb opgemerkt, niet de fatale gewoonte had, om steeds naar den grond te kijken als u telefoneert, had u kunnen zien, dat de brief aan een draadje naar beneden kwam zweven. Boven op den zolder zaten verdekt opgesteld eenige heeren van S.S. 777. Toen de brief op zijn plaats lag, rukten zij den draad, die met een ruimen lus om den brief bevestigd was, los en trokken dezen terug. Het laatste stukje echter brak af en bevindt zich nu in mijn portefeuille.’

‘t Is... 't is ongelooflijk!’ mompelde Lewison, die respect voor den detective begon te krijgen. ‘Hoe bent u op die gedachte gekomen?’

‘Zeer eenvoudig,’ verklaarde Gibbs. ‘Uw bureau staat midden in de kamer. Er was niemand binnen geweest, dus moest de brief van buitenaf op uw bureau gebracht zijn. De muren kon ik gevoeglijk buiten beschouwing laten. Uw bureau staat daarvan te ver verwijderd. De eenige mogelijkheid was dus de zoldering, tenminste, als uw secretaresse buiten het complot stond.’

‘Goddank,’ zuchtte Lewison, ‘dat is tenminste een pak van mijn hart. - Maar hoe verklaart u dat leugentje van die telefoon?’

‘Ik verklaar niets,’ glimlachte Gibbs, ‘ik geloof alleen, dat miss Edwards vrij uit gaat. Dat van die telefoon zal ik nog wel eens nader onderzoeken.’

‘En wat moet ik nu doen, meneer Gibbs? - Uit wat u ontdekt hebt, blijkt wel, dat die dreigbrief geen kwajongenswerk was, zooals Inspecteur MacNewvish geloofde.’

‘Nee, ik denk ook, dat het spel hun ernst is. Inspecteur MacNewvish kent S.S. 777 niet, zooals ik ze ken. Ik zal natuurlijk zooveel mogelijk met de officieele politie samenwerken en het is niet mijn bedoeling, de mannen van Scotland Yard in een ongunstig daglicht te stellen. Maar als ik u een wijzen raad mag geven, zou ik u aanraden: doet u wat ze vragen en schrijft u de chèque uit.’

Lewison keek den detective aan, alsof hij met een volslagen krankzinnige te doen had.

‘Wát?’ riep hij heesch, ‘u raadt mij aan een half millioen pond te riskeeren?’

‘Natuurlijk niet. U schrijft de chèque uit, maar telefoneert uw bankier, dat hij hem in geen geval mag uitbetalen. Trouwens, zoover zal het niet komen. Ik blijf de wacht houden en als ze hem komen halen...’

‘Ja, dat is een goed idee,’ vond Lewison, ‘maar... maar...’ aarzelde hij, ‘als ze de chèque nu eens niet halen?’

‘In dat geval zullen we verder zien. Ik zal beginnen met naar Scotland Yard te gaan en eens met Inspecteur MacNewvish te spreken. Om vier uur ben ik hier terug en dan zorgt u, dat u de chèque gereed hebt.’

‘Prachtig,’ meende Lewison, die hoe langer hoe meer vertrouwen in den detective begon te krijgen. ‘Alleen zou ik me van die kennismaking met MacNewvish niet te veel voorstellen. Een lompe vlegel!’

Jim Gibbs haalde de schouders op.

‘Och,’ zei hij verontschuldigend, ‘politie-ambtenaren zijn dikwijls met vreemde eigenaardigheden behept. 't Is best mogelijk, dat de Inspecteur bij nadere kennismaking geen ongeschikt man blijkt te zijn.’

‘Ik betwijfel het,’ zei Lewison. ‘Zooals ik u al vertelde, hij nam deze zaak niet eens au sérieux.’

‘Dat doet de officieele politie nooit in zulke raadselachtige gevallen,’ legde Gibbs uit. ‘In mijn jarenlange praktijk is me al meermalen gebleken, dat zelfs de knapste politie-ambtenaren altijd buitengewoon sceptisch staan tegenover vreemde, gecompliceerde misdaden. Als het niet doodgewoon en alledaags is, dan gelooven ze aan een misplaatste grap totdat... totdat het te laat is.’

‘Ik moet zeggen, dat dat dan al een heel schrale troost is,’ merkte Lewison op.

‘Inderdaad,’ lachte Gibbs, die aanstalten maakte om te vertrekken. ‘Dus, meneer Lewison, om vier uur vanmiddag, ben ik terug. Om negen uur - het was toch negen uur uiterlijk, dat u de chèque klaar moest leggen - om negen uur bel ik u dan even op, wat er gebeurd is.’

‘Allright, meneer Gibbs; ik hoop, dat u de schurken te pakken krijgt!’ en Lewison liet den detective uit.

Precies om negen uur dien avond belde Gibbs, die den heelen middag in het kantoor had doorgebracht, Lewison op.

‘En?’ vroeg de autofabrikant, die de laatste uren in voortdurende spanning had doorgebracht.

‘De chèque is niet gehaald,’ deelde de detective hem mee. ‘Er zijn dus twee mogelijkheden: òf de dreigbrief werd alleen maar geschreven, om u schrik aan te jagen, òf S.S. 777 is er achter gekomen, dat u order gaf, niets uit te betalen. En dan... dan zijn we nog niet aan het eind!’

‘En wat denkt u nu te doen?’ informeerde Lewison, die zich allesbehalve lekker voelde.

‘Te gaan slapen,’ antwoordde Gibbs laconiek. ‘Ik denk, dat ik mijn nachtrust wel noodig zal hebben, want het is niet uitgesloten, dat S.S. 777 mij nog heel wat te doen zal geven. Adieu, meneer Lewison, morgenochtend hoop ik u op uw kantoor te zien.’

‘S.S. 777,’ mompelde Lewison, toen hij de telefoon had opgehangen, ‘wie voor den drommel is die S.S. 777?’

Tweede hoofdstuk.

Het feit, dat op het bewuste uur de klaargelegde chèque niet was weggehaald en de bedreiging van de geheimzinnige S.S. 777 dus niet werd uitgevoerd, wekte bij Lewison de hoop, dat de geheele geschiedenis slechts een flauwe grap zou geweest zijn van den een of ander, die hem een poets had willen spelen.

Misschien had die malloot van een Inspecteur toch gelijk gehad, toen hij beweerde, dat het onzin was, de geschiedenis au sérieux te nemen. Maar toch - hoe kwam het, dat de onbekende briefschrijver zoo goed op de hoogte bleek van Lewisons zakengeheimen; van de historie met de patenten, waarvan eventueele publicatie wel eens heel noodlottig kon worden voor den rijken autofabrikant? Zou een van zijn vele vijanden hem slechts angst hebben willen aanjagen? Graag troostte Lewison zich met deze gedachte. Innerlijk voelde de anders steeds koelbloedige zakenman zich zoo nerveus als hij zich in tijden niet gevoeld had en hij wilde den groeienden angst in zich zelf met alle geweld op een of andere wijze onderdrukken en bij zichzelf weg redeneeren. Trouwens, hij kon niet anders doen,

dan afwachten, wat er verder zou gebeuren en hij kon niet meer maatregelen nemen, dan hij nu reeds genomen had. - De heer Lewison was er niet aan gewoon zich angstig en onzeker te voelen; hij had steeds blind geluk gehad in zijn leven; bijna nooit mislukte hem iets, wat hij ondernam; nooit hadden vijanden of concurrenten hem op succesvolle wijze kunnen dwarsboomen en dit verwend zijn door het domme toeval had hem een zekerheid van optreden gegeven, die bijna ieder voor hem wijken deed en hij kon ook nu nog niet aannemen, dat het geluk, waaraan hij gewoon was, plotseling in het tegendeel verkeeren zou. Als er onverhoeds meer dan hij wenschte, openbaar zou worden, zou hij wel een middel vinden of zou zich wel een gunstige gelegenheid voordoen, om zoogenaamde lasterstemmen het zwijgen op te leggen. Hooge boomen vangen veel wind. Hij stelde zich voor, dat hij makkelijk meester van de situatie zou kunnen blijven, door dat, wat hij onverschillig voor laster en afgunst zou laten uitmaken, hooghartig te negeren.

De heer Lewison trachtte dus zooveel mogelijk zijn zelfbeheersching te bewaren, zette alle zorgelijke en angstige gedachten van zich af en zocht vergetelheid.

Eerst ging hij naar een groot revue-theater, maar de voorstelling, die hem maar matig interesseerde, kon hem niet geheel zijn zorgen doen vergeten. Telkens kwam hij met een schok tot bewustzijn van de toch altijd nog netelige positie, waarin hij zich bevond. Zouden zijn geheimzinnige belagers er werkelijk op een of andere wijze achtergekomen zijn, dat de gereedgelegde chèque toch niet inbaar zou blijken? Maar hoe ter wereld was dat mogelijk? Nee... neen... dat was wel een heel erg onwaarschijnlijke veronderstelling.

Maar zoodra de heer Lewison zich op dit punt weer gerustgesteld had, dwaalden zijn gedachten af naar miss Ethel Edwards, zijn mooie secretaresse, de tweede quaestie, die hem met onrust vervulde. Hij stelde in hooge mate belang in dit meisje en het was hem een groote ergernis, dat zij, hoewel zij zich beleefd en plichtsgetrouw toonde, toch steeds afstand tusschen hen bewaarde en elke poging tot toenadering van zijn kant door haar vormelijke koelheid mislukken deed.

Dit bekoorlijke, hooghartige meisje, dat ondanks haar ondergeschikte betrekking, toch steeds de waardigheid van een prinses wist te bewaren, had weer allerlei verlangens, die hij reeds lang voorbij en vergeten waande, bij hem opgewekt. Het was hem, of zij hem zijn verloren jeugd weer kon teruggeven, of zij zijn verkilde hart weer warm zou kunnen maken, of zij hem genezen kon van de gewetensangst, die hem, nu hij ouder werd, soms kwelde in slapeloze nachten.

Jammer, dat Ethel niet bij hem was. Zij was het, die hem over alles heen had kunnen helpen, zij was het, die hem de toekomst weer zonniger had kunnen doen inzien. Waarom weigerde zij steeds zijn voortdurend dringender wordende uitnodigingen aan te nemen? Wat was dat voor een brutaliteit; waarom gehoorzaamde alles en iedereen hem, behalve zij, waarom was zij alleen in staat, om hem zich vernederd te doen voelen? Lewison maakte zich in stilte kwaad op haar. Als dat zoo doorging, zou hij zich op haar wreken.

De tafereelen van de revue volgden elkander in bonte afwisseling op, zonder dat Lewison er acht op sloeg. Alleen de muziek verdoofde hem een weinig.

Plotseling gaf iemand hem een klap op zijn schouder en deed hem zodoende uit zijn overpeinzingen opschrikken. Zijn oude zakenvriend Isaac Berlin zette zich naast hem. Deze verkeerde blijkbaar in een buitengewoon opgewekte stemming en verkocht allerlei kwinkslagen. Eerst bleef Lewison daar somber en zwijgzaam tegenover, maar spoedig liet hij zich door de vroolijkheid van zijn vriend meeslepen. Na het theater gingen zij samen soupeeren bij Claridge, waar zij spoedig, door het rijkelijk gebruik van champagne, buitengewoon in de stemming kwamen.

Toen Lewison thuiskwam was het reeds laat in den nacht. Hij ging spoedig naar bed en viel in een zwaren, droomloozen slaap.

's Morgens bracht de huisknecht hem, zooals gewoonlijk, zijn ontbijt met het ochtendblad.

Het bleek bijzonder moeilijk om den heer Lewison dezen ochtend te wekken. Eerst bromde hij, dat hij met rust gelaten wenschte te worden, maar de huisknecht, die strikt consigne had, om te blijven volharden in zijn pogingen, om den heer Lewison tot zijn daagsche plichten te roepen, bleef aanhouden, al leefde de man onder voortdurende vrees voor een eventueel kwaad humeur van zijn meester.

Eindelijk rees de heer Lewison overeind, schold wat op zijn huisknecht uit gewoonte en om goed wakker te worden, dronk zijn thee, nam even de courant op, legde deze zonder veel belangstelling weer neer, zuchtte diep en maakte aanstalten, om een zacht gekookt eitje te verorberen. Daarop nam hij de courant weer ter hand, vouwde deze open en begon, al etende, verveeld en plichtmatig te lezen.

Plotseling bleef hij verbijsterd staren op het opschrift boven een artikel. Hij werd koud tot op zijn gebeente en zijn oogen sperden zich wijd-open. Eenige oogenblikken bleef hij zoo zitten, alsof hij versteend was. Toen begonnen de letters voor zijn oogen te dansen en zijn handen trilden, als in een heftigen koortsaanval. Een leger van

vreeselijke gedachten bestormde hem plotseling en een voorgevoel van naderend onheil, deed zijn hersens verstijven in zijn hoofd.

Met moeite dwong hij zich eenigermate tot kalmte en met stille ontzetting las hij het opschrift nog eens over.

Er stond:

HET GEHEIM VAN DEN AUTOMAGNAAT.

Sensationeele onthullingen uit het leven van Abraham Lewison.

De grondslag van een fortuin.

Koortsachtig vervolgde Lewison zijn lectuur en het scheen hem toe, dat hij gekweld werd door een vreeselijke nachtmerrie.

Het artikel luidde:

‘Wanneer men nagaat op welke wijze vooraanstaande persoonlijkheden uit de industriele en financieele wereld tot macht kwamen en men nader onderzoekt, wat eigenlijk de grondslag is van hun fortuin, komt men vaak tot eigenaardige resultaten. Dikwijls moet men de oorzaak van hun slagen zoeken in een of ander toeval, dat zich voordeed en waarvan zij een handig, zij het dan een niet altijd even fair gebruik maakten. Er bestaat een wijze van diefstal, die door de wet moeilijk te achterhalen is en de handigste dief - dat is de dief, die niet openlijk tegen de wet zondigt - heeft altijd kans een machtig man te worden en de gelegenheid de grondslag te leggen van een fortuin. Vaak gebeurt het, dat een dergelijke, moderne roover tot zulk een machtspositie komt, dat men graag, om bij hem in het gevele te komen, het dubieuze begin van zijn succesvolle loopbaan vergeet.

Een merkwaardig voorbeeld van een dergelijk slagen biedt ons het leven van den bekenden en onmetelijk rijken automagnaat Abraham Lewison, dien wij als een prototype kunnen beschouwen van een bovenbedoelden modernen roover en gebruikmaker van het geestelijk bezit van anderen.

Waarschijnlijk zal het onze lezers interesseeren, hoe deze machtige en algemeen geziene burger van onze stad de basis van zijn eigenlijken rijkdom legde en hoe hij op handige wijze gebruik wist te maken van de uitvinding van een van zijn meer geniale dan gewiekste ondergeschikten. - Indertijd bezat de heer Lewison een kleinen tweedehandschen fietsenhandel in een van de oude stadswijken. Ook handelde hij nog in allerlei andere ongeregelde goederen. Dat is reeds langen tijd geleden en weinigen zullen zich deze zaak nog

herinneren, althans niet in den tegenwoordigen groot-industrieel den toenmaligen, onaanzienlijken koopman zien. Dit doet ook weinig meer ter zake; alleen willen wij, als interessante bijzonderheid, nog even vermelden, dat de heer Lewison toentertijd eenige malen terechtstond als heler van gestolen goederen. Gelukkig voor hem, wist hij zich er echter altijd op een of andere handige manier uit te draaien. Neen - Lewison kreeg men zoo gauw niet te pakken; die was uitgeslagen genoeg, die hield altijd een slag om den arm en wist zijn smoesje te vinden, wanneer dat noodig bleek. - Lewison had toenmaals een jonge boekhouder in zijn dienst. Deze jongeman, die reeds vroeg zijn beide ouders verloren had, bleef, na het halen van zijn middelbaar akte boekhouden, jarenlang zonder betrekking. Alles liep hem tegen en daar het hem toescheen, dat hij toch voor het ongeluk geboren was en hij zich niet in het aardsch bestaan zou kunnen handhaven, besloot hij een eind aan zijn leven te maken. Maar Lewison greep op het juiste oogenblik in. Niet, dat hij den jongenman verhinderde om den zelfmoord te plegen, of hem op een of andere wijze het leven redde - Lewison was niet sterk in het redden van levens en met trots kon hij beweren, dat niemand iets aan hem te danken had - maar toen de jongeman uit de gracht gehaald was, waar hij even te voren was ingesprongen en men de kunstmatige ademhaling op hem toepaste, kwam juist Lewison langs. Van eenige omstanders, die den levensloop van den ongelukkigen jongeman kenden, hoorde hij eenige bijzonderheden over de poging tot zelfmoord en de oorzaken hiertoe. Lewison begreep, met zijn gewone gewiektheid, dat hij er zijn voordeel mee kon doen en dat hier gelegenheid was, om een goedkoope werkkracht in zijn dienst te krijgen.

Toen de jongeman er weer bovenop gekomen was, nam Lewison hem, zoogenaamd uit medelijden, in dienst en betaalde hem, uit medelijden, een ongelooflijk klein salaris. En de edelmoedige koopman werd beloond voor zijn menschlievende daad.

De automobiëlandustrie was in dien tijd nog in haar prille jeugd en mijnheer Lewisons nieuwe boekhouder had een uitvinding gedaan, waarvan hij zeker wist, dat zij de auto-industrie een heel eind vooruit zou brengen. En de jongeman droomde reeds van onmetelijke rijkdommen, die hij door middel van deze uitvinding verwerven zou; droomde reeds van grootheid, macht en beroemdheid.

Maar hij was tergend arm; het weinige geld, dat de milde Lewison hem betaalde, was bij lange na niet genoeg om in zijn levensonderhoud te voorzien, hoewel hij dagen lang voor de firma Lewison werken moest. In zijn vrijen tijd wilde hij rust hebben om te studeeren en

zijn dierbare uitvinding te vervolmaken. Slechts meer geld kon hem rust en kracht daartoe verschaffen. Zijn lichaam raakte echter verslapt door overwerk en ondervoeding; zijn hersens weigerden hem den dienst en zoo kwam hij er toe geld te vervreemden uit de kas van de firma Lewison.

Natuurlijk merkte Lewison dat. Neen, hij zou het niet merken! Hem namen ze niet! En natuurlijk wist hij ook van de uitvinding van zijn employé af. De jongeman was steeds vervuld daarvan en sprak vaak opgewonden over zijn toekomstplannen. En even natuurlijk had Lewison zich laten uitleggen, waarin de uitvinding bestond en had hij zich nauwkeurig van alle détails op de hoogte gesteld.

Nu was de kans voor den nobelen Lewison gekomen, om de uitvinding in handen te krijgen.

Hij riep zijn ongelukkigen employé apart, stelde hem wat op zijn gemak, liet hem een sigaar opsteken en vertelde hem toen kalm, alsof het in het geheel geen zaak van gewicht was, dat hij de ontvreemding van het geld gemerkt had en dat hij van plan was om den armen employé aan de politie over te leveren. De uitwerking op zijn geen kwaad vermoedend slachtoffer was vreeselijk. De employé zag zijn schoonste levensillusie in rook vervliegen; slechts schande en moreele ondergang wachtten hem. Snikkend en wanhopig viel hij zijn kwelgeest aan de voeten en smeekte hem, om medelijden met hem te hebben. Maar hij had dit even goed aan een steen kunnen vragen.

In zaken kende Lewison geen medelijden. Nu was er geen zakelijk voordeel aan verbonden om medelijden te hebben.

Met een beminnelijken glimlach deed Lewison hem nu het voorstel om zijn stilzwijgendheid te koopen, door hem de uitvinding af te staan.

Wanneer zijn slachtoffer genegen zou zijn, dit te doen en daarna onmiddellijk naar het buitenland te gaan, zou hij verder geen werk van de zaak maken. Er bleef den employé niets ander over, dan het voorstel van Lewison aan te nemen.

En sinds dien tijd begint het ongehoorde succes van Lewison en het Lewisonfabrikaat.

Wij zouden nog verschillende dergelijke staaltjes uit het leven van dit heerschap kunnen aanhalen, als het ons niet zoozeer tegen stond, om nog langer over dit individu uit te weiden, over dezen gearriveerden roover te schrijven, die, hoewel hij door ieder ontzien wordt, in werkelijkheid een ieders verachting verdient. We zijn blij, dat deze geschiedenis ons ter oore kwam en wij in staat zijn iedereen te waarschuwen, die in zakelijke relatie met Abraham Lewison staat.'

Het was den heer Lewison, die in één groeiende verbijstering dit artikel gelezen had, of de aarde golfde, als een veel bewogen zee en zijn bed daarop dreef als een stuk wrakhout, dat ieder oogenblik door de woeste baren bedolven dreigde te worden. Het was hem, of er plotseling voor hem een diepe afgrond gaapte, waar hij in dreigde te storten.

De eerste slag was gevallen, de eerste bedreiging van S.S. 777 was uitgevoerd. Lewison kende geen tegenwerking, kende geen vernedering. Nooit dorst iemand zich tegen zijn wil te verzetten en nooit werd er in de couranten anders dan in hoogdravende, prijzende bewoordingen over den grooten vaderlander geschreven, den eminenten groot-bedrijf-leider, die voor een groot gedeelte de wereldmarkt beheerschte.

Het allereerst schoot de gedachte in hem op, dat dezen morgen honderduizenden zijn schande zouden lezen en er zich heimelijk mee zouden vermaken. Zijn naam zou op aller lippen zijn.

Hij twijfelde er nu niet meer aan, dat de S.S. 777 ook de tweede bedreiging zou uitvoeren. Er moesten dadelijk maatregelen genomen worden... dadelijk - dadelijk...

Toen vloog er een roode woede in den heer Lewison op. Wie ter wereld had den treurigen moed, om hem, den machtigen Lewison, op een dergelijke wijze aan te randen? Hoe was het in 's hemelsnaam mogelijk, dat een van de meest vooraanstaande bladen een dergelijk artikel tegen hem opnam en hem openbaar durfde belasteren en aanvallen! Wat stak daar achter? Dat moest hij in de eerste plaats te weten komen.

Razend van opwindung greep hij de telefoon van den haak, greep de courant, om het telefoonnummer te weten te komen, frommelde deze in elkaar en smeed hem in een hoek, draaide de nummers met bevende vingers en wachtte - maar hij kreeg geen antwoord - hij hoorde herhaalde malen de bel gaan - maar hij hoorde geen antwoord. Lewison stampte op den grond en gromde - maar er kwam niemand aan den anderen kant, om zijn vloeken te waardeeren.

Wel hoorde hij een geroezemoes van stemmen, die blijkbaar zenuwachtig en opgewonden door elkaar spraken. Plotseling hoorde hij een snerpden gil, die klonk als de woedekreet van een wilde en het geluid van vallende voorwerpen, toen zakte langzamerhand het geroezemoes en het bleef stil. Alleen ging nog telkens, met tergende regelmatigheid, de telefoonbel.

Nijdig legde Lewison de telefoon weer neer, nam den haak daarna weer op, verbond zich met het commissariaat van politie en snauwde:

‘Ik moet Inspecteur MacNewvish spreken.’

‘Is niet te spreken. Nog niet aanwezig!’ kreeg hij ten antwoord.

‘Waarom is MacNewvish niet aanwezig, als ik hem nodig heb?’

‘Meneer MacNewvish zal aanwezig zijn, wanneer hem dat goeddunkt,’ klonk het nijdig aan den anderen kant.

‘Hij moet onmiddellijk bij mij komen.’

‘Meneer MacNewvish zal bij u komen, wanneer hem dat zelf goeddunkt.’

‘Er is iets verschrikkelijks gebeurd en er moeten dadelijk maatregelen genomen worden.’

Er klonk een nauwelijks onderdrukt gelach aan den anderen kant en dit bracht den heer Lewison buiten zichzelf van woede; er kwam een reeks uitgezochte verwenschingen bij hem op, maar hij bedacht ter juister tijd, dat het beter was, de politie niet geheel en al tegen zich in te nemen.

‘Brengt u den heer MacNewvish dan mijn vriendelijk verzoek over, om dadelijk bij mij te komen,’ vervolgde hij met ironische beleefdheid. ‘De toestand heeft zich sinds gisteren buitengewoon verscherpt.’

‘Dat weten we.’ De merkbare toon van spot, waarop dit antwoord gegeven werd, deed Lewison wederom het bloed naar het hoofd stijgen, maar hij bedwong zich ten tweede male. Hij meesmuilde wat en hing de telefoon weer op.

Vervolgens stelde hij zich in verbinding met den detective Jim Gibbs.... maar een ander, van wien hij de stem niet kende, stond hem te woord.

‘Meneer is al op weg naar u toe!’

‘Dank u,’ antwoordde Lewison.

En nu die ellendige dagbladredactie. Die moest en zou hij te pakken krijgen.

Hij draaide de nummers, ‘Hallo! Hallóó! Hallóóó!’ Lewison hoorde de stem van een jongen: ‘Hallo, met ‘The Telegraph’.

‘Verbind mij dadelijk met de hoofdredactie! Gauw wat, voor den drommel!’

‘De hoofdredactie is niet te spreken.’

‘Wat weerga, als ik de hoofdredactie spreken wil, dan is ze te spreken! Zeg, dat Abraham Lewison aan de telefoon is en dadelijk den hoofdredacteur spreken móét. Als hij mij niet dadelijk te woord staat, zal ik maatregelen nemen, die hem niet bijzonder aangenaam zullen zijn. Zeg hem dat uit mijn naam!’

‘Maar ik kan den hoofdredacteur niet roepen, meneer!’

‘Waarom niet?’

‘Hij voelt zich niet wel!’

‘Dat zal er niet beter op worden, als hij mij gesproken heeft!’ gromde Lewison. ‘Het is te hopen voor hem, dat hij zich spoedig beter voelt,’ dreigde hij verder. ‘Roep dan een van de andere heeren van de redactie.’

‘Goed, meneer!’

Lewison moest wachten en de tijd, dát hij moest wachten, scheen hem een eeuwigheid toe.

Eindelijk kwam de jongen terug.

‘De heeren zijn allemaal heel zenuwachtig, meneer; ik kan er geen een toe krijgen, om aan de telefoon te komen. Toen ik uw naam noemde, schrokken ze allemaal vreeselijk.’

‘Dat zal wel uit komen,’ mompelde Lewison. ‘Zeg hen dan dit: als ik niet binnen de minuut een vertegenwoordiger van de redactie te spreken krijg, gaat er onmiddellijk een aanklacht in zee. Ze weten deksels goed, waarover het gaat.’

Weer verdween de jongen en eenige minuten later hoorde Lewison een nerveuze, hoge stem, die vroeg:

‘Spreek ik met mijnheer Lewison?’

‘Ja,’ snauwde Lewison.

‘O, mijnheer Lewison, ik moet u namens de hoofdredactie onze nederige excuses aanbieden. Wij betreuren oprecht, wat er gebeurd is; maar geloof u mij, het was geheel buiten onze schuld.’

‘Buiten uw schuld! Een mooie geschiedenis, meneer, een prachtige geschiedenis! Een redactie, die buiten haar schuld een dergelijk schandelijk, beledigend lasterartikel plaatst! Maar het zal jullie leelijk opbreken! Daar zal ik voor zorgen!’

‘Maar, meneer, ik verzeker u, niemand van ons kan er iets aan doen! We waren zelf allen even verbaasd, toen wij het bewuste artikel in het ochtendblad ontdekten. De hoofdredacteur is er geheel van overstuur. We weten geen raad met hem. Niemand durft hem te naderen. Hij verkeert in een exces van woede en ieder, die met hem te maken heeft, scheldt hij op een verschrikkelijke manier de huid vol. Hij is zelfs den chef van de zetterij aangevlogen en wij hebben dezen met de grootste moeite uit zijn handen kunnen redden. Alles loopt vandaag in de war. Maar natuurlijk, mijnheer Lewison, u kunt er op vertrouwen, dat wij alles weer goed zullen maken. In het avondblad zullen we -’

‘Daar heb ik wat aan, meneer!’ schreeuwde Lewison. ‘Laster werkt door, omdat laster maar al te graag door iedereen geloofd wordt. Dat is niet meer goed te maken en ik verzeker u, dat ik een gevoelige wraak zal nemen. Hoe ter wereld is het mogelijk meneer,

dat een dergelijk weezinwekkend artikel in uw blad afgedrukt kan worden, zonder dat iemand van u er iets van afwist! Dat is onzin; daar geloof ik niets van. Er schuilen onder u elementen, die mij vijandig gezind zijn en ik heb alle reden, om te veronderstellen, dat zij deel uitmaken van een gevaarlijke misdadigersbende. Er moet een grondig onderzoek plaats hebben, dat den naam van uw blad geen goed zal doen.'

'Maar, in 's hemelsnaam, mijnheer Lewison, gelooft u mij toch! Ik zal u de toedracht van de zaak verklaren. Gisterenavond, toen de zettters bezig waren met het ochtendblad, verscheen er een bende gewapende en gemaskerde mannen op de drukkerij. De chef van de zetterij en de corrector waren toevallig afwezig. Met de revolver in de hand dwongen de binnendringers de zettters het bewuste artikel te zetten. Toen de chef van de zetterij en de corrector terugkwamen, werden zij onverwachts gegrepen en gekneveld, evenals een lid van de kunstredactie, die nog een laat binnengekomen recensie kwam brengen. Zij werden vanmorgen in deerniswekkenden toestand in den kelder gevonden. De zettters werden nog een groot gedeelte van den nacht bewaakt, zoodat geen van hen iemand van de redactie waarschuwen kon. Ook later durfde niemand van hen dat, daar de binnendringers hen hadden verlaten, na gedreigd te hebben, dat er een vreeselijken wraak genomen zou worden op ieder, die de zaak verraden zou vóór het verschijnen van het ochtendblad, zoodat de verschijning hiervan nog op een of andere manier verhinderd kon worden.'

Lewison had met groeiende verbijstering naar dit ontstellende verhaal geluisterd. De zaak had nu schrikbaan-jagende, reële vormen aangenomen. De mogelijkheid, dat alles slechts op een flauwe aardigheid berustte, bleek nu uitgesloten. En hij begreep, dat er nog veel gebeuren zou, vóór de dag voorbij was.

'Maar hoe ter wereld is het mogelijk, meneer, dat de bende tot de zetterij kon doordringen, zonder dat iemand het merkte?'

'Helaas, meneer Lewison, eenige van onze menschen maakten zich werkelijk schuldig aan een ernstig plichtsverzuim. Zij werden dan ook vanmorgen onmiddellijk ontslagen. Eenige leden van de nachtedactie zaten te pandoeren, een ander bleek in slaap gevallen te zijn. De chef van de zetterij en de corrector zaten samen in een klein café, op den hoek van de straat. Het is uitgekomen, dat zij dit dikwijls plachten te doen. Er is nog nooit zoiets gebeurd, mijnheer Lewison; wij werden volkomen overrompeld. Ons eenig streven is, u volkomen genoegdoening te schenken. U begrijpt toch wel, dat het allerminst in onze bedoeling lag uw goeden naam aan te randen.'

Maar Lewison was niet voor rede vatbaar. ‘Ik zal wel achter de waarheid komen,’ dreigde hij, hing de telefoon op den haak en belde dadelijk daarna het commissariaat van politie weer op.

‘Is meneer MacNewvish eindelijk gearriveerd?’

‘Ja, meneer.’

‘Roep hem dan onmiddellijk aan de telefoon.’

‘Ja, meneer.’

‘Hallo, met Lewison?’ klonk de stem van MacNewvish.

‘Ja. U hebt natuurlijk het artikel in “The Telegraph” gelezen?’

‘Gelezen en gelezen is twee,’ antwoordde MacNewvish. ‘Ik heb het even doorgekeken, maar het interesseerde me niet bijzonder.’

‘Zoo, interesseerde het u niet!’ merkte Lewison sarcastisch op. ‘Het lijkt mij, dat het u anders wel behoorde te interesseeren!’

‘Ik voor mij ben er nog altijd van overtuigd, dat de heele zaak niet anders is dan een grap van den een of ander.’

‘Toch wel een wat ver doorgedreven grap, nietwaar?’

‘Nou ja, grap en grap is twee. De grap is natuurlijk wel eenigszins vijandig bedoeld. U schijnt nog al wat vijanden te hebben.’

Er lag een verborgen hoon in deze woorden, waardoor Lewison weer in nieuwe woede geraakte. Buitendien bracht de tergende onverschilligheid van den Inspecteur hem buiten zichzelf.

‘U heeft er niets mee te maken, of ik veel vijanden heb of niet! U hebt alleen maar te onderzoeken, hoe deze zaak in elkaar zit. Zal ik u eens vertellen, wat er gisteravond op de drukkerij gebeurd is? Ik ben benieuwd, of u dat ook slechts een misplaatste grap zult vinden.’

‘Ik weet het al; doet u geen moeite.’

‘Nu en wat zegt u ervan?’

‘Voorloopig niet veel!’

Het was zeer te betwijfelen, of Lewison den ander niet naar de keel gevlogen zou zijn, wanneer deze voor hem had gestaan.

‘Wat denkt u te doen?’

‘Voorloopig niet veel! Afwachten...’

Lewison was er zich van bewust, dat hij nog nooit iemand zoo gehaat had als op dit oogenblik den Inspecteur MacNewvish.

‘Afwachten en afwachten is twee, Inspecteur,’ sneerde hij. ‘Ik ben er wel nieuwsgierig naar op welke plaats u wenscht af te wachten. Ik hoop, dat dat vandaag ten mijnen kantore zal zijn. U weet wat er op het spel staat!’

‘Op het spel staan en op het spel staan is twee, meneer Lewison!’

‘In ieder geval verwacht ik u, Inspecteur en wel zoo spoedig mogelijk!’ schreeuwde Lewison.

‘Als ik tijd kan vinden, kom ik even,’ antwoordde MacNewvish onverstoort.

‘Loop naar de pomp,’ mompelde Lewison binnensmonds en hing de telefoon op. Met behulp van den huisknecht kleepte hij zich haastig aan. Hij wierp den armen man een menigte verwenschingen naar zijn hoofd, genoeg om hem voor den heelen verderen dag droefgeestig te stemmen.

Daarop snelde Lewison het huis uit, sprong in zijn auto, die, zooals iederen morgen, voor de deur op hem stond te wachten en gaf zijn chauffeur bevel, om hem in razend tempo naar zijn kantoor te rijden.

Derde hoofdstuk.

Op zijn kantoor trof hij den detective Jim Gibbs reeds aan.

‘Hallo, mijnheer Lewison!’ Jim Gibbs stond op en stak hem de hand toe, met hartelijke beleefdheid.

‘Gelukkig, dat u er al bent, mijnheer Gibbs. Ik heb u opgebeld, maar zij zeiden mij, dat u al op weg naar mij toe was.’

‘Ja, de toestand wordt ernstig, mijnheer Lewison. Wij moeten overleggen, wat ons te doen staat. Zooals u merkt, laat S.S. 777 het niet bij bedreigingen. We zullen vandaag nog wel meer van hen bemerken en op onze hoede dienen te zijn.’

De kalme, ernstige toon van den detective deed den heer Lewison goed. Deze gentleman had iets over zich, wat den automagnaat dadelijk voor hem ingenomen had. Welk een tegenstelling, deze ernstige, rustige persoonlijkheid, die volkomen zeker van zichzelf scheen te zijn en dien onverschilligen, ontoerekenbaren Inspecteur! Lewison voelde zich veilig voor vandaag onder de hoede van Jim Gibbs.

‘We zullen hen afwachten,’ vervolgde de detective. ‘Ik denk wel, dat de heeren van de S.S. 777 ons vandaag om drie uur hun aangekondigd bezoek zullen komen brengen en wij zullen er voor zorgen, dat wij hen op waardige wijze kunnen ontvangen. De brandkast is het lokaas en de val, waarin wij hen zullen laten loopen.’

‘Zouden wij toch maar niet de inhoud van de brandkast in veiligheid laten brengen?’ vroeg Lewison aarzelend.

‘Geen kwestie van, meneer Lewison. Zoover ik de S.S. 777 ken, zou zij er dadelijk de lucht van krijgen en een anderen weg inslaan en zich de moeite, om vanmiddag het geld te komen halen, besparen. En waarschijnlijk zullen zij dan wel weer iets nieuws uitvinden, om het u lastig te maken. Het is practisch onmogelijk, om alle zetterijen

van alle couranten te laten bewaken en steeds de bergplaats van uw geld en papieren geheim te houden. Het zal beslist noodzakelijk zijn, eenige leden van de bende in handen te krijgen. Maar laat u alles maar aan mij over en gaat u kalm aan uw werk, alsof er niets aan de hand is. Wanneer kunnen wij Inspecteur MacNewvish verwachten?’

‘Die zal wel komen, wanneer hij er lust toe heeft,’ merkte Lewison ironisch op.

‘Enfin, wij kunnen hem missen. Hij kan toch niet anders doen, dan de boel in de war sturen. Tot straks, meneer Lewison.’

Lewison begaf zich naar zijn privé-kantoor. Daar vond hij zijn neef, Ned Pambroke, op hem wachten.

Ned Pambroke was een sportief uitzierende jongeman, met lichtgrijze, lachende oogen, die slechts den vroolijken kant van het leven schenen te zien, hoewel de goede waarnemer er dikwijls een uitdrukking van droefgeestigheid in ontdekte, die echter altijd spoedig verdween en weer plaats maakte voor de gewone, opgewekte schittering.

Deze Ned Pambroke, een zoon van Lewisons gestorven zuster, studeerde in Oxford, maar men kon niet zeggen, dat hij gevaar liep zich te zullen overwerken. Hij behoorde tot die studenten, die hun studie tot een minimum beperkten en een ongemeen groot talent verworven hebben om in hun veelvuldigen vrijen tijd ongehoorde sommen geld stuk te slaan. En dit geld was gewoonlijk afkomstig van zijn oom Lewison, die hem in staat stelde om te doen, alsof hij studeerde.

Natuurlijk verstrekke deze hem dat geld niet zoo maar vrijwillig. De automagnaat weigerde de veelvuldige aanvragen van zijn neef, dien hij niet anders dan een nietdeugenden verkwister kon vinden, zoo vaak mogelijk. Doch maar al te dikwijls had de lichtzinnige jongeman er zich zoodanig ingewerkt, dat Lewison wel moest ingrijpen, om ernstige gevolgen van zijn neefs roekeloze daden te voorkomen.

Ook nu bevond Ned Pambroke zich weer in een bijzonder netelige positie. Hij had met poken twee duizend pond verloren, die hij niet bezat. Vandaag verliep de betalingstermijn en als hij deze eereschuld niet voldeed, bestond er veel kans, dat hij in Oxford een uitgestootene zou worden en een langer verblijf aldaar onmogelijk zou zijn.

Hij begroette zijn oom met overdreven hartelijkheid. Lewison was echter niet bepaald in de juiste stemming, om deze hartelijkheid bijzonder te waardeeren. Nog minder waardeerde hij het opgewonden verslag, dat zijn neef hem van zijn moeilijkheden deed. Gewoonlijk

hielp hij hem in ernstige gevallen; niet omdat hij z'n neef zoo graag wilde bijstaan, maar omdat een eventueel schandaal, door zijn neef veroorzaakt en dat diens goeden naam voor goed bederven zou, dadelijk ook op hem zou terugslaan.

En Lewison was bang voor zijn goeden naam, bang, als een man, wiens geweten niet heel zuiver is.

Maar nu, nu zijn reputatie zooveel erger en gevaarlijker belaagd werd, bleef hij ongevoelig voor de zorgen van den armen Ned, die hem met buitengewone welsprekendheid trachtte te bepraten, doch voelde, dat hij niet het minste succes oogstte.

Reeds eenigen tijd geleden had de automagnaat zijn neef er mee bedreigd, dat, wanneer hem nog éénmaal zou blijken, dat hij, inplaats van te studeeren, zijn tijd nutteloos zoek bracht met vermaken, hij onmiddellijk zijn geheele toelage zou intrekken. Na dien tijd hield Ned dan ook al zijn escapades voor zijn oom verborgen. Hij was nu reeds een week, louter voor zijn plezier, in Londen, maar daar mocht zijn oom vooral niets van weten. Hij stelde de zaak om die reden zóó voor, alsof hij het geld reeds een heelen tijd geleden, lang voor de bedreiging van zijn oom, verloren had, maar dat nu pas de termijn verstreek en hij nu voor zijn oude zonden, waarvan hij hartgrondig berouw beweerde te hebben, moest boeten.

Zooals boven reeds gemeld werd, kwam hij wel heel erg op het verkeerde oogenblik. Lewison weigerde botweg, hem te helpen en zeide, dat hij zoo gauw mogelijk moest maken, dat hij wegwam.

Op dat oogenblik kwam Ethel Edwards binnen. Dadelijk verzachtte zich het gramstorige gelaat van Lewison. Hij keek haar met een sentimenteelen blik aan, die den bejaarden zakenman eenigszins tragi-komisch maakte.

‘Wat is er van uw dienst, miss Edwards?’

‘Mijnheer Isaac Berlin zou u graag dadelijk willen spreken.’

‘Wilt u aan mijnheer Isaac Berlin zeggen, dat ik in het geheel geen tijd heb, om hem te ontvangen. Excuseert u mij bij hem, als-'t-u-blijft.’

Toen Lewison deze woorden gesproken had, zag hij tot zijn droeve verbazing, dat Ethel Edwards en Ned Pambroke een langen blik van verstandhouding met elkander wisselden.

Wat hadden die twee met elkander uitstaande? Hij wist niets en kon ook moeilijk iets vragen, maar er kwam plotseling een felle jaloerschheid in hem boven op Neds vroolijke onbezorgdheid, op diens capaciteiten om van het leven te genieten, op diens jeugd en beminnelijk uiterlijk, op diens levenskracht en op de toekomst, die nog voor hem lag.

Lewisons leven was voorbijgegaan met zwoegen en hard werken, in voortdurenden angst voor alles, wat zijn aandacht van zijn tijd en kracht opeischende zakenbelangen kon afleiden. Hij had zijn positie op het leven veroverd, ten koste van alles en ieder, die met hem in aanraking kwam, maar ook - nu hij oud was kwam hij tot dit bewustzijn - ten koste van zichzelf. Nooit had hij met iemand medelijden gehad, maar ook niet met zichzelf; hij had niets en niemand ontzien, maar ook zichzelf niet. Nu was hij oud, nu waren zijn kansen voorbij en Ethel wekte ongekeende verlangens bij hem op. Zij was jong en mooi, zij kon hem een tweede jeugd schenken, zij kon hem eindelijk de liefde leeren, die hij nooit gekend had, zij alleen kon zijn verkilde hart verwarmen en de zon worden van zijn eenzaam leven, waarin hem aan alle kanten vijanden belaagden. - En nu keken die twee elkander aan, alsof zij elkander reeds lang kenden. Hij kreeg een plotseligen schok door zijn hart en zijn oogen werden koud en stekend. Bitser dan hij nog ooit tegen haar gesproken had, zeide hij tot Ethel:

‘U kunt nu wel gaan, miss Edwards.’

Ethel schrok van den toon, waarop hij sprak, bloosde, alsof zij zich betrappt voelde, wierp nog even een schuwen blik op Ned Pambroke en ging toen snel heen.

Lewison keek met nauwelijks verborgen woede en tegenzin naar zijn neef, die niet het minste vermoeden had van de intense smart, die zijn oom in dit korte oogenblik had doorgemaakt. De automagenaar zweeg eenigen tijd en zon er op, hoe hij zijn neef het best treffen kon en zich van hem ontdoen. Voor het moment waren de gevaren, die hem bedreigden en de S.S. 777 vergeten. Instinctief voelde hij, dat Ned Pambroke gevaarlijk zou blijken, zijn besluit was genomen en hij zeide op langzamen, tergenden toon:

‘Hoor eens jongeman, het gaat zoo niet langer. Ik heb er genoeg van, om je te helpen, je ergerlijk en nutteloos leven op een dergelijke wijze voort te zetten. Jijzelf deugt toch nergens voor en er komt op zoo'n manier niets van je terecht. Het eenige, waar je nog voor dienen kunt, is een huwelijk aan te gaan met miss Joan Seatt, de dochter van mijn gevaarlijksten concurrent. Toevallig weet ik - hoe doet er niet toe - dat deze een meer dan gewone belangstelling voor je koestert. Een huwelijk tusschen jullie zou mijn belangen op een hoogst gewenschte wijze met die van haar vader, Hugh Seatt, verbinden. Ik zal mijn maatregelen nemen, dat jullie elkander kunt ontmoeten en jij zet bij die gelegenheid je beste beentje voor en doet, wat ik van je verlang. Als je niet gewillig bent in dit opzicht, trek ik voorgoed mijn handen van je af en wil in het vervolg niets meer

met je te maken hebben. Dan moet je zelf maar zien, wat je van je ongelukkige leven terecht brengt.'

Ned Pambroke had eerst met klimmende ontzetting naar zijn oom geluisterd, daarna was hij bleek geworden en eindelijk vloog hij verontwaardigd op.

'Nooit, nooit zal ik zoo iets schandelijks doen!'

'Zoo schandelijk lijkt mij dat niet, mijn waarde neef. Ik meen zoo, dat het nog een heele eer is voor een toch waarlijk niet veelbelovend jongmensch, als jij bent, wanneer hem zoo'n mooie kans geboden wordt. Enfin, ik wil er verder niet over praten; mijn besluit staat vast. Je stemt toe, of je komt mij nooit meer onder de oogen.'

'Nooit, nooit,' herhaalde Ned Pambroke, 'zal ik zoiets schandelijks doen. U kunt van mij zeggen, wat u wilt, maar ik zal nooit uw vernederend voorstel aannemen! Wanneer ik trouw, trouw ik uit liefde en niet terwille van een of ander luguber voordeel. Ik geef niets om geld!'

'Ach zoo,' hoonde Lewison, 'daar heb ik in het algemeen niet veel van gemerkt.'

'Dat zegt u, omdat ik gedwongen ben, dat beetje geld van u aan te nemen! Maar daarom zal ik mij toch niet laten dwingen tot iets, wat ik voor mij zelf niet zou kunnen verantwoorden, tot het huichelen van liefde voor een vrouw, die ik niet liefheb, die ik zelfs nog nooit gezien heb. Ik ben 'n lichtzinnige kerel, die het met veel dingen niet te nauw neemt, maar desondanks ben ik toch een eerlijk man. U kunt mij aan mijn lot overlaten; u kunt mij desnoods de noodlottige gevolgen laten dragen van mijn eigen gedrag, maar ik zal handelen, zooals ik dat zelf goed oordeel.'

Nu werd ook Lewison woedend. Hij sprong van zijn leuningstoel op en sloeg met zijn vuist op tafel.

'Je hebt de ongehoorde brutaliteit om te weigeren, kwajongen, die je bent!'

'Ik weiger!'

'Is dat je dank voor alles, wat ik voor je gedaan heb! Wat zou je geweest zijn, als ik niet voor je gezorgd had! Een bedelaar!'

'Liever een bedelaar dan een eerlooze!'

Lewison hoonlachte.

'Een eerlooze zul je gauw genoeg zijn, als je niet doet, wat ik van je verlang! Geen woord meer hierover. Stem toe, of anders dadelijk de deur uit en zet geen stap meer in mijn bureau!'

'Ik veracht u!' schreeuwde Ned in jongensachtige opgewondenheid. 'U bent een verachtelijk mensch. En ik van mijn kant, zeg u hierbij

voor het laatst, dat ik liever een havelooze vagebond ben dan afhankelijk van een man, als u er een blijkt te zijn!’

‘Eruit!’ brulde Lewison. Hij snelde naar de deur, wierp deze met een smak open, zoodat het personeel in het aangrenzende kantoor verschrikt opschokte en wees met een machtsgebaar naar buiten. ‘Eruit! En laat je hier nooit weer zien! En je hoeft hier ook niet weer met hangende pootjes terug te komen. Je zult zelf wel merken, waar je terecht komt!’

‘U zult wel zien, wat ik ga doen!’ riep Ned Pambroke.

‘Kan me geen laars schelen! Bovendien ontferf ik je. Ook na mijn dood zal mijn geld niet aan een dergelijken nietsnut toebehooren!’ - Met deze woorden smeed Lewison de deur achter den naar buiten gesnelde Pambroke dicht. Het ontstelde personeel keek den woedend wegstappenden jongeman eenigszins verbijsterd na. Ieder dacht er het zijne van.

Een half uur later kwam er een rechercheur op het kantoor, die door inspecteur Mac Newvish gestuurd was, een kolossale, breede, zware man met overdreven bolle wangen, een ronden, kalen schedel en een dikken buik, die op een eenigszins onnatuurlijke wijze tegen zijn lichaam geplakt scheen.

Toen hij miss Edwards' kantoor passeerde, om zich naar den heer Lewison te begeven, hoorde hij deze juist door de telefoon zeggen:

‘Goed, kom dan aan de deur van het sous-terrain, dan zal ik je binnen laten - om half drie!’

Zij bemerkte, dat er iemand naar haar keek, hing haastig de telefoon op en keerde zich nerveus om, bleek van ontsteltenis.

De rechercheur fronsde zijn voorhoofd en zette een bijzonder scherpzinnig gezicht, ten teken, dat hij deze woorden in zijn hersens had opgeteekend, vervolgde zijn weg en liet zich aanmelden bij den automagenaar.

Lewison zag deze nieuwe verschijning uit de politiewereld met wantrouwen aan. Wat kwam die nu weer doen?

‘Rechercheur...?’ vroeg hij.

‘Samuel Pott,’ vulde deze aan.

‘Ik word hier heen gestuurd door Inspecteur MacNewvish; ik geloof, om een of andere brandkast te bewaken, wat ik 'n beetje dwaas karweitje vind, zoo op klaarlichten dag.’

‘Ach zoo, gelooft u, dat u een brandkast bewaken moet en vindt u dat 'n beetje zonderling karweitje?’ vroeg Lewison met een mengeling van ontsteltenis en ironie. ‘Kon Inspecteur MacNewvish niet zelf komen?’

‘Geen tijd, meneer!’

De automagenaar maakte zich voor de zooveelste maal woedend en riep:

‘Geen tijd! Geen tijd! 't Is schandelijk, meneer de rechercheur, zooals ik door de politie in deze omstandigheden aan mijn lot word overgelaten! Wat is dat voor een politie, die...’

‘Stop!’ beval rechercheur Samuel Pott. ‘Ik moet u verzoeken, meneer Lewison, de politie niet te beledigen.’ De reus fronste dreigend zijn borstelige wenkbrauwen.

Verbijsterd over zooveel brutaliteit, bleef Lewison den man even aanstaren. Deze nam kalm en ongenoodigd plaats, leunde achterover, strekte behaaglijk zijn beenen uit en begon te praten, alsof hij een genoeglijke conversatie wilde inleiden.

‘En laten we nou verder geen woorden vuil maken, meneer Lewison, ons bij de zaak houden en probeeren onze hersens te gebruiken. Eerst wou ik u vragen - wie is die schoone jongedame, die ik daarnet hoorde telefoneeren?’

‘Bedoelt u miss Ethel Edwards?’ vroeg Lewison met dreiging in zijn oogen.

‘Kan wel wezen. In ieder geval zullen we die jongedame in de gaten houden.’

Nog nooit was Lewison op één dag zoo dikwijls verontwaardigd geweest. Hij kreeg er waarlijk routine in en hij snauwde:

‘Wat willen jullie toch allemaal van miss Ethel Edwards?! Ik verzoek u dringend en desnoods ook beleefd, om miss Ethel Edwards met rust te laten. Ik wil in dit verband geen woord over miss Ethel Edwards hooren!’

‘Laten we er geen woorden meer over vuil maken,’ antwoordde de reus. ‘Ik heb gehoord, dat we samen zullen werken met den beroemden Jim Gibbs?’

‘Om u te dienen.’

‘Dat zal me een waar genoegen zijn. Ik heb er altijd naar verlangd, om met dien snuiter kennis te maken. Zegt u me nou maar, waar ik Jim Gibbs en de brandkast vinden kan.’

‘Als u zoo goed wilt zijn, om mij te volgen.’

‘Zoo goed wil ik zijn, mijnheer Lewison.’

En de reus volgde den automagenaar naar de kluis, waarin zich Lewisons schatten bevonden.

Jim Gibbs zat rustig te wachten op de dingen, die komen zouden, rookte een sigaret en staarde nadenkend de rookwolkjes na.

‘Mag ik de heeren even aan elkaar voorstellen?’ zeide Lewison.

Jim Gibbs stond op.

‘Mijnheer...?’ Lewison keek den rechercheur vragend aan.

‘Samuel Pott, mijnheer rechercheur, om u te dienen,’ vulde de reus zelfbewust aan.

‘Aangenaam.’ Jim Gibbs kon nauwelijks een glimlach bedwingen, toen hij den kolossalen Samuel de hand drukte. ‘Ik hoop, dat wij goed zullen kunnen samenwerken, beste vriend.’

‘We zullen dat zaakje wel opknappen, gelooft u dat maar. Ik heb wel voor heeter vuren gestaan. Onlangs...’

‘Mijnheer Pott,’ onderbrak Jim Gibbs hem, ‘ik stel heel veel belang in uw verschillende ervaringen en deze zullen wel heel leerzaam zijn, maar ik geloof, dat wij op het oogenblik beter doen, onze gedachten bij de zaak te houden.’

‘Goed, laten we er geen woorden meer over vuilmaken. Hoe laat komen de heeren van de S.S. 777?’

‘Om elf uur. Maar de wijze, waarop zij komen zal een verrassing voor ons blijven.’

‘Toch wel vriendelijk van ze, om zoo beleefd vooraf hun bezoek aan te kondigen. Dan kan je ze tenminste naar behooren ontvangen.’

‘Dat zullen wij ook doen, mijnheer Pott.’

Daarop wendde Jim Gibbs zich tot Lewison.

‘Ik geloof, dat u nu het beste doet, ons alleen te laten, mijnheer Lewison. Het is bij elven en wij kunnen de heeren elk oogenblik verwachten.’

‘Maar...’ wilde de automagenaar protesteeren.

‘Het is het beste, mijnheer Lewison, dat u doet, alsof er niets gaande is en rustig uw gewone dagelijksche bezigheden hervat. Alles moet hier den indruk wekken, alsof wij de uitdaging van S.S. 777 niet au sérieux genomen hebben. Verder kunt u de zaak aan ons overlaten. We zullen de noodige maatregelen wel nemen, nietwaar, mijnheer Pott?’ vroeg de detective met een lichten spot in zijn stem.

‘Dat zou ik denken,’ antwoordde deze zelfverzekerd.

‘Alleen,’ vervolgde Jim Gibbs, ‘zou ik u om den sleutel van de safe willen verzoeken en ook wilde ik u vragen, mij het slot te willen verklaren. We zullen even samen controleeren, of zich op het oogenblik nog alles in goede orde in de safe bevindt.’

Men zag het den heer Lewison aan, dat hij er ongaarne toe overging, den sleutel af te geven, maar na een korte weifeling deed hij dit toch. Ook legde hij den detective uit hoe de safe geopend kon worden.

Gezamenlijk controleerden zij den inhoud. Er ontbrak niets aan.

‘De heeren zien dus, dat, tot nu toe, nog niemand iets weggenomen heeft,’ constateerde Jim Gibbs.

‘Wilt u mij nu den sleutel ter hand stellen, mijnheer Lewison en ons daarna alleen laten?’

De heer Lewison aarzelde. Hij kon moeilijk zijn bedreigde rijkdommen verlaten; het was hem, of hij het dierbaarste bezit van zijn leven aan vreemde zorgen overliet, maar hij kon in de gegeven omstandigheden wel niet anders doen, dan den sleutel afgeven en heengaan.

Hij meesmuilde nog wat en deed wat hem gevraagd werd.

‘Vindt u het ook niet het beste, mijnheer Pott,’ zeide Gibbs, toen hij met den rechercheur alleen was, met zijn meest innemende glimlach tot den kolos, ‘dat wij ons verdekt opstellen? Dan kunnen we rustig onze bezoekers afwachten, zonder dat zij ons in de gaten krijgen.’

‘Geheel zooals u wenscht, mijnheer Gibbs.’

‘Ik heb hier namelijk een goede schuilplaats voor ons ontdekt. Kijkt u maar.’

Jim Gibbs opende de deur van een ijzeren kluis, die zich in den wand bevond.

‘Dit is een kluis van zeer ouderwetsch model, die blijkbaar niet meer gebruikt wordt. Ik vond hem tenminste niet afgesloten. Zooals u ziet, heb ik hier in de deur een klein gat gemaakt met een electrischen boor, waardoor wij van binnen uit ongemerkt kunnen waarnemen, wat er buiten gebeurt!’

‘Prachtig, mijnheer Gibbs, dat is voor den bakker.’

‘Heeft u er bezwaar tegen, om u in mijn gezelschap in deze kluis te begeven?’

‘Integendeel, mijnheer Gibbs. Het zal mij een groot genoegen zijn.’

Jim Gibbs opende de deur van de kluis.

‘U ziet, het is, alsof het zoo voor ons gemaakt werd. Wilt u voorgaan?’

‘Na u, mijnheer Gibbs.’

De beide mannen begaven zich in de kluis en sloten de deur achter zich.

Het bleef eenigen tijd stil. Toen werd langzaam de deur geopend. De bespieders zagen een gemaskerden man binnen komen, behoedzaam om zich heen kijkende en een revolver voor zich uithoudende. De man aarzelde. Blijkbaar was hij verbaasd, niemand aan te treffen. Hij keek nog eens links en rechts de gang in, maar bespeurde geen onraad. Toen sloot hij de deur, begaf zich langzaam, nog steeds om zich heen speurende, naar de safe en knielde daar neer.

Maar vóór hij den tijd had, zijn inbrekerswerktuigen voor den dag te halen, sprong Jim Gibbs plotseling uit zijn schuilplaats te voorschijn, hield zijn browning op en riep:

‘Handen hoog!’

Met een schok keerde de gemaskerde man zich om en stak zijn handen in de hoogte.

Jimm Gibbs glimlachte spottend en merkte op:

‘Niet erg handig, vriend. Je moet eerst beter uit je oogen leeren kijken, wanneer je weer eens dergelijke karweitjes onderneemt. Maar voorloopig zul je daar wel geen gelegenheid toe hebben. Je had toch niet gedacht, dat wij zoo onbeleefd zouden zijn, om je bezoek niet af te wachten en je niet naar behooren zouden ontvangen? Het is echter jammer, dat ik zoo weinig tijd heb, zoodat ik het aan andere heeren zal moeten overlaten, om je verder de noodige eer te bewijzen.’

Onderwijl was rechercheur Samuel Pott ook voor den dag gekomen.

‘Mijnheer Pott, wilt u onzen gast zoolang gezelschap houden, dan zal ik eenige beampten opbellen, die er belang bij hebben, om dezen heer te begeleiden.’

‘Gaat uw gang, mijnheer Gibbs. Het zal hem aan niets ontbreken,’ antwoordde de rechercheur.

Tegelijkertijd zocht hij naar zijn revolver in zijn achterzak. Doch de oogen van den reus sperden zich wijd-open en hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Verdraaid, ik heb vanmorgen mijn browning toch bij me gestoken!’

‘Wat scheelt eraan, rechercheur?’

‘M'n revolver is foetsjie! Ik kan dat ding toch niet vergeten hebben!’

‘U moet mij werkelijk niet kwalijk nemen, rechercheur,’ bestrafte Jim Gibbs hem, ‘maar ik moet u voor het vervolg aanraden, een weinig beter op zulke dingen te letten. Een dergelijke nonchalance kan iemand van Scotland Yard zich werkelijk niet veroorloven.’

‘Ik ben er zeker van, dat ik hem vanmorgen nog in m'n achterzak had. Waar kan dat vervloekte ding toch gebleven zijn?’

‘Enfin, hier hebt u mijn browning. Weest u er vooral voorzichtig mee.’

De rechercheur nam de revolver aan en richtte deze op het gemaskerde lid van S.S. 777, dat nog steeds zwijgend geknield voor de safe, zijn handen omhoog hield. Daarna verwijderde Jim Gibbs zich, om de politie te gaan opbellen.

Toen Jim Gibbs terugkwam, vond hij niemand meer in de kluis. Achter de ijzeren deur hoorde hij een zacht gekreun. Hij opende deze en... de arme rechercheur Samuel Pott viel naar buiten tegen Gibbs aan; aan handen en voeten gebonden en met een prop in zijn mond.

Dadelijk bevrijdde Gibbs den armen, machtelozen reus, wiens

oogen zoo wijd waren opengesperd, dat zij bijna uit hun kassen rolden. De rechercheur krabbelde overeind en wreef zijn polsen.

‘Wat is er gebeurd, mijnheer Pott?’

‘Vervloekt nog aan toe, dat is mij nog nooit overkomen. Dat heeft nog nooit iemand mij geleverd! Als ik dien kerel in mijn knuisten krijg, zal hij er niet licht meer van bovenop komen!’

‘Wat is er gebeurd, rechercheur?!’ herhaalde Jim Gibbs ongeduldig.

‘Ik stond me daar kalm dien kerel te bewaken, toen ie opsprong en op me afstevende. Ik wilde schieten, maar die verdraaide browning ging niet af. Ik moet u werkelijk voor het vervolg aanraden uw browning te laden, mijnheer Gibbs.’

‘Het zou heel noodlottig geweest zijn, wanneer u geschoten had, rechercheur. Wij hadden er alle belang bij den man levend in handen te krijgen. U bent toch waarachtig flink en sterk genoeg om den man zonder browning baas te worden.’

‘Ja, maar ik was zoo verbluft, dat ik niet zoo gauw wist wat ik doen moest. Voor ik er erg in had, had-ie mij een trap tegen m'n buik gegeven. Ik verloor m'n bewustzijn en verder weet ik niet, wat er met me gebeurd is.’

‘Enfin, het is een mooie geschiedenis!’ Kalm ging Jim Gibbs naar de safe en opende deze met den sleutel, dien hij bij zich had. De inhoud van de safe was verdwenen.

‘Wij moeten dadelijk mijnheer Lewison waarschuwen,’ zei Jim Gibbs, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken.

Vierde hoofdstuk.

Inspecteur MacNewvish sloeg zich voor het hoofd.

‘Hoe is het mogelijk,’ bromde hij, ‘hoe is het ter wereld mogelijk, dat ik zóó stom kon zijn! Ik begin oud te worden; ja, waarachtig, ik begin oud te worden! Dat is een blamage, die ik mijn leven niet meer goed maak!’

‘Kom, kom, m'n beste inspecteur,’ suste Jim Gibbs, die tegenover den ongelukkigen politiemann op diens bureau in Scotland Yard gezeten was. ‘Zóó erg is het nu ook weer niet. Het zou al heel vreemd moeten loopen, als wij de bende tenslotte niet den baas werden.’

MacNewvish staakte zijn bittere zelfverwijten en keek den detective tegenover hem strak aan. Plotseling sprong hij op en greep de hand van Gibbs.

‘Je hebt gelijk, kerel!’ riep hij en de detective voelde zijn hand tintelen.

‘Je moet me maar niet kwalijk nemen, Gibbs, dat ik je gisteren een beetje... nou, ja... dat ik van jouw vermoedens 't mijne dacht. Ik ben nou eenmaal een beetje onverschillige vent en je moet me maar nemen zoals ik ben. Enfin, we praten er niet verder over. - Blijf je bij je voorstel van gisteren en wil je met me samenwerken?’

Gibbs lachte. Precies, zoals hij gedacht had. MacNewvish was niet zoo kwaad, als hij eruit zag.

‘Het zal mij een bijzonder groot genoegen zijn, om in deze zaak met u te mogen samenwerken, Inspecteur,’ zei de detective lachend, terwijl hij MacNewvish' hand krachtig schudde.

‘Een genoegen en een genoegen is twee,’ vond de Inspecteur. ‘Als jij van plan bent, Gibbs, zoo meneerachtig tegen me te praten, is 't me heelemaal geen genoegen. Daar word ik zenuwachtig van. Noem me alsjeblieft bij m'n naam, waarvoor heb ik er anders een? Ik heet MacNewvish, weet je en ik ben er op gesteld, dat ze me Dicky noemen. Dat is namelijk de naam, die m'n vader, zonder dat ik ertegen kon protesteeren, indertijd voor me heeft uitgevonden.’

‘All right, Dicky!’ lachte Gibbs.

‘Maar alle gekheid op een stokje,’ vervolgde MacNewvish, die z'n goed humeur zoo langzamerhand weer had teruggekregen, ‘als je 't mij vraagt, is dit toch een deksels raar geval. - Hoe is de kerel erin geslaagd, de brandkast in zoo'n korten tijd open te krijgen? En dat zonder eenig spoor van braak. Ik heb tenminste geen krasje kunnen ontdekken.’

‘Ja,’ gaf Gibbs toe, ‘t is vreemd.’

‘Vreemd, vreemd? - 't Is volkomen onbegrijpelijk! Er was maar één sleutel en die had jij in je zak. Ze kunnen hem dus moeilijk op de meest normale manier opengemaakt hebben.’

Gibbs haalde z'n schouders op.

‘Och,’ zei hij, ‘ik heb al zóóveel ongelooflijk brutale en handige staaltjes van S.S. 777 meegemaakt, dat dat me niet eens zoo erg meer verbaast.’

‘Heb jij er eigenlijk eenig idee van, wie die S.S. 777 is?’

‘Dat is het 'em juist,’ antwoordde Gibbs peinzend, ‘het eenige, wat ik weet, positief weet, is, dat het een bende is, die op geniale manier geleid wordt. Eens, in NewYork, had ik hem bijna in handen...’

‘Hem? - Wien? - De baas van 't spul?’

‘Ja. - Maar hij wist me op het laatste oogenblik toch nog te ontsnappen. Hoe hij eruit ziet, zou ik niet kunnen zeggen; ik weet alleen, dat hij groot en slank is. - In Parijs, waarheen ik hem gevolgd

ben, heb ik drie weken lang met hem in hetzelfde hotel gewoond, zonder dat ik het wist. - Op het oogenblik, dat ik er de lucht van kreeg, verdween hij naar Londen.'

't Is curieus,' vond MacNewvish, 'hoogst curieus! Dus je weet ook niet, in welke richting we nu eigenlijk moeten zoeken?'

'Nee. Het eenige houvast, dat we hebben, is de gemaskerde man. Waarschijnlijk is hij dat zèlf geweest. Het is niet aan te nemen, dat hij zoo'n belangrijk karweitje aan een gehuurden handlanger overliet.'

'Gehoord, zeg je?'

'Ja. - Tijdens mijn onderzoek in Parijs is me gebleken, dat hij zich in de wijken, waar de beroepsmisdadigers wonen, van de noodige handlangers voorziet. Hij schijnt maar twee 'compagnons' te hebben: een man en een vrouw. De rest is om zoo te zeggen in 'lossen dienst'.

'Drommels, je vertelt me daar interessante dingen! Dus die overval bij "The Telegraph" zal dan met "gehuurde mannetjes" plaats gehad hebben, denk je?'

'Ongetwijfeld. - Het lijkt me het beste, dat je es laat nagaan, wie van de "knapen" geen alibi heeft voor den afgeloopen nacht. 't Is niet zeker, dat we er iets mee opschieten, maar je kunt toch nooit weten.'

'Je hebt gelijk. - Overigens heb ik nog een ander plan de campagne. - Wacht.'

MacNewvish liep naar de telefoon en gaf order, zooveel mogelijk na te gaan, waar de 'jongens' - zoo werden in politioneele kringen de verdachte Londensche individuen genoemd - dezen nacht geweest waren.

'Nou, da's ook een akkefietje, chef,' bromde de rechercheur van dienst, die van lekker eten en een gemakkelijk leventje hield.

'Niks aan te doen, Jack,' zei MacNewvish meedoogenloos. 'Trek er maar met een man of tien op uit; dat is goed voor de spijsvertering! Bovendien is donker Londen een zeer schilderachtig buurtje. En... Jack...'

'Ja, chef?'

'Laat me de dossiers van de "pogingen tot zelfmoord" van negentien jaar geleden even brengen.'

MacNewvish hing de telefoon op en keek Gibbs triomfantelijk aan. Deze glimlachte bijna onmerkbaar, zocht naar zijn cigarettenkoker en bood den Inspecteur een sigaret aan.

'Dank je, dat bocht rook ik niet,' zei MacNewvish meer oprecht dan beleefd. 'Ik zal een sigaartje opsteken.'

'Wel,' informeerde Gibbs, terwijl hij met half gesloten oogen

de rooksliertjes van zijn cigaret nakeek, ‘wat is nu je plan de campagne? Wil je probeeren om Lewisons gewezen boekhouder op te sporen?’

Verrast keek de kleine man op.

‘Jij bent een schrander kereltje, Gibbs,’ prees hij den detective. ‘Ik had niet gedacht, dat je onmiddellijk mijn bedoeling zou begrijpen.’

‘Och,’ vond Gibbs, ‘het lag vrij voor de hand. - Als dat artikel, dat vanmorgen in “The Telegraph” stond, waarheid bevatte en dat geloof ik welhaast, is, buiten Lewison zelf, die arme boekhouder de eenige, die van die onverkwikkelijke geschiedenis op de hoogte kan zijn. Geen van beide partijen had er belang bij, om de zaak aan de groote klok te hangen en ze zullen er dan ook wel over gezwegen hebben.’

‘Precies!’ viel MacNewvish den detective bij. ‘Bovendien is het begrijpelijk, dat de man wraak wil nemen. Erg netjes heeft Lewison hem nu niet behandeld.’

‘Nee, dat is zoo,’ gaf Gibbs toe. ‘Toch betwijfel ik sterk, of we zoo wel op het goede spoor zijn.’

‘Waarom niet? - Het zou mij niets verbazen, als we met dien boekhouder den dader in handen hadden.’

Gibbs schudde met z'n hoofd.

‘Ik geloof het niet. - Vergeet niet, dat we met een geraffineerde bende te doen hebben. Die boekhouder was een vrij rechtschapen man.’

‘Rechtschapen en rechtschapen is twee,’ weifelde MacNewvish. ‘Hij was dan toch zóó rechtschapen, dat hij zijn handen niet kon thuishouden.’

De detective keek somber. Even scheen er een onheilspellend licht in zijn oogen te flikkeren. Zijn trekken verstrakten zich en zijn stem klonk bijna dreigend, toen hij den Inspecteur vroeg:

‘Heb jij wel es honger gehad, MacNewvish, op het oogenblik, dat je zonder geld in een bakkerswinkel stond?’

‘Dat heeft er niets mee te maken,’ antwoordde MacNewvish ontwijkend. ‘Diefstal is diefstal en een rechtschapen man pleegt geen diefstal, onder welke omstandigheden dan ook.’

De detective haalde z'n schouders op.

‘Dat is een punt, waar we het wel nooit over eens zullen worden,’ zei hij, strak voor zich uitziende. ‘Maar dat heeft ook eigenlijk niets met de zaak te maken. - Jij denkt dus, dat S.S. 777 en Lewisons gewezen boekhouder één en dezelfde persoon zijn?’

‘Denken en denken is twee: ik acht die mogelijkheid niet uitgesloten, dat is alles.’

Op dat oogenblik werden er door een agent twee geweldig lijvige dossiers binnen gebracht.

‘Dit is voor u, Inspecteur. - De zelfmoord-dossiers van negentien jaar geleden.’

‘Dank je, Higgins. Wat ik zeggen wou, hier, neem deze twee telegrammen voor me mee. - Direct weg laten brengen. Dringend antwoord betaald, 100 woorden.’

‘Nog iets van uw orders, Inspecteur?’ vroeg de agent, die de twee telegrammen, welke MacNewvish uit z'n portefeuille had genomen, aannam.

‘Nee, Higgins, voorloopig niet. Maar blijf in de buurt. 't Is mogelijk, dat ik je straks nog nodig heb.’

‘All right, Inspecteur.’ Higgins salueerde en verdween.

‘Een vervelende geschiedenis, Gibbs, als je drie zaakjes tegelijk onderhanden hebt,’ klaagde MacNewvish, terwijl hij de juist gebrachte dossiers doorbladerde. ‘Je kunt op die manier nooit intensief je aandacht op iets concentreren. Sinds gisterenmiddag ben ik ook nog bezig aan dien moord in de Docks en dan heb ik nog een gevalletje... een vergiftigingszaak; erfenisgeschiedenis en een jongeman, die op zwart zaad zat, enfin, je kent het soort. Ze zijn wel geen van beide zoo geweldig gecompliceerd, maar ik zal toch blij zijn, als ik 't antwoord op m'n twee telegrammen binnen heb; dan is dat tenminste van de baan. Een paar eenvoudige inlichtingen nog en ze kunnen geknipt worden.’

‘Als je 't toch al zoo druk hebt, begrijp ik niet, waarom je ook nog naar dien boekhouder gaat zoeken,’ bromde Gibbs. ‘Ik laat me hangen, als die iets met de zaak te maken heeft.’

‘De mogelijkheid bestaat,’ hield MacNewvish koppig vol, ‘en met die mogelijkheid wil ik rekening houden.’

Jim Gibbs stond op.

‘Nou, ik wensch je succes. - Ik ga Lewison nog even opzoeken. Ik had hem beloofd, na onze conferentie nog bij hem te komen. Trouwens, die brandkast Dicky... die brandkast... ik wil toch nog es zien, of ik niets vinden kan.’

‘Doe maar, wat je niet laten kunt,’ knorde MacNewvish, die geheel verdiept was in z'n dossier, ‘enne... als je iets mocht vinden, geef me dan even een telefoontje!’

‘All right!’

Inspecteur MacNewvish was slecht gehumeurd. Alles liep hem tegen de laatste dagen. Als dat zoo doorging, legde-ie het bijltje erbij neer! Die zaak Lewison was nou, als-ie 't goed beschouwde,

nog geen steek opgeschoten. Vijf dagen was het nu al geleden, dat ze Lewison een half millioen pond armer gemaakt, hadden en nog steeds was hij, MacNewvish, ‘de vos van Scotland Yard’, zooals ze hem noemden, er niet in geslaagd den dader te arresteeren. In de kranten staken ze er den gek al mee. Vanmorgen had er een groote spotprent in ‘The Times’ gestaan: MacNewvish, die minzaam glimlachend bij een kiosk met een jongedame stond te converseeren, terwijl twee onguur-uitziende individuen hem, zonder dat hij iets merkte, zijn portefeuille en horloge afhandig maakten.

De Inspecteur had gebriescht van onmachtige woede, toen hij, op zijn bureau komend, die krant, welke quasi-toevallig op z'n schrijftafel lag, had zien liggen. Den geheelen morgen was hij ongenaakbaar geweest e[n] zijn ongelukkige ondergeschikten hadden het kwaad te verantwoorden gehad.

Eén troost was er: Gibbs, de beroemdste detective van de Vereenigde Staten, was er evenmin in geslaagd den geheimzinnigen diefstal op te helderen. Wel deed de detective bar-gewichtig en lachte hij wat neerbuigend om de maatregelen, die hij, MacNewvish, had genomen, maar goed-beschouwd was Gibbs even ver als hij.

Vanmiddag had hij tot drie uur op Scotland Yard zitten wachten op zekere inlichtingen van den Parijschen prefect van politie. Toen er nog steeds geen antwoord op zijn dringende telegrammen gekomen was, had hij boos zijn kantoor verlaten en order gegeven, eventueele telegrammen op zijn club te laten brengen. Hij zat hier nu al meer dan een uur en nog steeds waren de tijdingen uit Parijs niet gearriveerd. En MacNewvish was kwaad op iedereen: op de Parijsche politie, die weer een staaltje van haar gewone laksheid vertoonde, op ‘The Times’, die hem belachelijk gemaakt had, op Lewison, die zich z'n geld had laten ontstelen, op Gibbs, die ook al niet opschoot, op den kellner, die vergat een lepeltje bij z'n thee te serveeren en tenslotte op zichzelf, omdat, nou ja, omdat hij slecht gemutst was.

Juist wilde hij, slecht geluimd, een tweede portie thee laten aanrukken, toen Samuel Pott, die zich in deze vrij deftige club maar weinig op z'n gemak gevoelde, met een rood hoofd op hem toekwam.

‘Hallo, chef,’ glunderde Pott, blij, dat hij MacNewvish ontdekt had, ‘er zijn twee telegrammen voor u gekomen en omdat u gezegd had, dat...’

‘t Is goed, Sam,’ onderbrak de Inspecteur de woordenstroom van den goedmoedigen reus, ‘geef maar hier.’

‘Alstublieft chef. - Moet ik op antwoord wachten?’

‘Nee, dat is niet noodig. Ga maar weer, of... wacht - steek een sigaartje op, voor je moeite.’

‘Nou... chef...’ en verlegen nam Pott een sigaar uit den hem voorgehouden koker.

‘Dienst is anders dienst,’ verontschuldigde hij zich onhandig.

‘Nou, bonjour Pott.’

‘Goeie middag, chef.’

Nauwelijks was de rechercheur verdwenen, of MacNewvish verbrak de zegels van de telegrammen.

Het eene was afkomstig van den prefect van politie te Parijs en luidde:

‘James Crook, voormalig boekhouder bij Lewison te Londen, is twee jaar geleden te Toulouse overleden. Stond gunstig bekend; stierf in betrekkelijke armoede.

Politie-prefectuur Parijs.’

‘Dacht ik wel,’ zei MacNewvish bij zichzelf. ‘Maar er wàs een kans en die mocht ik niet verzuimen.’

Het andere telegram, dat in cijferschrift was gesteld, vervulde den Inspecteur met groote verbazing.

‘Dus toch!’ mompelde hij, terwijl hij met zijn vingers zenuwachtig op de tafel voor zich trommelde.

‘Laat es zien,’ peinsde hij en zware denkrimpels fronsten zijn voorhoofd.

De diefstal mòest bedreven zijn door iemand, die goed met Lewisons levensomstandigheden op de hoogte was. Die vroegere boekhouder, James Crook, viel af van het rijtje van verdachten. Iemand, die twee jaar geleden in Toulouse gestorven was, kon moeilijk de dader zijn.

Dan was er dat meisje, die Ethel Edwards... Het viel niet te ontkennen, dat haar houding vreemd geweest was.

Gibbs had met zekerheid bewezen, dat ze gelogen had, ten aanzien van dat telefoneeren. Maar die spleet in de zoldering dan, met die draad? Als zij den brief op het bureau had willen leggen, zou ze dat toch wel op een eenvoudiger manier hebben kunnen doen. Aan den anderen kant kon die draad daar wel opzettelijk bevestigd zijn, om het onderzoek op een verkeerd spoor te leiden...

Zou het inderdaad mogelijk zijn, peinsde MacNewvish, dat niet een man, maar een vrouw aan het hoofd van die ontzettende bende stond? Het was te gruwelijk om waar te zijn. Toch... Miss Edwards was eerst sedert een paar dagen bij Lewison in dienst en MacNewvish had ontdekt, dat zij den dag vóór haar indiensttreding uit Parijs was gekomen. Dat was zeker een merkwaardig punt, want de bende had in Parijs gewerkt, daarover wist Gibbs mee te praten. Ook had Pott hem verteld, dat hij, toen hij op den dag van den diefstal, op weg

naar Lewisons privé-kantoor, miss Edwards' kamer passeerde, de jongedame een zeer verdacht telefoongesprek had hooren voeren. Maar... bedacht de Inspecteur met spijt, al deze feiten waren toch nog niet voldoende om haar te laten arresteeren. Het kòn allemaal toeval zijn, hoewel vreemd toeval. Ook was de mogelijkheid niet uitgesloten, dat zij niet de hoofdpersoon van het drama was; had Gibbs niet ontdekt, dat de geheimzinnige S.S. 777 er twee compagnons op nahield, een man en een vrouw? Bovendien was het uitgesloten, dat zijzelf den diefstal had bedreven: zij was tijdens de inbraak op haar kantoor geweest en zoowel Gibbs als Pott, hadden duidelijk een gemaskerden *man* gezien. Toch verdiende het aanbeveling de jongedame in de gaten te houden: heelemaal in orde was haar houding niet.

Dan - Inspecteur MacNewvish moest even lachen om de zotte onderstelling - dan was er nòg een verdachte: Lewisons neef, Pambroke.

Bij het verhoor van het personeel was aan het licht gekomen, dat die lichtzinnige jongeman een hevige ruzie met zijn oom had gehad. Weliswaar had MacNewvish nooit een oogenblik aan de schuld van den jongen student geloofd, maar toch had hij, voor den vorm, de gangen van Pambroke laten nagaan. Toen was er iets hoogst merkwaardigs aan het licht gekomen: *Ned Pambroke had, zonder dat zijn oom hem een cent gegeven had, een speelschuld van twee duizend pond betaald.* Hoe de jongen aan het geld gekomen was, bleef voorloopig een raadsel, dat Inspecteur MacNewvish niet vermocht op te lossen. Bovenal vreemd was het, dat Pambroke nog over meer contanten scheen te beschikken. Hij had gedurende de laatste dagen vrij groote verteringen gemaakt en alles onmiddellijk betaald. Ook had hij zich een auto'tje aangeschaft, iets, wat een student, die op zwart zaad zit, toch gemeenlijk niet pleegt te doen.

Maar ondanks alles kon MacNewvish niet aan Pambroke's medeplichtigheid gelooven. Weliswaar was ook hij kort geleden van een reisje naar Parijs teruggekeerd, maar in New-York, waar de bende toch oorspronkelijk vandaan kwam, was hij nooit geweest. Ook leek het MacNewvish volkomen onwaarschijnlijk, dat hij, als hij van plan geweest zou zijn, zijn oom met voorbedachten rade te gaan bestelen, eerst ruzie met hem zou gaan maken. En tenslotte het meest doorslaande argument: die publicatie in 'The Telegraph'.

Als Pambroke op de een of andere manier met de bende in contact stond, zou hij dat toch zeker verhinderd hebben. Het was voor hem ook niet aangenaam, dat zijn oom op een dergelijke wijze in het openbaar gecompromitteerd werd. Neen, Pambroke was aan dit geval niet debet, of de Inspecteur zou zich al héél erg moeten vergissen.

Hij had een ander vermoeden, een vermoeden, dat...

‘Mr. MacNewvish!

De portier riep luid zijn naam door de zaal.

De Inspecteur stond op.

‘Ja?’

‘Telefoon voor u.’

MacNewvish haastte zich naar de portiersloge.

‘Hallo, hier MacNewvish!’

‘Ja... met Gibbs. - Kom direct naar Scotland Yard. Neem een taxi. Er is iets verschrikkelijks gebeurd!’

Zonder verder te luisteren, greep de Inspecteur z'n jas en hoed, riep een taxi aan en liet zich met levensgevaarlijke snelheid naar Scotland Yard rijden.

Vijfde hoofdstuk.

De heer Lewison bevond zich reeds eenige dagen in een uiterst nerveuzen toestand. Nog nooit had deze onbewogen en onvermurwbare zakenman zich innerlijk zoo verslagen en onzeker gevoeld.

Hij was er te veel aan gewoon geraakt, om steeds blind geluk in zijn leven te hebben - een geluk, dat in de zakenwereld spreekwoordelijk geworden was; teveel verwachtte hij, dat alles en iedereen voor hem week, dan dat hij makkelijk en zonder het zich aan te trekken, tegenslagen kon verdragen. Nog nooit had hij, zoo maar ineens, een half millioen pond verloren, nog nooit had iemand hem zoo openlijk durven aanvallen als in het artikel in ‘The Telegraph’ gebeurd was.

Wel had dit blad openlijk den heer Lewison excuses aangeboden, uitvoerig uitgeweid over den inval in de zetterij en de gevolgen daarvan, om zich van alle schuld en verantwoordelijkheid vrij te pleiten en zelfs een artikel geplaatst, waarin Lewison op buitengewone wijze werd opgehemeld en verafgood, maar toch ondervond Lewison de gevolgen van de beschuldigende aantijgingen.

Het vertrouwen, dat hij op de beurs genoot, bleek danig geschokt en het gevolg hiervan was, dat de aandeelen van de Lewison-fabrieken een heel stuk naar beneden tuimelden. Ook eischten zijn crediteuren opeens onmiddellijke betaling, wat hem ten zeerste in het nauw bracht. Men haatte en benijdde Lewison algemeen, men geloofde maar al te graag aan zijn ongeluk en zijn schuld aan valsch spel.

Zijn naam was op aller lippen; overal waar hij verscheen voelde Lewison een nauwelijks onderdrukten hoon, wat hem voor een groot gedeelte zijn zekerheid van optreden ontnam; hij onderging de

gewaarwording, alsof er overal verborgen vijanden op hem loerden, tegen welke hij zich niet verdedigen kon. Deze hulpeloosheid tegenover dreigende gevaren maakte hem buiten zichzelf van innerlijke woede en razernij. Men kon hem ongestraft beledigen, men kon hem ongestraft ongehoorde sommen afhandig maken! Het was hem, of zijn gelukszon hem voorgoed verlaten had.

Van het onderzoek hoorde hij gedurende deze dagen niets. Het scheen, alsof men verder buiten hem om handelde. Alleen wist hij, dat miss Ethel Edwards verdacht werd en deze wetenschap maakte hem nog razender. Het leek hem, of men hierbij de eenige troost aanrandde, die hem nog gebleven was. Alleen de gedachte aan haar was nog troostend voor hem. In fantasieën over haar kon hij nog vergetelheid vinden; alleen de gedachte aan haar kon hem zijn wanhoop doen vergeten en hem nog illusies geven van eindelijke rust en geluk.

Maar was het geen bespottelijke gedachte, dat hij, een man van laat-middelbaren leeftijd, liefde zou kunnen opwekken bij een zoo jong meisje?

Maar neen, hij was toch een machtige persoonlijkheid, die over groote rijkdommen beschikte; zij moest toch geïmponeerd worden door het feit, dat hij de beheerscher was van een onmetelijk groot bedrijf, dat zijn naam bekend was over de geheele wereld. Zijn natuurlijke verwaandheid deed hem gelooven, dat zij zijn voorstel, om met haar te trouwen, met beide handen gretig zou aannemen. En hij maakte zich de kinderlijke illusie, dat, wanneer zij maar eenmaal zijn vrouw was, hij in staat zou zijn om alle moeilijkheden weer met kracht het hoofd te bieden.

Want, door alles wat hem overkwam, ontwaakte er in Lewison een gevaarlijk verlangen naar den dood, waarvan hij zich nog nauwelijks bewust was en dat hem krachteloos en melancholiek maakte. Ethel Edwards moest hem daarvan afhelfen; haar liefde zou medicijn voor hem zijn.

Nu of nooit moest hij een besluit nemen en haar nopen zijn huwelijksvoorstel aan te nemen, het kostte, wat het wilde.

Op een middag, zes dagen na het voorgevallene, kwam Ethel Edwards bij hem op zijn privé-kantoor, om een zakelijke kwestie met hem te behandelen.

Zij zag er bleek en terneergeslagen uit. Zou zij reeds weten, dat er een vreeselijke verdenking op haar rustte? Lewison zag haar bezorgd aan. Hij had nooit veel last van medelijden gehad, maar zij wekte een intens meegevoel bij hem op. Het was wonderlijk, wat voor ongekende zachte en sentimenteele gevoelens zij bij den verharderen zakenman kon opwekken.

Nadat hij, hoewel het hem de grootste inspanning kostte, om zijn zelfbeheersching te bewaren, de zaken behandeld had, zeide hij, met trillende stem, ofschoon hij zich met alle geweld trachtte te bedwingen:

‘Miss Edwards, ik zou u graag even spreken.’

Bevreemd keek het meisje hem aan. Zij merkte iets van zijn ontroering, die haar bevreemde en die haar onwillekeurig een zekeren angst deed voelen, voor wat er verder volgen zou.

‘Neemt u even plaats, miss Edwards.’

Ethel voldeed aan dit verzoek en ging tegenover hem zitten, aan de andere zijde van het bureau.

‘Neen, niet daar, miss Edwards, hier, naast mij,’ drong Lewison aan, met een voor zijn doen teedere stem.

Verbaasd deed het meisje, wat haar verzocht werd, al kon zij een onwillekeurigen tegenzin nauwelijks onderdrukken.

‘Miss Edwards...’, begon Lewison, maar hij bleef steken. Hij probeerde het meisje diep in de oogen te kijken, maar dit lukte hem niet, daar zij haar oogen neersloeg.

‘Miss Edwards,’ herhaalde Lewison en verzamelde al zijn moed, want de voor niets terugdeinzende automagenaar was tegenover haar verlegen als een schooljongen. ‘Miss Edwards... ik heb lang gearzeld, om u te zeggen, wat mij reeds lang op het hart ligt. Wilt u naar mij luisteren?’

‘Natuurlijk, mijnheer Lewison,’ antwoordde het meisje eenvoudig.

‘Miss Edwards, ik ben altijd een onverschillige, harde kerel geweest, die steeds alleen zijn weg door het leven gezocht en ook gevonden heeft. Ik heb altijd hard gewerkt en mijn werk heeft mij nooit tijd gelaten, om aan andere dingen te denken. Maar er komt een oogenblik in het ons rusteloos voortjagende bestaan, dat men zich eenzaam en verlaten gaat voelen, dat men het verlangen krijgt, om zijn macht en zijn rijkdom met een ander wezen te deelen, een wezen, dat men liefheeft en dat iemand boven alles dierbaar is. Hm - hm - u begrijpt mij toch, miss Edwards?’

Miss Edwards begreep hem maar al te goed. Zij voelde het oogenblik naderen, waarvoor zij al reeds dagenlang gevreesd had en wist niet, wat voor houding zij aan moest nemen.

Haar zwijgen bracht Lewison in verlegenheid. Hij schraapte zijn keel en streek zenuwachtig door zijn haar, wilde weer spreken, maar de woorden bestieven hem op zijn lippen. Er ontstond een lange, pijnlijke stilte. Eindelijk raapte Lewison al zijn moed bijeen en zeide, schor van ontroering:

‘Miss Ethel Edwards, zoudt u mijn vrouw willen worden? Wilt

u zich aan mij toevertrouwen? Ik ben niet jong meer, dat weet ik wel, maar daar staat tegenover, dat u de koningin van mijn leven zult zijn; dat mij, terwille van u, niets te veel zal blijken. Het is gevaarlijk, voor een man als ik; men gaat op den duur walgen van het leven en alleen u kunt mij het vertrouwen in het leven weergeven. Ontfermt u zich over mij, miss Edwards.'

Lewison schoof zijn stoel dicht bij dien van Ethel en wilde haar hand vatten, maar Ethel trok deze terug en maakte onwillekeurig een afwijzend gebaar.

Hierdoor was Lewison diep gekwetst en hij smeekte angstig:

'Miss Edwards, ik ben er niet aan gewoon mijn gevoelens openlijk te belijden; ik kan u dan ook niet duidelijk maken, wat ik innerlijk ondervind. Miss Edwards - laat mij niet langer in onzekerheid. Wat zal uw antwoord zijn? Ik kan u alles aanbieden wat een vrouw maar verlangen kan: weelde, rijkdom en macht, die ik met moeite veroverde. U zult geen zorgen meer kennen en als een vorstin door iedereen geëerd worden.'

Ethel boog het hoofd, om haar verlegenheid met het geval niet te laten merken en speelde nerveus met haar halsketting.

Toen zeide zij zacht en toonloos:

'Ik kan niet, mijnheer Lewison.'

Het was den heer Lewison, of hij een zwaar vonnis over zich hoorde uitspreken, of hij zijn laatste houvast in het leven verloor. Even bleef hij zwijgen, daarna vroeg hij heesch:

'En waarom niet, miss Edwards?'

'Ik heb een ander lief.'

Lewison zat verslagen; het scheen, alsof hij opeens tien jaar ouder geworden was en weer kwam er innerlijke woede en wanhoop in hem op. Alles liep hem tegen. Zijn geluk was in ongeluk verkeerd en het zou spoedig met hem gedaan zijn. Een angstig voor gevoel, dat hij niet onderdrukken kon, klom hem in de keel en wekte een doodsangst in hem, die hem tot op zijn gebeente kil maakte. Hij zou dien ander wel willen verpletteren onder zijn toorn; voor den duivel, wie was die ander?! Bijna was zijn opgekropt gemoed in felle razernij uitgebarsten, maar hij bedwong zich met alle macht, die in hem was en vroeg zacht, met trillende stem:

'En wie is die ander?'

Ethel wilde eerst zeggen, dat zij dat niet vertellen kon, maar toen bedacht zij zich, wachtte even en begon toen zacht tegen hem te praten, niet wetend, hoe onnoemelijk zij hem met haar woorden kwelde:

'Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, dat ik aan uw verzoek

niet kan voldoen en nooit uw vrouw kan worden. Ik geloof, dat u mij oprecht liefhebt, maar ik kan deze liefde niet beantwoorden. Wel zou ik in u een vaderlijken vriend kunnen zien, aan wien ik alles zou durven toevertrouwen. Wilt u een waarachtig vriend voor mij zijn, mijnheer Lewison? Ik zit in moeilijkheden, in vreeselijke moeilijkheden. Er dreigt iets, dat mijn leven voorgoed kan verwoesten en slechts u kunt mij helpen. Door mij te helpen kunt u bewijzen, dat u mij in waarheid liefhebt.’

Lewison, die bij haar eerste woorden ineengekrompen was, alsof ieder woord hem als een slag getroffen had, begon nu weer een geringe hoop te koesteren. Misschien kon hij haar nog winnen, door zich heel edelmoedig voor te doen, misschien zou eenmaal dankbaarheid haar er nog toe kunnen bewegen, de zijne te worden. Hij zeide:

‘U kunt in alles en altijd op mij rekenen, miss Edwards. Ik sta geheel en al, met alles, wat ik bezit, tot uw beschikking.’

Ethel Edwards greep zijn hand en drukte deze.

Een warme stroom ging door Lewison heen bij deze aanraking.

‘Ik heb uw neef lief, Ned Pambroke,’ bekende Ethel kleurend.

Lewison trok zijn hand bijna ruw terug en werd vaalbleek in zijn gezicht.

‘Wij gaan spoedig trouwen en nu dreigt een gevaar, een groot gevaar, ons geluk te verstoren. O, mijnheer Lewison, het is zoo vreeselijk!’

Ethel sloeg haar handen voor haar gezicht.

‘Mijnheer Lewison, ik wilde u smeeken, smeeken op mijn knieën, om...’

Maar Lewison liet haar niet uitspreken. Een blinde razernij had hem gegrepen, een woeste lust was in hem opgevlogen om de levens van deze beide jonge mensen te vernietigen. Een onberedeneerde vijandigheid tegen dit meisje, dat den zoozeer door hem geminachten neef boven hem verkoos, maakte zich van hem meester. Hij wilde haar treffen, hij wilde haar vernederen, hij wilde wraak nemen op haar. En een duivelsche gedachte kwam in hem op. Zij werd verdacht, ernstig verdacht - nu geloofde hij, dat deze verdenking wel eens juist kon zijn. Waarom zou zij geen deel uitmaken van de S.S. 777? Hij geloofde nu graag zooveel mogelijk slechts van haar en hij zou haar in het nauw drijven, hij zou meewerken, om haar te doen arresteren. Zij zou weten, dat zij den machtigen Lewison versmaad had! En ineens legde hij een verband tusschen de nijpende financieele moeilijkheden, waarin zijn neef Ned Pambroke zich bevond en den roof. In den tijd van een seconde gingen deze gedachten door Lewison heen. Hij viel miss Ethel Edwards ruw in de rede en schreeuwde:

‘Zwijgt u, zwijgt u, ik wil er niets meer over hooren!’ Toen sprong hij op en kwam dreigend op Ethel af: ‘Hoe durft u, hoe durft u!’

Hij balde zijn vuisten, maar bedwong zich, keerde weer naar zijn stoel terug, viel daarop neer en snakke naar adem.

Ethel Edwards had hem verbijsterd, met wijd opengesperde oogen, aangezien en kon geen woord uitbrengen.

Lewison herstelde zich en zag Ethel met een ijskouden blik aan. Daarna verscheen er een kwaadaardige grijns op zijn gezicht en hij barstte in een scherp, akelig lachen uit. Deze lach klonk zoo vreeselijk, dat zij Ethel onwillekeurig huiveren deed.

Zij voelde iets gevaarlijk vijandigs uit hem op haar afkomen, waartegen zij zich niet verweren kon. Eindelijk hield Lewison op met lachen. Zijn gelaat verstrakte zich weer en hij zei op koelen, afgemeten toon:

‘Ik vrees dat er van uw voorgenomen huwelijk niet veel zal komen, miss Edwards.’ En dadelijk liet hij er op volgen, alsof hij zich dat nonchalant en onverschillig ontvallen liet:

‘U weet waarschijnlijk nog niet, dat u de hoofdverdachte bent, inzake de jongste misdaad van S.S. 777 en dat u ieder oogenblik om die reden gearresteerd kunt worden?’

Ethel Edwards verbleekte en begon te beven over haar geheele lichaam. Een angstig voorgevoel in haar, dat haar, nadat zij door Jim Gibbs ondervraagd was, steeds was bijgebleven, werd plotseling bewaarheid.

‘En ik begin te vreezen,’ vervolgde Lewison, genietend van het effect, dat zijn woorden oogstten, ‘dat er wel eenige reden voor deze verdenking bestaat. Vooral de relatie, die er blijkbaar tusschen u en mijn nobelen neef Ned Pambroke bestaat, zou er wel eens op kunnen wijzen, dat...’

Op dit oogenblik werd er geklopt.

‘Binnen!’ riep Lewison nijdig.

De onderdirecteur Atkins trad binnen.

‘Mijnheer Lewison, ik wou...’, begon hij.

Maar Lewison maakte een beweging, alsof hij den man aan wilde vliegen. Atkins schrok van het uiterlijk van zijn directeur, van diens rood verwrongen gezicht en de gezwollen aderen op diens voorhoofd. Zoo had hij den gevreesden automagnaat nog nooit gezien.

‘Merk je niet, dat je mij stoort! Hoe durf je me te storen; hoe durf je hier te komen, als ik je niet geroepen heb? De deur uit, of ik gooi iets naar je hoofd!’

Atkins keek van Lewison naar miss Ethel Edwards en bemerkte

de ontdaanheid van deze laatste. Hij begreep door de voelbare spanning, dat er iets gaande moest zijn tusschen haar en den automagenaar. Daarop maakte hij ijlings, dat hij veilig wegwam.

Maar een en ander had in buitengewone mate zijn nieuwsgierigheid opgewekt. Nadat hij de deur achter zich gesloten had, aarzelde hij even, bleef toen luisteren en vond de dialoog, die hij opving, bijzonder belangwekkend.

‘Zooals ik reeds zeide,’ vervolgde Lewison nu, ‘zou uw connectie met den verdienstelijken jongeheer Ned Pambroke er wel eens op kunnen wijzen, dat...’

‘Neen, neen,’ riep Ethel smeekend uit. ‘Laat hém er buiten! Hij heeft er niets mee te maken!’

‘Zoo, zoo,’ merkte Lewison grimmig op, ‘heeft hij er niets mee te maken en maakt u er zich zoo ongerust over, dat hij er ingehaald kan worden. Ik vrees, dat daar anders toch nogal veel kans op bestaat. Ik ontving namelijk een brief van hem, die wel eens tot aanwijzing zou kunnen dienen.’

‘Een brief... van Ned...’ stamelde Ethel.

‘Ja - een brief van Ned! Onze jonge vriend schijnt op den dag, dat de misdaad plaats had, aardig uit de moeilijkheden geraakt te zijn. Ik zal u den bewusten brief eens voorlezen. Het is heel interessante lectuur.’

Lewison constateerde met grimmige voldoening de verslagenheid van zijn slachtoffer, haalde een brief uit de lade van zijn bureau, vouwde deze open en begon te lezen:

‘Nooit té hoog geschatte oom,
Nadat u mij op de uw eigen, nobele en menschlievende wijze aan mijn lot had overgelaten, was dat lot mij gunstig.
Door een gelukkig toeval kreeg ik voldoende geld in handen, om de eerschuld te voldoen, in 't vervolg zelf mijn studie te bekostigen en in mijn levensonderhoud te voorzien. Ik hoef dus niets meer van u aan te nemen in het vervolg en ik kan u zeggen, dat dit mij bijzonder aangenaam is.
De hoop uitsprekend, dat het u in de toekomst niet al te slecht mag gaan en dat ik nooit meer iets met u te maken zal hebben, verblijf ik, met dubieuze gevoelens,
Ned Pambroke.’

Even zweeg Lewison. Daarna vervolgde hij:

‘U ziet, dat uw geliefde Ned, in zijn alleszins begrijpelijk verlangen om mij onaangenaam te zijn, met het schrijven van dezen brief een

grootte onvoorzichtigheid begaan heeft, die hem nog wel eens leelijk zou kunnen opbreken.’

‘Neen, neen, om Gods wil,’ riep miss Ethel Edwards uit. ‘Neen, hij heeft er niets mee uitstaande, hij heeft...’

‘Dat zal de rechter van instructie dienen uit te maken. Kijk eens, miss Ethel Edwards, ik vrees, dat u en uw geliefde werkelijk in moeilijkheden zullen geraken en zoover ik zie is er maar één uitweg voor u, om daaraan te ontkomen: dat is, op het voorstel ingaan, dat ik u nu zal doen. Wanneer u erin toestemt mijn vrouw te worden, zal het mij weinig moeite kosten alle verdenking van u af te wenden. Ik zal meedeelen, dat u reeds langen tijd vóór u bij mij in dienst kwam, in het geheim met mij verloofd was en dat wij nu spoedig samen in het huwelijk zullen treden. Niemand zal kunnen aannemen, dat u er de hand in gehad hebt, uw verloofde te laten belasteren en te laten berooven... Ik zal verder...’

‘Mijnheer!’ barstte Ethel Edwards in felle verontwaardiging uit. ‘Geen oogenblik wil ik langer naar uw schandelijk voorstel luisteren. U bent, u bent... ik veracht u, mijnheer Lewison! Ik veracht u en ik zal...’

Ethel kon van opgewondenheid niet meer uit haar woorden komen Lewison dook ineen, alsof hij een katachtige sprong wilde doen. Hij lachte valsch en kneep zijn oogen half dicht.

‘Wat zult u, miss Ethel Edwards? Wilt u mij dreigen?’

Ethel stond met gloeiend rood gezicht en vuurschietende oogen voor hem. Zij was mooi in haar verontwaardiging en ondanks zijn woede keek Lewison met welgevallen naar haar. Die vrouw moest de zijne worden, het kostte wat het wilde.

‘Nooit, nooit zal ik mij laten dwingen op zulk een verachtelijke wijze! U bent een laffe gluiperd en nog liever zal ik...’

‘En ik zal je wel klein krijgen!’ schreeuwde Lewison.

Op dit oogenblik hoorde Atkins, de onderdirecteur, die al dien tijd met gespannen belangstelling geluisterd had, voetstappen naderkomen. Hij vreesde in zijn luisterende houding betrappt te worden en ging haastig heen. Hij kwam John Bowl, den procuratiehouder, tegen, die zich naar het privékantoor van Lewison begaf. Ook deze hoorde een geluid van opgewonden stemmen, dat hem aarzelend deed stilstaan.

Atkins wisselde een knipoogje met hem.

‘Beter den baas alleen te laten, Bowl. Damesbezoek.’

Bowl haalde zijn schouders op en ging weer naar zijn bureau terug.

Eenigen tijd later besloot Bowl het maar weer eens te wagen.

Een oogenblik daarna zag het verschrikte personeel hem als ontzind binnenstormen: lijkbleek en bevend over al zijn leden.

In het eerst lukte het hem niet, om een woord uit te brengen. Hij snakte naar adem. Eindelijk zeide hij hikkend:

‘De pa... patroon is... is...’

‘Wat is er met den patroon?’ vroeg Atkins gespannen.

‘De pa... patroon is... is... vermoord!’

Alle aanwezigen vlogen op.

‘Wat, de patroon vermoord? Mijnheer Lewison is... spreek op... gauw wat, gauw wat!’

‘Ik vond... hem... lig... liggen... op... op zijn bureau... met zijn... zijn hoofd in een pl...plas bloed! Het w... was vreeselijk!’

Bowl zonk op een stoel neer en was er na aan toe zijn bewustzijn te verliezen.

Atkins en de anderen snelden ijlings naar het privé-kantoor van Lewison en vonden hem, zooals Bowl het beschreven had.

Lewison lag met zijn hoofd voorover op zijn bureau. Er sijpelde bloed uit zijn linkerslaap. Op den grond vond men een marmeren presse-papier.

De employé's wilden Lewison opnemen, maar Atkins beval hen, hem in de positie te laten, waarin hij zich bevond en ook verder geen voorwerp in het vertrek aan te raken. Daarop belde de onderdirecteur de politie op.

‘Hallo, met Atkins van de Lewison-fabrieken. Ik moet dadelijk mijnheer MacNewvish spreken, dadelijk!’

‘Mijnheer MacNewvish is er niet. Kunt u mijnheer Gibbs ook gebruiken?’

‘Ja... ja... maar gauw wat!’

Even later hoorde Atkins de stem van den detective.

‘Hallo - met Gibbs. Wat is er aan de hand?’

‘Mijnheer Lewison is vermoord.’

‘Wanneer?’

‘'n Oogenblik geleden.’

‘Wij komen dadelijk.’

Even later arriveerde Inspecteur MacNewvish in gezelschap van Jim Gibbs.

‘Dat is 'n beroerde geschiedenis, Jim; ik kan in die zaak m'n draai nog maar niet vinden. Wat 'n stommeling ben ik toch! Terwijl ik bezig was met dien uitvinder en allerlei onzin, hebben ze dien armen Lewison naar de andere wereld geholpen.’

‘Ik begrijp er niet veel van,’ mompelde Jim Gibbs. ‘Dit had ik in het geheel niet verwacht.’

MacNewvish verzocht den onderdirecteur en het personeel om heen te gaan, maar zich gereed te houden, voor het geval, dat zij verhoord moesten worden.

Toen nam de Inspecteur de situatie in het privé-kantoor op.

In de eerste plaats zag hij, dat alles zich in goede orde bevond. De papieren en boeken op het bureau waren niet dooreen gegooid. De meubelen stonden rustig op hun oude plaats.

Er stond alleen een stoel, naast de plaats, waarop zich de doode Lewison bevond. Blijkbaar had er iemand naast hem gezeten. De presse-papier lag nog op den grond.

Verbaasd constateerde Mac Newvish dit alles. Blijkbaar had de moordenaar hem geheel en al overrompeld en had hij dezen allerminst verwacht.

‘Ik begrijp er geen syllabe van,’ zeide hij. ‘Op zijn minst genomen is dit een stomme streek van S.S. 777. Waarom zij tot het vermoorden van Lewison overgingen, snap ik totaal niet. Dit zou hun wel eens leelijk kunnen opbreken.’

Jim Gibbs had onderwijl den slaap van Lewison bekeken en diens zakken onderzocht. In een ervan vond hij de portefeuille van den automagnaat. Hij opende deze en constateerde, dat de inhoud van deze portefeuille nog aanwezig was. Zij bestond uit een chèqueboek, eenige bankbiljetten en papieren, die niets ter zake deden.

Maar plotseling kreeg hij een toegevouwen brief in handen, waarop aan den buitenkant met groote letters ‘S.S. 777’ geschreven stond.

Bevreemd keek hij naar dit document. Het kwam hem blijkbaar zeer raadselachtig voor. Haastig vouwde hij den brief open en las het volgende:

‘Wij laten den inhoud van deze portefeuille aan den eventueelen erfgenaam. De heer Lewison is reeds royaal genoeg voor ons geweest en we willen hem verder geen overlast meer bezorgen. Gelukkig vonden wij echter het laatste document, dat wij van hem noodig hadden en dat hij, jammer voor zichzelf, niet vrijwillig wilde afgeven.

Verder wenschen wij den heer Lewison een voorspoedige aankomst in de andere wereld.

S.S. 777.’

Het gezicht van Jim Gibbs versomberde. Blijkbaar ergerde hem den inhoud van den brief bijzonder. Daarna toonde hij dezen aan Inspecteur MacNewvish, die hem eveneens las en na het lezen uitriep:

‘Wel verdraaid! Dat noem ik nog eens brutaliteit. Maar waarom

hebben ze dit u tgehaald? Hadden ze aan die half-miljoen pond nog niet genoeg? Weet je, wat ik geloof. Jim?’

‘Nu?’

‘Dat er zich een lid van de S.S. 777 in de onmiddellijke nabijheid van Lewison moet bevinden; iemand, waar hij dagelijks mee omgaat en dat Lewison iets ontdekt heeft, wat dezen persoon niet aangenaam was en dat deze er toen toe moest overgaan om hem z'n hersens in te slaan.’

‘Denk je?’ vroeg Gibbs ongeloozig.

‘Wel wis en waarachtig denk ik dat! Je ziet, dat er kort voor den moord iemand naast Lewison gezeten heeft; waarschijnlijk iemand van zijn personeel, of iemand, die zakelijk met hem te maken had. Tijdens het onderhoud, dat Lewison met hem of haar had, is er iets aan het licht gekomen, dat de bezoeker liever een geheim had willen laten. Deze heeft toen onmiddellijk de presse-papier, die daar nu op den grond ligt, gegrepen en Lewison daarmee een mep tegen zijn slaap gegeven, eenige bewijsstukken bij zich gestoken en zich verder de ongepaste aardigheid met dien brief gepermitteerd.’

‘Welke bezwarende documenten tegen S.S. 777 kon Lewison dan in handen hebben?’

‘Dat zullen we nog wel uitvisschen. Maar vind je niet, dat alles, wat wij hier ontdekken, vrijwel mijn verdenking tegen miss Ethel Edwards rechtvaardigt? Zij ging dagelijks met Lewison om; zij was steeds op het kantoor aanwezig. Kan het niet zijn, dat Lewison door een toeval brieven van haar in handen gekregen heeft, die zij hem weer afhandig wilde maken?’

‘En vind je het met het karakter van dit meisje in overeenstemming te brengen, dat zij een dergelijken brief in de portefeuille van den vermoorde zou achterlaten?’

‘Op vrouwenkarakters kun je nooit staat maken,’ filosofeerde MacNewvish pessimistisch.

‘En lijkt het jou ook niet, dat de stijl van dien brief erg mannelijk is? Ik geloof niet, dat een vrouw op dergelijke wijze schrijven zou.’

‘Onzin,’ bromde MacNewvish.

Toen keek hij de papieren door, die voor Lewison op tafel lagen. Daartusschen trof hij het schrijven aan, dat Ned Pambroke aan zijn oom gericht had en dat deze aan Miss Ethel Edwards had voorgelezen.

‘Kijk eens,’ zeide hij triomphantelijk. ‘Vind je niet, dat de stijl van dit epistel bijzonder veel heeft van die, uit het vriendelijke briefje in Lewisons portefeuille? De hand is weliswaar anders, maar de hand, waarmede het laatste geschreven is, is zichtbaar verdraaid.’

Jim Gibbs vergeleek ook de beide papieren en meesmulde. ‘Ik voor mij vind je conclusie wel wat ver gezocht.’

‘In ieder geval versterkt het voor mij de mogelijkheid, dat er eventueel samenwerking heeft bestaan tusschen Ethel Edwards en Ned Pambroke.’

‘Maar je zult op zulke zwakke bewijsgronden toch moeilijk Ned Pambroke kunnen laten arresteren,’ merkte Jim Gibbs droogjes op.

‘Dat nu wel niet, maar... wij zullen zien. In de eerste plaats moeten wij het personeel ondervragen. Ik zal dien Atkins eens even hier halen. Misschien kan hij ons wat wijzer maken.’

En hij ging naar het kantoor, waar Atkins zich bevond. Jim Gibbs bleef in het privé-kantoor achter en keek nog wat rond.

‘Zoudt u mij even willen volgen?’ verzocht de Inspecteur Atkins. ‘En waar is miss Edwards? Ik zou haar ook graag het een en ander willen vragen.’

Een van de employé's werd er op uitgestuurd om Ethel Edwards te zoeken, maar na 'n tijdje kwam deze terug en zeide, dat miss Edwards nergens te vinden was.

‘Zoo, zoo; is miss Edwards nergens te vinden,’ constateerde MacNewvish.

Toen herinnerde een van de kantoorbedienden zich, dat hij haar een uur geleden haastig het kantoor had zien verlaten. Zij scheen buitengewoon gejaagd en nerveus te zijn en zag er heel bleek en ontdaan uit.

‘Zoo, zoo,’ zeide MacNewvish.

Hij liet den onderdirecteur voorgaan naar het privé-kantoor en volgde dezen op den voet.

‘Gaat u even zitten, mijnheer Atkins,’ nodigde hij uit.

Atkins voldeed aan dit verzoek, nog geheel in de war door het gebeurde.

‘Kunt u ons ook vertellen, mijnheer Atkins, wie er het laatst in het kantoor geweest is?’

‘Ik meen dat zeker te kunnen weten, Inspecteur,’ antwoordde Atkins. ‘Tien minuten, voordat de moord plaats had, kwam ik het kantoor van mijnheer Lewison binnen en merkte toen, dat deze een heel opgewonden woordenwisseling had met miss Edwards.’

‘Zoo, zoo.’

‘Toevallig hoorde ik, toen ik het privé-kantoor verlaten had, wat mijnheer Lewison en miss Edwards verder tegen elkaar zeiden. De twist liep heel hoog en zij gingen over tot beledigingen en bedreigingen.’

‘Zoo, zoo. Kunt u ons ook precies vertellen, wat u hoorde?’

Atkins gaf daar, zooveel hem dat mogelijk was, een volledig verslag van.

‘Dus miss Edwards bevond zich in uitersten angst voor een gevaar, zoodat zij bad en smeekte, om haar verloofde, wat Ned Pambroke blijkt te zijn, buiten het geval te laten?’

‘Juist, mijnheer de Inspecteur.’

‘En mijnheer Lewison beweerde zooveel bewijzen tegen haar in handen te hebben, dat hij meende, met de bedreiging van deze openbaar te zullen maken, angst bij haar te kunnen opwekken en haar te kunnen pressen zijn vrouw te worden?’

‘Juist, mijnheer de Inspecteur.’

‘En u hebt niet gehoord, hoe de conversatie afliep?’

‘Neen, mijnheer de Inspecteur; ik werd weggeroepen.’

‘En even later vond de procuratiehouder Bowl, zooals u vertelde, den heer Lewison vermoord op de plaats waar hij nu ligt?’

‘Juist, mijnheer de Inspecteur.’

‘En zat miss Edwards op dien stoel daar, naast dien van mijnheer Lewison?’

‘Ja, daar zag ik haar zitten, Inspecteur.’

‘Waar stond gewoonlijk de presse-papier van mijnheer Lewison?’

‘Daar, aan den kant waar miss Edwards zat.’

‘Heeft u in den loop van deze week ook nog sporen van nerveusiteit bij miss Edwards opgemerkt?’

‘Ja... ja, als ik goed naga wel! Het scheen mij, dat zij steeds haar gedachten niet bij haar werk had en telkens afdwaalde. Een paar maal zag ik haar, terwijl ik langs haar kwam, haastig een brief wegbergen, dien zij aan het schrijven was.’

‘Was zij, toen de diefstal gepleegd werd, op het kantoor aanwezig?’

‘Nee, ik geloof het niet, maar dat weet ik niet zeker.’

‘De rechercheur Samuel Pott beweert, dat hij haar, een half uur voordat de diefstal plaats had, met iemand door de telefoon hoorde spreken. Zij zeide, dat zij voor dengene, waar zij mee sprak, de deur van het sousterrain zou open maken. Is er een bepaalde deur in het sousterrain, die zij daarmede bedoeld kan hebben?’

‘Ja, er is een deur, die op een lange gang uitkomt, waarin zich een houten trap naar boven bevindt.’

‘Is het mogelijk langs deze gang en langs deze trap ongemerkt de kluis, waarin zich de safe bevindt, te bereiken?’

‘Ik heb daar nooit op gelet, maar nu ik het bij mezelf naga, geloof ik, dat dat heel goed mogelijk is. Toevallig komt deze trap op een deur in de breede bovengang uit, vlak tegenover een gang, die naar de kluis voert.’

MacNewvish knikte tevreden. Hij scheen blijkbaar voldaan. Jim Gibbs had met strak gezicht zitten toeluisteren en mengde zich niet

in het verhoor. Thans bekeek hij nog eens den brief, dien hij in Lewisons portefeuille gevonden had en wreef met zijn vinger peinzend langs zijn neus.

MacNewvish ondervroeg Atkins verder.

‘Heeft u ook opgemerkt, wanneer en hoe miss Edwards, na haar twist met mijnheer Lewison, het privé-kantoor verlaten heeft?’

‘Neen, mijnheer de Inspecteur.’

‘Heeft zich na dien tijd nog iemand op het kantoor aangemeld, die zich naar het privé-kantoor begeven kan hebben?’

‘Zoo ver ik weet niet, mijnheer de Inspecteur.’

‘Wilt u de andere aanwezige employé's even hier roepen?’

Atkins ging dadelijk heen en kwam na een oogenblik terug met het personeel, dat in de deuropening gegroepd bleef staan.

‘Heeft iemand van de heeren, vlak voor den moord een of andere persoon het kantoor binnen zien gaan om zich naar het privé-kantoor van mijnheer Lewison te begeven?’

Een algemeene ontkenning was het antwoord.

‘En heeft ook niemand van u, vlak na den moord, iemand het kantoor zien verlaten?’

Dit werd eveneens ontkennen beantwoord.

‘Ik dank u, mijne heeren,’ zeide MacNewvish. ‘U kunt weer aan uw werk gaan; u ook mijnheer Atkins.’

Toen de anderen het privé-kantoor verlaten hadden, wendde MacNewvish zich triomphantelijk tot Jim Gibbs, die in 't geheel geen teekenen van bovenmatige belangstelling in het verhoor had getoond.

‘Zie je wel, dat alle sporen naar miss Edwards wijzen? Voor mij bestaat er geen twijfel meer aan, dat zij een van de medeplichtigen van S.S. 777 is. Het onverklaarbaar telefoongesprek op den morgen van den dreigbrief; toen het telefoongesprek met iemand - waarschijnlijk den gemaskerden indringer, dien zij eenigen tijd voor den roof door de gang van het sousterrain heeft binnen gelaten; den nood van Ned Pambroke, die plotseling na dien roof ruim van geldelijke middelen voorzien bleek, waaruit wij waarschijnlijk de gevolgtrekking moeten maken, dat hij door miss Edwards, met wie hij verloofd is, uit de moeilijkheden geholpen kon worden; de uiterste nerveuze gespannenheid, waarin zij al deze dagen verkeerde en het laatste en meest afdoende bezwarende: haar twist met Lewison, haar houding en haar verschillende uitingen tijdens dezen twist en den dadelijk daarop gevolgden moord op Lewison. Bovendien blijkt zij plotseling van het kantoor verdwenen te zijn.

De stoel, waarop zij naast Lewison gezeten had, stond nog op

dezelfde plaats. Niets in het vertrek schijnt op eenige worsteling te wijzen. We hebben dus alle reden om aan te nemen, dat miss Edwards onverwachts, zonder dat Lewison erop verdacht was, de presse-papier heeft opgenomen en daarmee haar slachtoffer tegen den slaap geslagen heeft. Er is weinig kracht voor nodig om met dit voorwerp een slag tegen deze kwetsbare plaats van het hoofd te geven, zoodat de misdaad makkelijk door een vrouw bedreven kan zijn. Juist omdat de heer Lewison, zooals uit het verhoor van Atkins bleek, verdenking tegen haar begon te koesteren, is het zeer wel aan te nemen, dat zij uit angst dezen moord beging. Het direct elkaar opvolgen van de verdenking en den moord is een zeer gewichtig punt. In ieder geval vind ik genoeg termen aanwezig, om miss Ethel Edwards te laten opsporen en in hechtenis te laten nemen. Ik geloof waarachtig, dat wij nu op den goeden weg zijn.'

'Ik help het je wenschen,' zeide Jim Gibbs, die zwijgend naar het relaas van MacNewvish geluisterd had, zonder dat er veel geloof op zijn gezicht te lezen was. Blijkbaar kalm dacht de detektive over iets na, dat hij nog niet kon oplossen. Hij scheen geheel afwezig te zijn en zich voortdurend in zijn geest ergens mee bezig te houden. MacNewvish werd eenigzins ongedurig en vroeg:

'Nu, ben je het met mij eens, of niet?'

'Neen, Dicky, ik ben het niet met je eens. Maar, ga je gang. Ik wil je plezier en je illusie, dat je den dader, in dit geval de daders, op het spoor bent, niet bederven. Maar voor mij blijft er nog veel van het geval duister. Voorloopig zie ik nog geen weg.'

'D'r is aan jou nu ook nooit eens plezier te behalen,' bromde MacNewvish. 'Je bent ook geen prettige kameraad om mee samen te werken.'

'Ben je kwaad, Dicky?' vroeg Jim Gibbs met een lichten spot in zijn stem.

'Kwaad en kwaad is twee,' antwoordde de Inspecteur op knorrigen toon. 'Maar je zou me toch wel eens een compliment kunnen maken.'

'We zullen zien, ouwe jongen,' zeide Jim Gibbs goedgehartig. 'De tijd zal leeren, wie het aan het rechte eind heeft. Je hebt er toch geen bezwaar tegen, mij even den brief te laten houden, dien ik in Lewisons portefeuille vond?'

'Maar ik heb hem zelf ook nodig,' protesteerde MacNewvish.

'Morgen heb je hem terug.'

Zesde hoofdstuk.

De heeren van het parket verschenen even na het onderzoek van den Inspecteur en namen eveneens de situatie op.

Daarna begaf MacNewvish zich met eenige agenten naar de woning van miss Ethel Edwards, doch trof deze niet thuis. Hij liet huiszoeking bij haar doen. Onder anderen vond hij een onvoltooiden brief aan Ned Pambroke, die luidde:

‘Liefste Ned,

Nog voor de nacht valt, wil ik je een paar regels schrijven. Ik maak mij ongerust, lieveling; geen nacht kan ik meer slapen: vreeselijke visioenen en nachtmerries kwellen mij. Het is mij, of wij achtervolgd worden door een dreigend noodlot. Een nijpende angst doet mijn hart ineenkrimpen; een angst, dat ik je spoedig zal moeten verliezen. Ach, jongen, geloof mij, geld maakt niet gelukkig. Laat toch niet zoo aan iedereen weten, dat je over geld beschikt. Ik ben zoo uiterst beangst, dat dit gevaarlijk voor je kan worden.’

MacNewvish las dezen brief met de grootste belangstelling en stak hem bij zich. Verder vond hij op een enveloppe het adres van Ned Pambroke. - Dadelijk ging hij met zijn manschappen naar het huis, waar de student op kamers woonde. Hij belde aan en bleef wachten, tot er werd opengedaan.

Een lange, magere, deftige hospita verscheen; zij had een mager, perkamentachtig, streng gezicht en een gouden lorgnet op een enormen haviksneus en zij schrok doodelijk, toen zij de agenten zag.

‘Woont hier de heer Pambroke?’ vroeg MacNewvish.

‘Ja... ja, mijnheer,’ antwoordde de hospita uiterst ontgaan.

‘Dan moeten wij hier zijn.’

‘B...b...bent u van de politie?’ vroeg de arme, verschrokken dame stamelend.

Maar MacNewvish was niet van plan daar nader uitlegging van te geven. Hij stapte zonder plichtplegingen naar binnen. Verschrikt week de hospita opzij.

‘Waar moeten we naar toe? Vlug wat, want we hebben weinig tijd,’ beval de Inspecteur.

‘O, mijnheer, politie in mijn huis! Dat is me nog nooit overkomen. Die schande zal ik niet overleven! Politie in een fatsoenlijk huis! De heele buurt zal het er nog jarenlang over hebben! O, mijnheer, doet u mij die schande toch niet aan. U neemt mij de kroon van mijn hoofd!’

Maar MacNewvish stoorde zich niet aan deze pathetische uitlatin-

gen en snauwde, zoodat de in haar eer getaste dame ervan ineenkromp:

‘Als u ons niet gauw den weg wijst, zullen wij dien zelf moeten gaan zoeken!’

Maar de hospita jammerde:

‘O, nee meneer, laat de menschen, die hier wonen, er niets van merken. Het zijn allemaal uiterst nette menschen, die nog nooit met de politie in aanraking zijn geweest. M'n huis zou in opspraak komen. Hier, mijnheer, hier moet u zijn. Twee trappen op en dan loopt u recht tegen de deur van mijnheer Pambroke aan. Zal ik een lichtje voor u maken?’

En de brave vrouw knipte de lamp aan, die de trap verlichten moest. Zij was plotseling buitengewoon ijverig geworden, uit angst, dat de mannen van de wet kwaad zouden worden, want ze wilde met alle geweld verhinderen, dat haar andere huurders iets van het ongewenschte bezoek zouden vernemen. Zij wilde voorgaan de trap op, maar de Inspecteur hield haar tegen.

‘We kunnen alleen den weg wel vinden. En houdt u verder uw mond, want onze komst moet een verrassing blijven.’

Toen klommen de mannen der wet de trap op.

De hospita keek ze ontzet na.

De Inspecteur beval zijn manschappen zoo stil mogelijk te zijn en in het geheel geen geluid te maken.

Behoedzaam slopen zij de trappen op. Toen zij voor de deur van Ned Pambroke's kamer gekomen waren, beduidde hij ze, dat zij zich stil moesten houden.

Hij luisterde.

Binnen hoorde hij Ethel Edward hartverscheurend snikken.

En hij hoorde de stem van Ned Pambroke zeggen:

‘Bedaar toch, Ethel! Kom, wij zullen samen vluchten. In een nieuwe wereld zullen wij een nieuw leven beginnen. Wij zijn nog niet verloren. We hebben onze jeugd en onze liefde!’

‘Ik ben zoo bang; ik ben zoo doodelijk bang,’ kreunde Ethel.

‘Toe, meisjelief, huil niet langer,’ smeekte Pambroke.

Maar Ethel klaagde voort. ‘Ik heb een voorgevoel, dat er iets vreeselijks gaat gebeuren!’

Op dit oogenblik werd er hard op de deur gebonsd.

Er heerschte plotseling een angstige stilte binnen.

‘Wie is daar?’ riep Ned Pambroke met bevende stem.

De deur werd geopend en Inspecteur MacNewvish trad binnen.

‘Het spijt me, dat ik u beiden storen moet, maar we kunnen in ons beroep moeilijk de vormen van beleefdheid in acht nemen. Miss Ethel Edwards, ik moet u verzoeken, mij te volgen.’

Ethel Edwards was ontzet uit haar stoel opgerezen en staarde MacNewvish lijkbleek aan.

‘U komt... u komt...,’ stamelde zij.

‘Het doet mij leed, maar ik ben gedwongen, om u in hechtenis te nemen.’

Wit van woede vloog Ned Pambroke op MacNewvish af.

‘Met welk recht, mijnheer...’

‘Met het recht van de wet, mijnheer Pambroke. Mag ik mij even aan u voorstellen? Mijn naam is MacNewvish, inspecteur van politie. Ik denk, dat wij beiden ook nog wel een hartig woordje met elkaar zullen spreken. U weet misschien al, miss Edwards, dat mijnheer Lewison vanmiddag vermoord op zijn privé-kantoor gevonden werd?’ liet MacNewvish er langs zijn neus weg op volgen.

‘Mijn God... mijn God,’ mompelde Ethel heesch. Zij wankelde en moest steun bij de tafel zoeken.

Plotseling ging Ned Pambroke voor Ethel staan, als om haar te beschermen en riep uit:

‘Zij is onschuldig, Inspecteur; zij is onschuldig, geloof u mij. Ik ben de schuldige, ik alleen ben de schuldige!’

Met smartelijke verbazing keek Ethel naar hem, ontzet over deze onverwachte houding van haar verloofde.

Ook MacNewvish scheen verbaasd. Hij wist even niet wat voor houding hij aan moest nemen. Daarna zeide hij:

‘Ik moet u aanraden, om u kalm te houden, mijnheer Pambroke. Dat zal later wel uitgemaakt worden. Voor het oogenblik verzoek ik alleen miss Edwards om mij te volgen.’

‘Zij is onschuldig, ik zweer u, dat zij onschuldig is en ik zal u niet toestaan, haar te arresteren. Met geweld zal ik mij tegen deze arrestatie verzetten, ik zal...’

Ned Pambroke keek met bijna waanzinnige, verwilderde, dreigende oogen den Inspecteur aan, alsof hij deze aan wilde vliegen.

MacNewvish bleef kalm, fixeerde den jongeman met strengen blik en zeide kalm:

‘Ik raad u aan, in het belang van miss Edwards en in uw eigen belang, Mr. Pambroke, geen gewelddadig verzet tegen de politie te plegen. Dat kan de zaak voor u beiden slechts bezwaren. Het beste is om u kalm bij den toestand neer te leggen en af te wachten, wat er zal gebeuren.’

‘Nooit... nooit... nooit!’ schreeuwde Ned Pambroke razend. ‘Vrijwillig zal ik haar nooit van hier laten gaan. Kom een stap nader, als u durft en u zult zien, wat er gebeurt, ik...’

MacNewvish zag met een zeker medelijden naar den opgewonden

jongen, die in zijn drift niet meer wist wat hij zeide of deed. Het ging hem aan zijn hart, maar hij was wel gedwongen, om zijn maatregelen te nemen. Hij gaf zijn mannen een stillen wenk, deze traden op Ned Pambroke toe, overrompelden hem na een korte worsteling en legden hem de handboeien aan. Pambroke ging als een razende te keer, in zijn felle verontwaardiging en dreigde met allerlei drastische maatregelen, die hij zou nemen, wanneer hij weer vrijgekomen was.

Ethel Edwards had met stijgende verbijstering dit tooneel gade geslagen. Zij wong zich de handen, terwijl tranen over haar gezicht stroomden.

‘Ned... Ned... wat doe je toch?! Ned... Ned... het is niet waar... hoe kun je dat denken! Ned! Het is niet waar... het is niet waar... het is niet waar!’

Ned Pambroke keek naar haar; hij zweeg en een sombere wolk van smart verduisterde zijn gezicht. Daarna verslaptten zijn ledematen, hij boog het hoofd en scheen in zijn lot te berusten.

MacNewvish, die kalm even gewacht had, tot de student bedaard scheen, sprak nu en er klonk onwillekeurig een zekere vriendelijkheid in zijn stem:

‘Het spijt me, mijnheer Pambroke, dat u mij gedwongen heeft, om ook u moeilijkheden te bezorgen. Maar ik zal u helaas ook zoolang in hechtenis moeten nemen, na de bekentenis, die u zooeven afgelegd heeft en na uw beleedigend optreden tegen de politie. Bovendien lijkt het mij noodzakelijk, om u tegen uzelf te beschermen. Ik geef u beiden de raad, om nu goedschiks mee te gaan en erger te voorkomen.’

Het werd even stil in de kamer, een stilte, waarin slechts het zachte snikken van Ethel Edwards te hooren was.

Daarna lieten zij en Ned Pambroke zich gewillig wegleiden. De hospita keek de sombere groep, die haar huis verliet met de grootste ontzetting na, met een uitdrukking van strakke verbijstering op haar gezicht, alsof haar leven voor goed gebroken was.

Ethel Edwards en Ned Pambroke werden voor den adjunct-commissaris van politie gebracht, die hen dadelijk, in tegenwoordigheid van Inspecteur MacNewvish, in verhoor wilde nemen. Het was Inspecteur MacNewvish niet welkom dezen adjunct-commissaris aan te treffen. De commissaris, waar hij beter mee kon opschieten, was voor eenige weken met vacantie en zijn plaatsvervanger, een wel wat al te ambitieusen jongeman, mocht hij niet lijden.

Het eerst moest miss Edwards alleen verhoord worden en hoewel Ned Pambroke smeekte en dreigde en steeds maar uitriep, dat Ethel onschuldig en hij de schuldige was, werd hij door eenige politiemannen weggeleid.

De commissaris verzocht Ethel op een onverschillige wijze om plaats te nemen, terwijl hij onderwijl achteloos eenige papieren inkeek. Van de situatie op het privé-kantoor was hij reeds voldoende op de hoogte. Hij vroeg Inspecteur MacNewvish naar de verdere motieven, waarom hij miss Edwards verdacht en de bijzonderheden over de arrestatie. Inspecteur MacNewvish deed hem daar een volledig verslag van.

De commissaris keek den Inspecteur onvriendelijk aan; een blik, dien deze op gelijke wijze beantwoordde. Blijkbaar bestond er een zekere animositeit tusschen de beide mannen, een zekere beroepsafgunst, die zij nauwelijks konden verbergen.

De commissaris vroeg den Inspecteur met merkbaren wrevel in zijn stem:

‘Hoe komt u erbij, mijnheer de Inspecteur, om den brief, die in de portefeuille van Lewison gevonden werd, aan den detective Jim Gibbs over te laten? U had daar in het minst niet het recht toe. De officieele politie heeft dezen brief voor haar onderzoek noodig en deze had in geen en deele aan een particulier detective in handen gegeven mogen worden. Dat is in hooge mate onverantwoordelijk en u bent er zich zeker wel van bewust, dat u hiermede buiten uw boekje bent gegaan?!’

Een spottend glimlachje verscheen op het gezicht van MacNewvish. Hij was gewoon aan tegenwerking, maar liet er zich nooit veel aan gelegen liggen. Hij antwoordde den ander dan ook bedaard, zonder zich van zijn stuk te laten brengen, op een toon van meerderheid, die den adjunct-commissaris bijzonder ergerde:

‘Ik weet wat ik doe, mijnheer de commissaris; zulke dingen kunt u wel aan mij over laten. Buiten m'n boekje gaan en buiten m'n boekje gaan is twee, en als ik iets, in belang van het onderzoek onmiddellijk noodzakelijk acht, kan ik u daar moeilijk eerst permissie voor komen vragen. Als Jim Gibbs iets verlangt, heeft hij daar zijn reden voor. Er bestaat een voorbeeldige samenwerking tusschen ons beiden en ik zou u aanraden deze niet te verstoren.’

De commissaris meesmulde en merkte toen, eenigszins venijnig, op:

‘Het is te hopen voor u, Inspecteur, dat u hiermede juist gehandeld blijkt te hebben.’ Daarop wendde hij het woord tot de geheel verslagen Ethel, die neergezonken was op den haar aangeboden stoel en aan een stille wanhoop ten prooi scheen.

‘Miss Edwards, ik verzoek u zonder omwegen te antwoorden op de vragen, die ik u zal stellen. Ontkennen of verdraaien van de waarheid zal voor u de zaak slechts erger maken.’

Ethel zweeg en staarde star voor zich uit.

‘Wie was het, die u opbelde op den dag, dat de dreigbrief aan mijnheer Lewison bezorgd werd en waarom hebt u dat telefoongesprek ontkend?’

‘Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer de commissaris,’ zei Ethel zacht en aarzelend.

‘Zoo, kunt u mij dat niet zeggen! Dan zal ik u nog een vraag stellen en ik hoop, dat u zoo goed wilt zijn om daarop wel te antwoorden.

Was de persoon, dien u toen opbelde, misschien dezelfde, als waarmede u telefoneerde, toen rechercheur Samuel Pott langs u kwam en toevallig eenige woorden opving?’

Ethel bleef zwijgen.

De Inspecteur werd ongeduldig. ‘Ik moet u werkelijk verzoeken, miss Edwards, mij dadelijk en prompt te antwoorden. Het kan u toch ook niet aangenaam zijn, dat dit onderzoek tot in het oneindige uitgesponnen moet worden.’

‘Ik kan het niet zeggen; ik kan het niet zeggen,’ zeide Ethel handenwringend.

‘Zoo, kunt u dat ook niet zeggen? U schijnt over veel dingen te moeten zwijgen en dat is jammer voor u, want daardoor worden de omstandigheden er voor u niet gunstiger op. Tijdens dit door Samuel Pott opgevangen telefoongesprek, beloofde u iemand, om hem om half drie het gebouw binnen te laten door de deur van het sousterrain, kort voordat de moord op den heer Lewison plaats had. De trap, die vanuit de gang van het sousterrain naar boven voert, komt, tenminste zooals Inspecteur MacNewvish beweert, op de gang van de eerste verdieping uit, vlak tegenover de kluis, waarin zich de safe bevindt. Het moet dus heel makkelijk zijn, voor iemand, die op deze wijze het gebouw binnen komt, om onopgemerkt deze kluis binnen te dringen, vooral daar deze openstond. Het spijt mij werkelijk heel erg, dat u mij niet vertellen kunt, wie de bewuste persoon geweest is. Wij hebben alle reden, om te veronderstellen, dat deze persoon de gemaskerde man is, die den roof gepleegd heeft.’

‘Neen, neen, dat is niet waar!’ riep Ethel Edwards uit.

‘Als u ons den naam van de bewuste persoon wilt mededeelen, kunnen wij beter uitmaken, of het niet waar is,’ meende de adjunct-commissaris.

‘Geloof u mij toch; het is mij niet mogelijk!’

‘Enfin, we zullen daar later nog op terug komen. Door een toevallige omstandigheid zijn wij volkomen op de hoogte van den twist, dien u met den heer Lewison gehad hebt, even voordat deze werd vermoord. In de eerste plaats wilde u den heer Lewison een dienst

vragen. Wat verlangde u, dat de heer Lewison voor u doen zou?’

‘Ik wilde hem vragen... o m'n hemel, nee, ik kan... ik kan het niet vertellen...’

‘U schijnt mij over weinig inlichtingen te kunnen geven,’ sneerde de adjunct-commissaris. ‘Toen de heer Lewison, die u eerst een huwelijksaanzoek had gedaan, u op de hoogte bracht met de zware verdenking, die op u rustte, terwijl hij zelf daarvoor eenige bewijzen in handen meende te hebben, antwoordde u daarop met bedreigingen.’

‘Geen bedreigingen, ik...’

‘Bedreigingen, zeg ik; ik verzoek u, mij uit te laten spreken, miss Edwards. Wij zijn woord voor woord van uw gesprek met Lewison op de hoogte. Zooeven heb ik den heer Atkins, den onderdirecteur van de Lewison-fabrieken verhoord, die toevallig alles, wat tusschen u beiden gesproken werd, noodgedwongen heeft afgeluisterd. Vlak voor het blijkbaar noodlottige einde van den twist werd hij echter weggeroepen, zoodat hij jammer genoeg niet heeft kunnen vernemen, hoe de moord heeft plaats gehad. Maar er is niemand anders meer op het kantoor geweest, die zich bij den heer Lewison heeft kunnen aanmelden. Trouwens, er verliep een te korten tijd tusschen uw onderhoud met den heer Lewison, voor zooverre dit door den heer Atkins afgehoord werd en het plaats vinden van den moord. Bovendien wezen de laatste door den onderdirecteur opgevangen woorden er op, dat de twist nog hooger zou loopen, daar de heer Lewison met bedreiging van openbaarmaking van dingen, die hij blijkbaar wist, u wilde dwingen in een huwelijk met hem toe te stemmen. Bovendien bleek u na den moord nergens te vinden. U was ijlings gevlucht naar de kamer van uw verloofde, waar u nu kort geleden gearresteerd werd. U ziet, dat wij voldoende van een en ander op de hoogte zijn; dat alles, wat wij weten in hooge mate bezwarend voor u is en dat u waarschijnlijk, of u bekennt of niet, toch schuldig bevonden zal worden. Maar uw eventueele straf zal waarschijnlijk belangrijk verminderd worden, wanneer u ons naam en schuilplaats op wilt geven van uw medeplichtigen, de leden van de S.S. 777. Als u bereid bent deze te noemen, beloof ik u van mijn kant, dat u zoo clement mogelijk behandeld zult worden.’

‘Maar ik zweer u... ik weet niets van dit alles af. Ik zweer u...’

‘Ja, ja, zwijgt u maar. Wij zullen beginnen, met den heer er eens bij te roepen, die in de eerste plaats tezamen met u heeft geageerd. Misschien is hij wat welbespraakter dan u en worden wij uit hem wat wijzer.

Op dit oogenblik kwam Jim Gibbs binnen.

Hij groette den adjunct-commissaris beleefd en vroeg met die bepaalde stembuiging, die nooit naliet den toegesprokene voor hem in te nemen:

‘U heeft er toch geen bezwaar tegen, mijnheer de commissaris, dat ik bij de verdere ondervraging tegenwoordig ben?’

De commissaris keek hem grimmig aan en wilde eerst weigeren, maar er was iets in het wezen van den detective, dat hem, ondanks zichzelf, intimideerde. Hij boog zwijgend het hoofd, bij wijze van toestemming.

Jim Gibbs wisselde een blik van verstandhouding met MacNewvish en nam plaats.

De adjunct-commissaris belde.

Een brigadier verscheen en bleef op orders wachten.

‘Breng den jongeman binnen, die daarnet met deze juffrouw is hier gebracht,’ beval de adjunct-commissaris.

De brigadier verdween en verscheen even daarna weder met Ned Pambroke. Deze was in dien tijd eenigszins tot kalmte gekomen.

Zijn gezicht stond vastbesloten en hij hield zijn lippen stijf opeen geklemd; blijkbaar had hij een besluit genomen.

Dadelijk begon de adjunct-commissaris met de ondervraging.

‘Bent u het geweest, die miss Edwards opbelde, op den dag, waarop de heer Lewison den dreigbrief vond?’

‘Ja, mijnheer de commissaris,’ antwoordde Ned Pambroke kalm.

‘O, zoo!’ zeide de adjunct-commissaris tevreden. ‘Bent u het dan misschien geweest, die den volgenden dag door miss Edwards het sousterrain werd binnengelaten?’

‘Ja, mijnheer de commissaris.’

‘Mooi zoo, dan schieten wij een heel eind op. Dus miss Edwards heeft u geholpen het gebouw binnen te dringen?’

‘Neen, mijnheer de commissaris; zij wist niets van dit alles af.’

‘Niet erg waarschijnlijk.’

‘Ik zweer het u, mijnheer de commissaris.’

‘Zweer nog maar niet, jongeman. Dat komt later wel. Dus u bekent de gemaskerde man geweest te zijn, die den rechercheur Samuel Pott overviel en den roof pleegde?’

Ned Pambroke zweeg even. Blijkbaar kostte het hem moeite om te spreken. Daarna zeide hij zacht en gelaten:

‘Ja, mijnheer de commissaris.’

Ethel Edwards vloog nu van haar stoel op en riep in uiterste ontzetting:

‘Ned... Ned... waarom zeg je dat alles toch!’

Ned Pambroke zag zijn verloofde met een langen, smartelijken

blik aan. Toen wendde hij zich weer met verstrakt gezicht tot den adjunct-commissaris.

‘Het is de waarheid, mijnheer de commissaris.’

‘U weet, dat u hiermede een volledige bekentenis aflegt?’

‘Dat weet ik.’

Er ontstond een stilte, die alleen verbroken werd door het smartelijke snikken van Ethel Edwards.

MacNewvish keek eenigszins verbaasd van haar naar den jongen student, die schijnbaar onbewogen wachtte op wat er verder gebeuren zou. Het was den inspecteur aan te zien, dat hij twijfelde en dat hem in het geval iets niet duidelijk scheen. Jim Gibbs luisterde bedaard toe en gaf geen teekenen van goed- of afkeuring.

Toen sprak Ned Pambroke, langzaam en afgemeten, met toonlooze stem:

‘Ik heb alles gedaan, mijnheer de commissaris. Ik heb den moord gepleegd en den diefstal bedreven... Ik ben op den dag vóór dien van den diefstal, het kantoorgebouw van mijn oom binnengedrongen en de brief op de schrijftafel was van mij afkomstig. Ik heb, zonder dat miss Ethel Edwards iets van mijn misdadige voornemens wist, haar verzocht, om mij het sousterrain binnen te laten. Eerst heb ik een kort onderhoud met haar gehad, maar toen zij voor een of andere zakelijke quaestie, even weg moest naar het kantoor heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt om een masker voor te doen en naar de kluis te sluipen, waarin zich de safe bevond. Ook heb ik mijn oom gedood; ook ik heb de twist gehoord tusschen Ethel en mijn oom. Daar ik ongezien tot hem door had willen dringen, had ik mij verscholen in een klein vertrek naast het privé-kantoor, waarin bijna nooit iemand zich bevindt en dat met een deur met het kantoor van mijn oom verbonden is. In dit vertrek kan men komen langs een balcon, dat langs de binnenplaats loopt en met een glazen deur tot dit vertrek toegang geeft. Op deze binnenplaats kan men...’

‘Zwijg toch - zwijg toch, Ned,’ jammerde Ethel Pambroke. ‘Het is niet waar, mijnheer de commissaris... het is niet waar!’

‘Op deze binnenplaats,’ ging Ned Pambroke onverstoord verder, ‘kan men komen door een keldergang, die aan den achterkant van het gebouw met een luik uitkomt. Men vergeet dikwijls dit luik te sluiten en het geluk was mij dien dag gunstig. Ik vond het open. Toen ik mij dus in dat vertrek bevond, hoorde ik, evenals blijkbaar de onderdirecteur, wat er tusschen mijn oom en miss Ethel gesproken werd. Toen de twist op het hoogst liep, kwam ik tusschenbeide en sloeg mijn oom neer. Zoo is het gebeurd en niet anders,’ besloot Ned Pambroke zijn relaas.

‘Luistert u niet naar hem... hij weet niet wat hij zegt,’ riep Ethel Edwards. ‘Mijnheer de commissaris, ik...’

‘Ik moet u verzoeken u kalm te houden,’ zei de commissaris streng. ‘Ik heb genoeg gehoord en ik zal u nu wel even vertellen, hoe alles zich heeft toegedragen. Om de aandacht van u beiden af te leiden, hebt u alles zoogenaamd gedaan uit naam van een bekende, internationale misdadigersbende, de S.S. 777. De moord is echter alleen door miss Edwards bedreven. De heer Pambroke bevond zich na den roof in bijzonder goeden doen, zooals gebleken is. Er bestond voor hem dus geen enkele reden, om bij zijn oom binnen te sluipen. Buitendien was alles in het vertrek in goede orde, zoodat men makkelijk bewijzen kan, dat er niemand met geweld tijdens de twist tusschenbeide is gekomen.’

Ethel Edwards en Ned Pambroke schenen beiden verbijsterd door deze conclusie van den adjunct-commissaris. Zij schenen door deze uitspraak geheel ontzet te zijn en zagen elkander verwezen aan. MacNewvish leek, vreemd genoeg, nerveus en iet of wat ontroerd, wat niemand nog ooit van hem gezien had. Jim Gibbs stond op.

De adjunct-commissaris keek welbewust van Jim Gibbs naar MacNewvish, waarschijnlijk een felicitatie verwachtend over de wijze, waarop hij het verhoor geleid had. Maar deze felicitatie bleef uit. De inspecteur en de detective waren te veel met hun eigen gedachten bezig.

Toen sprak Jim Gibbs voor het eerst, sinds hij binnengekomen was en hij zei bedaard en zakelijk:

‘U staat mij zeker wel toe, mijnheer de commissaris, om u mijn ervaringen van de laatste uren mee te deelen. Ik denk wel, dat u, na ze gehoord te hebben, tot geheel andere gevolgtrekkingen zult komen.’

De adjunct-commissaris keek hem met misnoegen aan. Blijkbaar vreesde hij, dat het succes, dat hij met het verhoor had gehad, door Jim Gibbs weer te niet gedaan zou worden.

‘Voor vandaag beschouw ik het verhoor als geëindigd, mijnheer Gibbs.’

‘Toch moet ik u verzoeken naar mij te luisteren. De zaak is van te veel gewicht en kan geen uitstel lijden.’

De adjunct-commissaris werd innerlijk nijdig, omdat Gibbs hem op een dergelijke wijze terecht wees, maar hij begreep, dat hij toe moest geven, bedwong zich en zei:

‘Gaat uw gang dan maar, mijnheer Gibbs, maar maakt u het kort als 't u blijft.’

Gibbs glimlachte fijntjes: ‘Zoo kort als mogelijk is, mijnheer de commissaris. Vooreerst wilde ik deze menschen wel eens een paar

vragen stellen. Eerst mijnheer Pambroke. Bent u er zeker van, mijnheer Pambroke,' vroeg hij, zich tot den student wendend, 'dat het geld, waarover u de laatste dagen beschikte, afkomstig was van den roof?'

'Ja,' antwoordde Ned gelaten.

'Waarom bent u dan, op denzelfden dag, dat uw oom weigerde, om u verder te ondersteunen, naar een berucht woekeraar in deze stad gegaan, om een groote som geld op te nemen?'

Ned keek Gibbs uiterst ontsteld aan. Het scheen, dat hij deze vraag in het geheel niet verwacht had. Ethel Edwards sperde haar oogen wijd-open en er kwam een glimp van hoop op haar gezicht. MacNewvish luisterde gespannen.

'Het blijkt, dat genoemde woekeraar, een zekere mijnheer Greenpee u, vertrouwend op het crediet van uw oom, een belangrijk bedrag heeft voorgesloten tegen een exorbitante woekerrente en dat hij, toen hij op een of andere wijze vernam, dat u in onmin raakte met uw oom, het u onmiddellijk danig lastig maakte en u bedreigde met drastische maatregelen, ingeval u in gebreke bleef met afbetaling.'

Nu wendde Jim Gibbs zich tot miss Edwards.

'En waarom vertelt u niet, miss Edwards, dat u den dag na den roof, een brief aan uw verloofde schreef, waarin u verklaarde dat u liever met hem in de grootste armoede zou willen leven, dan dat hij zich in gevaar bracht, terwille van het verkrijgen van geld? En beste Dicky,' vervolgde Gibbs tot MacNewvish, 'hoe verklaar je het, dat miss Edwards, ongeveer op het oogenblik, dat de moord plaats had, bewusteloos op den hoek van de straat gevonden werd, waaraan het kantoor van Lewison ligt?'

Tusschen de laatste woorden, die Atkins opving en de ontdekking van den moord verliepen nauwelijks vijf minuten. Vind je het aannemelijk, dat miss Edwards binnen zulk een korten tijd haar twist met Lewison kon voortzetten, hem vermoorden kon, hem den bewusten cynischen brief, die niet erg in harmonie is met den wanhopigen toestand, waarin zij zich bevond, in zijn portefeuille kon stoppen, vervolgens de kans zien om ongemerkt weg te komen en op den hoek van de straat in elkaar te zakken? En wat denk je van een brief, die zij, na den moord, aan haar verloofde schreef, waarin zij hem meedeelde wat er tusschen haar en Lewison was voorgevallen, geen toespeling op den moord maakte, maar de hoop uitsprak, dat zij een der volgende dagen, wanneer Lewison in een betere stemming zou zijn, meer succes bij hem zou hebben?'

MacNewvish krabde zich verlegen achter zijn oor. 'Verdraaid, Jim, dat zijn gekke dingen,' merkte hij op.

‘U wilt toch niet beweren, dat dit, gesteld, dat u uw beweringen staven kunt, voldoende de onschuld van deze beide menschen bewijst,’ sneerde de adjunct-commissaris.

‘U moet nooit trachten, mijnheer de commissaris, in de eerste plaats schuld te bewijzen, maar wel, om eventueel onschuld te kunnen aantoonen. Er zijn meer argumenten voor de onschuld, dan voor de schuld van deze jonge menschen.’

Ned Pambroke en Ethel Edwards volgden het betoog van Jim Gibbs in ademlooze spanning.

‘Ik wil u wel vertellen, hoe ik mij, voorzoover betreft deze twee verdachten, de toedracht van een en ander voorstel,’ hernam Jim Gibbs. ‘Miss Edwards verkeerde in den voortdurenden angst, dat haar verloofde, door geldgebrek gedreven, iets wanhopigs zou doen, dat hem in uiterste moeilijkheden zou brengen. Zij merkte, dat hij plotseling over veel geld beschikte, terwijl hij haar onder geen voorwaarde vertellen wilde, hoe hij aan dat geld gekomen was. Zij was er erg bevreesd voor, dat Pambroke, uit woede op zijn oom, de roof werkelijk gepleegd had en daarom hield zij zooveel mogelijk geheim, waar en wanneer zij Pambroke gesproken had en dat deze het was, met wien zij eenige keeren telefonisch in verbinding stond. Omgekeerd vreesde Pambroke, dat zij schuldig was aan den moord op zijn oom. Hij wist, dat deze het haar met huwelijksvoorstellen lastig maakte en toen hij hoorde, dat er werkelijk een scène had plaats gevonden op het privé-kantoor en Lewison daarna vermoord werd, maakte hij zich inderdaad ongerust, dat Ethel Edwards, uit zelfverdediging, zijn oom den noodlottigen slag had toegebracht. Daarom beschuldigde hij zichzelf, om zijn verloofde te redden. Aan de jongensachtige, romantische manier, waarop hij dat deed, kunt u genoegzaam merken, dat deze zelfbeschuldiging niet ernstig opgenomen kan worden.’

Ethel en Ned zagen elkander lang in de oogen en hun eerste, onderzoekende blik ging over in een van innige teederheid en ontzaglijke verlichting. Noch Jim Gibbs, noch MacNewvish ontging dezen blik.

Alleen de commissaris, die zich door het verhaal van den detective buitengewoon gecontrarieerd voelde, keek nijdig en zag er niets van. Hij snauwde tot Jim Gibbs:

‘En denk u, dat ik dit vertelseltje geloof! Het lijkt op een sprookje voor de kinderkamer, mijnheer Gibbs.’

De detective had blijkbaar zijn beste troef tot het laatst bewaard en speelde deze nu met zichtbaar genoegen uit.

‘Buitendien, mijnheer de commissaris, zal ik binnen het half uur

den waren schuldige aan den moord laten arresteren. De werkelijke dader is een zekere mijnheer Ginnman, een employé op het kantoor der Lewison-fabrieken.’

De commissaris en MacNewvish keken nu, alsof zij hun laatste oortje versnoept hadden.

‘Vanavond zal ik u de volledige bewijzen van de schuld van dezen man geven. Nu heb ik eerst nog wat met mijn besten vriend Dicky in orde te maken. Buitendien loopt het tegen dinertijd en u zult trek beginnen te krijgen, mijnheer de commissaris. Een commissaris moet ook eten. Vanavond kan ik u meer vertellen.’

De commissaris, die er werkelijk voor dezen middag genoeg van had, gaf de beide heeren verlof om heen te gaan, met een stille woede in zijn hart tegen den detective, omdat deze zijn mooie resultaten te niet had gedaan.

Jim Gibbs ging op Ethel Edwards en Ned Pambroke toe, schudde beiden de hand en zeide knipoogend tot den student:

‘In het vervolg niet zoo onvoorzichtig zijn met je bekentenissen, jonge vriend! Nog even geduld, kinderen; vanavond zijn jullie vrij.’

Ook MacNewvish keek naar de jonge menschen en er vertrok iets in zijn gezicht.

Samen met Jim Gibbs ging de Inspecteur in de haast iets eten in een naburig restaurant. Onder den maaltijd spotte de detective:

‘Beken nu maar, Dicky, dat je er niks van kent.’

‘Ik begin het ook te gelooven, Jim,’ gaf MacNewvish openhartig toe. ‘Ik brand van nieuwsgierigheid en om te beginnen met het begin: hoe ontdekte je de relatie van Pambroke met Greenpee, de woekeraar en hoe wist je iets van de brieven, die miss Edwards aan haar verloofde geschreven had?’

‘Heel eenvoudig, Dicky. Toen jij je tijd met allerlei onzinnige onderzoekingen verdeed, ging ik, zonder dat jij het merkte, mijn eigen weg. Ik vermoedde al van het begin af aan, dat miss Edwards onmogelijk medeplichtig aan den misdaad kon zijn. S.S. 777 is niet gewoon handlangsters te gebruiken, die zich op een dergelijke opzichtig-nerveuze wijze gedragen. Ik wist, dat zij in relatie stond met Ned Pambroke, want op een avond zag ik ze, intiem gearmd, door het park gaan. Ik moest er het mijne van hebben, vischte uit, waar Ned Pambroke woonde en vervoegde mij bij diens hospita, zeide dat ik een goede vriend van den student was en graag even zou willen wachten, tot hij thuiskwam. Het goede mensch vertrouwde mij en liet mij op zijn kamer. Van die gelegenheid maakte ik gebruik, om alles eens goed te doorzoeken en zoo vond ik het contract met den woekeraar en de brieven van miss Ethel Edwards.’

‘En waarom heb je me daar niets van verteld?’ vroeg MacNewvish verontwaardigd.
‘Is dat nu collegialiteit?’

‘Beste Dicky, je was zoo goddelijk komisch en naïef in je zekerheid, dat ik je illusie's niet wilde verstoren. Dat kwam mij als een al te groote wreedheid voor.’

MacNewvish bleek niets gesticht over dit kiesche ontzien van zijn gevoelens. Maar zijn nieuwsgierigheid, om te hooren, wien Jim Gibbs als de ware schuldige ontdekt had, drong alle andere gewaarwordingen op zijde.

‘En kom nu op met je ware schuldige!’

‘Met alle soorten van genoeg. Zet allebei je ooren open. Al spoedig na het onderzoek, waarbij ik in de portefeuille van Lewison het spottende briefje vond, dat de moordenaar had achtergelaten, begreep ik, dat de inhoud hiervan totaal in disharmonie was met den aard van den twist, die er, volgens Atkins, tusschen juffrouw Edwards en Lewison had plaats gehad en dat dit onmogelijk van haar afkomstig kon zijn. Toch wees alles er op, dat de moord gepleegd was door iemand, die zich tijdens den moord op het kantoor bevonden moest hebben. Door navraag vernam ik, dat er niemand aanwezig was geweest dan het personeel. Waarschijnlijk moest ik den schuldige dus onder het personeel zoeken.’

Jim Gibbs zweeg even, om het effect van zijn woorden op den Inspecteur te kunnen waarnemen.

‘Daarna verzamelde ik nauwkeurig gegevens over ieder lid van het personeel. Door dit onderzoek bleek mij, dat een van de employé's eerst sedert een paar dagen in dienst was en dat men zich voortdurend aan hem ergerde, omdat hij heel weinig verstand van zaken bleek te hebben. Alle anderen waren reeds geruimen tijd in dienst. Ik begreep, dat ik mij eerst van een en ander aangaande den nieuweling op de hoogte moest stellen en ik verzocht, om hem, zonder hem te laten merken, dat ik er de hand in had, van zijn post te laten roepen. Dat gebeurde, ik controleerde onderwijl de papieren van dezen nieuweling en ik vergeleek zijn schrift met het schrift, waarmee de spottende brief geschreven was. Zooals je misschien wel zult weten, heb ik mij veel op schriftkunde toegelegd. Hoewel den op Lewison gevonden brief met een verdraaide hand geschreven was, herkende ik toch een duidelijke overeenkomst. Nu was ik een heel eind verder. Daarop vroeg ik aan Atkins, om den door mij verdachte employé, die Ginnman heette, een opdracht te geven, die hem den heelen verderen middag vast zou houden. Ik spoedde mij naar de kamer van Ginnman, deed daar huiszoeking en vond daar onbetwistbaar de gegevens, die den man tot den moordenaar stempelden. Deze man bevond

zich, zooals ik uit gevonden brieven en stukken opmaakte, in een complot, om eenige patenten, die Lewison in handen scheen te hebben, van hem los te krijgen. Het gelukte Ginnman, om een betrekking te krijgen op het kantoor van Lewison; nu kon hij zijn kansen afwachten. Of het complot, waarin hij zich bevond, in verband stond met de S.S. 777 weet ik nog niet. Ook ben ik te weten gekomen, dat Ginnman, op het oogenblik, dat de moord plaats had, niet aanwezig was. Dit hoorde ik van het personeel, dat vlak bij hem in de buurt zat. Even later bevond hij zich weer op zijn post, alsof er niets gebeurd was en het was eenige employé's opgevallen, dat hij zich zonderling onverschillig toonde, toen de moord bekend werd en niet de minste ontsteltenis toonde. En dat mag zeer zeker zonderling genoemd worden.'

'Je kon het wel eens bij het rechte eind hebben, Jim,' zeide MacNewvish.

'Natuurlijk heb ik het bij het rechte eind. Ik heb gezorgd, dat Ginnman, wanneer hij het kantoor verliet, gevolgd en wanneer hij zich op zijn kamer bevond, bewaakt zou worden, zoodat hij deze niet meer zou kunnen verlaten. Al wat wij nu hebben te doen, is, te onderzoeken, of er op hem of op zijn kantoor, van Lewison afkomstige stukken, die betrekking hebben op de patenten, gevonden worden. Deze waren er vanmiddag nog niet. Als dit zoo is, kunnen wij vrij zeker van onze zaak zijn. De man heeft blijkbaar juist het oogenblik na den twist tusschen miss Edwards en Lewison uitgekozen, voor het plegen van den moord, om zodoende de aandacht van zichzelf af te leiden.'

Onmiddellijk begaven Jim Gibbs en MacNewvish zich naar de kamer van Ginnman, lieten dezen heer, die allermintst zijn arrestatie verwacht had, arresteeren en onderzochten nog eens zijn woonvertrek. Na lang en grondig rondspeuren, vonden zij werkelijk de voor Ginnman bezwarende papieren, stukken van Lewison afkomstig, waarop de patenten omschreven waren en die Jim Gibbs er bij zijn eerste onderzoek niet had aangetroffen.

Ethel Edwards en Ned Pambroke werden dadelijk in vrijheid gesteld. Het gebeurde en de wederzijdsche opofferingsgezindheid, hadden een nog inniger band tusschen hen gelegd. Buitendien hoorden zij, dat Ned Pambroke door den dood van zijn oom, die geen testament had achtergelaten en geen andere verwanten had, universeel erfgenaam van de Lewisonfabriek was, zoodat zij een gelukkig en onbezorgd leven tegemoet gingen.

Zevende hoofdstuk.

Er was een enorme belangstelling voor de zaak van S.S. 777. Om tien uur zou de officieele zitting beginnen, maar reeds uren te voren was er een duizendkoppige menigte voor het Gerechtsgebouw verzameld. Toen om half tien de dievenwagen, voorafgegaan door zes zwaar gewapende politie-agenten te paard voor het groote gebouw stopte en Henry Ginnman de trappen naar de gerechtszaal werd opgeleid, ging er een gebrul van verontwaardiging op. De ordebewaarders hadden hun handen vol om de menigte in toom te houden en weinig had het gescheeld, of de eens zoo gevreesde S.S. 777 was gelycht. Om bij tienden reed een keurige, groote luxe-auto voor en een bewonderend gemompel deinde door de menschenmassa, toen Jim Gibbs, correct en vief als altijd, het gebouw binnen ging.

Even later gingen de deuren van de publieke tribune open, maar er waren slechts weinig gelukkigen, die een plaatsje konden bemachtigen. Verreweg de meesten moesten buiten blijven staan, maar niemand dacht erover weg te gaan. Ieder was even nieuwsgierig naar den afloop van dit ongehoorde proces. In geen jaren had men van een zóó geheimzinnige bende gehoord en de op sensatie beluste menschen smulden als fijnproevers van een exquis gerecht.

Er werden weddenschappen aangegaan - wedden zit de Engelschen nu eenmaal in het bloed - dat de mysterieuze Ginnman er toch nog in slagen zou de jury van zijn onschuld te overtuigen. De kerel was zoo ongelooflijk geslepen, dat het best mogelijk zou zijn, dat hij nog een of ander achterdeurtje had, waar niemand op rekende.

De meesten echter wedden op Ginnmans veroordeeling: er was iets uitgelekt omtrent Gibbs onderzoek en men begreep, dat het net om den moordenaar dicht was toegehaald.

De rechtbank had intusschen een vrij gemakkelijke taak. Wel bleef Ginnman hardnekkig alle schuld ontkennen, maar de getuigenverklaring van den Amerikaanschen detective, bevestigd en aangevuld door Inspecteur MacNewwish, was zóó bezwarend en de bewijzen, die tegen hem werden aangevoerd waren zóó verpletterend, dat er geen ontkomen meer aan was.

Ondanks den ernst en tragiek van dit lugubere proces, deed zich nog een komisch moment voor.

Toen Ginnman tenslotte begreep, dat zijn star ontkennen hem weinig baatte en hij als een vreeselijk schrikbeeld in het verschiet de galg reeds zag opgericht, scheen hij een oogenblik van tactiek te willen veranderen. - Hij gaf toe, het briefje, dat in Lewisons por-

tefeuille gevonden werd, geschreven te hebben, zoo alleen maar voor de aardigheid.

Een oorverdoovend gelach ging op na deze verklaring. Zelfs de deftige rechters met hun voorname toga's en gewichtige witte pruiken konden een glimlach niet verbergen.

Ginnman, die zag, dat niemand hem geloofde, begon hartverscheurend te snikken.

‘Geloof u mij toch, heeren rechters,’ riep hij uit, ‘ik ben evenmin S.S. 777 als een van u! Ik was vol van die geheimzinnige zaak en op een oogenblik, dat ik op kantoor toevallig niets te doen had, schreef ik zoo, zonder er verder bij te denken, het briefje, dat later in meneer Lewisons portefeuille gevonden werd. Ik deed het zonder erg, in gedachten, zooals iemand ook wel eens in gedachten een poppetje of een figuurtje op een stukje vloeipapier teekent!’

Weer werd er onbedaarlijk gelachen en toen kreeg Ginnmans advocaat, Sir Edmond Wallafrye, het woord. De man stond voor een vrij hopelooze taak. De bewijzen tegen zijn cliënt waren voldoende om hem tien keer te doen hangen. Toch wist Sir Wallafrye, die een van Englands meest beroemde advocaten was, met zijn pleidooi een diepen indruk te maken.

Hij boog voor den president, voor de rechters, voor de jury en begon:

‘Hoogedele heeren,

De taak, die mij hier is opgelegd, gaat de menschelijke kracht welhaast te boven. De verschrikkelijke misdrijven, welke mijn cliënt ten laste worden gelegd, vervullen ons allen met afgrijzen en voorzeker verdient de dader de meest gestrengte straf.

Maar... en dat is hier de groote vraag... wie is de dader? Ik weet wel, dat gij allen ervan overtuigd zijt, dat de man, die op het oogenblik, aan de diepste wanhoop ten prooi, in de beklagdenbank zit te snikken, de bedrijver van deze ontzettende misdaad is. En inderdaad, er zijn vele bewijzen tegen hem. Ik zal niet pogen al deze bewijzen te weerleggen, want ik weet, dat mij dit niet zou gelukken. Maar, mijne heeren, het zou niet de eerste maal zijn, dat een onschuldige op schijnbaar verpletterende bewijzen veroordeeld werd tot... den dood. - Begrijpt gij, mijne heeren, wat dat zeggen wil: “veroordeeld tot den dood?” Begrijpt gij welk een ontzettende verantwoording gij daarmede op u neemt? Het is vanzelfsprekend, dat, wanneer gij den beklagde schuldig oordeelt aan het ten laste gelegde, het doodvonnis over hem zal worden uitgesproken.

Vele wijze lieden hebben hun meening geuit over het recht, dat

wij, sterfelijke mensen hebben, iemand naar dat geheimzinnige land, waarvan niemand iets weet en dat “dood” genoemd wordt, te zenden. En eenparig kwamen zij tot de slotsom, dat wij - behoudens in zeer bijzondere gevallen, wanneer het niet anders kan - dat recht *niet* hebben. En gij, mijne heeren, zoudt gij niet liever *duizend schuldigen* hun gerechte straf laten ontgaan, dan dat gij *één onschuldige* het leven zoudt benemen? Zoudt gij uw verdere leven in vrede kunnen leven - in vrede met uw medemenschen, in vrede met u-zelf - indien gij wist: ik heb iemand het leven ontnomen, iemand, die onschuldig was als ik-zelf?

Begrijpt u mij niet verkeerd. Ik wil geenszins beweren, dat de beklagde onschuldig is. Ik weet het niet, evenmin als ik weet, of hij schuldig is. Maar wel weet ik en ik zou het u allen in uw hart willen griffen: laat u niet leiden door uw vooroordeelen: laat u niet leiden door den schijn; laat u niet leiden door bewijzen, die niet met onomstootelijke zekerheid vaststaan. Het gaat hier om het leven van een mensch en het leven is het meest kostbare goed van onze aarde, dat voor geen millioenen, voor geen Milliarden te verkrijgen is. Veroordeelt gij dezen man, dan neemt gij meer dan alle schatten der wereld, want zijn leven krijgt hij voor alle schatten der wereld niet terug. Dus, indien gij onrechtmatig neemt dan steelt gij, mijne heeren, dan steelt gij méér dan waarvan gij den beklagde beticht gestolen te hebben!’

Een verward gemompel ging op. De verdediger van Ginnman had daar krasse dingen gezegd, maar - dat moest bijna ieder toegeven - er was veel waars in zijn betoog.

Na een korte pauze vervolgde Sir Wallafrye:

‘En nu mijne heeren, wil ik het hebben over de acte van beschuldiging. - De beklagde wordt allereerst beticht van diefstal met geweldpleging. In de kluis van het kantoorgebouw van “Lewisons Vereenigde Automobiefabrieken” zou hij den rechercheur Samuel Pott van Scotland Yard in een kast hebben opgesloten, na hem vooraf een hevigen slag te hebben toegebracht. Vervolgens zou de beklagde de brandkast hebben geopend, zich de inhoud daarvan hebben toegeëigend en... let wel mijne heeren, naar zijn bureau zijn gegaan, achter zijn loketje, waar hij de duizenden, die hij daar dagelijks van het publiek ontving, eerlijk boekte en verrekende.

Vindt u het waarschijnlijk, dat iemand een ongelooflijk brutale inbraak pleegt, bijna gesnapt is, maar toch nog kans ziet, een half millioen te stelen, een half uur, neen, een kwartier later weer rustig,

alsof er totaal niets gebeurd is, aan zijn werk gaat? Want het is bewezen, dat de beklaagde inderdaad om drie uur - den tijd van de inbraak - niet op zijn kantoor was, terwijl hij niet kan opgeven, waar hij wél was, maar het is eveneens bewezen, dat hij om kwart over drie - dus ongeveer vijftien minuten na de inbraak - op zijn post aanwezig was.

Vindt u het voorts waarschijnlijk, dat iemand, die dagelijks tientallen duizenden door zijn handen ziet gaan, een masker voordoet en op klaarlichten dag een bewaakte safe binnendringt om op deze wijze geld te krijgen, dat hij met veel minder moeite en zonder dat het onmiddellijk gemerkt werd, in zijn functie als kassier had kunnen verduisteren?

Neen, mijne heeren, voor mij staat het vast, dat Henry Ginnman de diefstal *niet* gepleegd heeft.

En nu de moord, het tweede punt van de aanklacht. Zooals ik u al zeide, de bewijzen tegen den beklaagde zijn vrijwel geleverd. Het bewijsmateriaal werd aangevoerd door den Amerikaanschen detective Jim Gibbs en door Inspecteur MacNewvish van Scotland Yard, door twee mannen dus, wier bedrevenheid in dat opzicht zeer groot is. Misschien zelfs wel tè groot. Het is geenszins mijn bedoeling, u te doen twifelen aan de goede trouw van deze beide eminente speurders, wien, integendeel, alle lof toekomt, maar... het is het vak van deze menschen om bewijsmateriaal te verzamelen en het zou niet onmogelijk zijn, dat zij bewijzen hadden gevonden, daar, waar ze niet waren. Want - en dit is een punt van belang - waaròm zou Ginnman den heer Lewison vermoord hebben? Welk voordeel had hij daarbij? Wel heeft de heer Gibbs op scherpzinnige wijze een uitleg daarvoor gegeven, maar de beklaagde ontkent pertinent, dat hier iets van waar is en de heer Lewison, de eenige, die erbij geweest is en dus met zekerheid zou kunnen zeggen wat de waarheid is, de heer Lewison kan het ons niet meer vertellen.

Ik spreek als mijn meening uit, dat het bewijs voor geen van beide misdaden geleverd is: noch voor den diefstal, noch voor den moord. Ik hoop en vertrouw, dat de rechtbank mijn meening zal deelen en dienovereenkomstig haar vonnis - een vrij-sprekend vonnis - zal wijzen. Ik dank u, mijne heeren.'

Sir Edmond Wallafrye boog en ging zitten.

De spanning op de publieke tribune was enorm, zelfs de jury-leden staken hun hoofden bij elkaar over het knappe pleidooi van Englands meest beroemden advocaat.

Toen het weer wat stiller geworden was, verhief de Openbare

Aanklager zich van zijn zetel. Hij bracht hulde aan Sir Wallafrye, die met groote scherpzinnigheid en groote menselijkheid gesproken had, doch hij meende er de rechtbank nadrukkelijk op te moeten wijzen, dat de beklaagde, de gevreesde S.S. 777, een gevaarlijk mensch was, gevaarlijk voor zijn medeburgers, gevaarlijk voor de geheele maatschappij. De moord op den heer Lewison achtte hij onomstootelijk bewezen. Tegenover de bijna onweerlegbare feiten, waaruit bleek, dat Ginnman de dader moest zijn, stelde de verdediger alleen diens hardnekkig ontkennen. Bovendien had Ginnman toegegeven, het briefje, dat op den vermoorde gevonden was, te hebben geschreven.

Hij vertrouwde, dat de jury haar plicht tegenover haar vaderland en haar gewichtige functie zou weten en hij verzocht den president om uitspraak.

Hierop werd de zitting geschorst en de jury ging in Raadskamer.

Na een half uur werd onder ademlooze stilte het vonnis voorgelezen.

‘De jury, in besloten zitting bijeen, verklaarde Henry Ginnman schuldig aan moord, gepleegd op den autofabrikant Abraham Lewison, met algemeene stemmen. Omtrent den diefstal met braak en geweldpleging in de safe van het kantoorgebouw van Lewisons Vereenigde Automobielfabrieken, acht zij het wettig bewijs niet geheel en al geleverd en spreekt deswegen voor dit misdrijf den beklaagde vrij.

De rechtbank, gehoord de uitspraak van de jury, veroordeelt Henry Ginnman tot levenslange, eenzame opsluiting.’

Met gebogen hoofd hoorde Ginnman het vonnis aan. En toen hij even later door twee gendarmen werd weggeleid, liep de rechtzaal langzaam leeg. - Over het algemeen werd de uitspraak zeer rechtvaardig gevonden; slechts enkelen waren er, die vonden, dat Ginnman opgehangen had moeten worden.

‘Zoo gaat 't nou,’ filosofeerde Samuel Pott, die de heele zitting had bijgewoond, ‘een drukte van belang... de chef was er compleet van overstuur de laatste dagen... en nou: afgeloopen, uit, foetsie, achter de tralies zit-ie! - Morgen is het heele zaakje vergeten, spreekt geen mensch er meer over...’

En Samuel Pott - hoewel geen filosoof van naam - zou gelijk gehad hebben, als... als MacNewvish niet MacNewvish geweest was...

Achtste hoofdstuk.

Jim Gibbs en MacNewvish verlieten samen het gerechtsgebouw. Zij spraken weinig: beiden waren onder den indruk van de tragedie, die zij zooeven hadden bijgewoond. Weliswaar was het een misdadiger

van de ergste soort, die daar terecht had gestaan, maar de straf was ook ontzettend. De onverschrokken politie-mannen, die meermalen den dood onder de oogen hadden gezien, die de vreeselijkste misdrijven hadden moeten onderzoeken, voelden zich gedrukt en bezwaard, nu daar weer een mensch voor zijn geheele leven uit de maatschappij was gebannen.

MacNewvish was de eerste, die het stilzwijgen verbrak.

‘Dat vind ik nou het meest ellendige van ons baantje,’ zei hij met geveinsde ruwheid, ‘die kerel mag dan een dief zijn, een moordenaar desnoods, maar om 'em nou voor de rest van z'n leven in een cel op te sluiten, brrr! Iedere keer weer, als ik er eentje de kast ingedraaid heb, dan voel ik m'n geweten knagen.’

‘Zoo gaat 't mij ook,’ stemde Gibbs in, ‘maar wat zul je er aan doen? Je kunt zoo'n vent toch ook niet maar kalmpjes laten lopen.’

‘Laten we over wat vroolijker dingen praten,’ stelde MacNewvish voor. ‘Wat zou je er bijvoorbeeld van zeggen, om vanavond bij me te komen dineeren?’

‘Ik zou het graag doen, maar...’

‘Kom, geen uitvluchten! Om je de waarheid te zeggen had ik er min of meer op gerekend, dat je kwam en ik heb m'n huishoudster een exquis menu laten klaarmaken.’

‘Ik moet nog zooveel regelen,’ sribbelde Gibbs tegen. ‘Morgenochtend vertrekt de boot, waarmee ik naar New-York terug ga en...’

‘Dat zijn maar praatjes!’ drong de Inspecteur op de hem eigen, ruwe manier aan, ‘ik zou 't je hoogst kwalijk nemen, als je niet kwam. - Je zult trouwens nog een paar oude bekenden treffen ook: Miss Edwards en Pambroke. Ik heb wat goed te maken aan die twee. Ik heb ze ook al voorgesteld, om bij hun aanstaand huwelijk als getuige op te treden!’

Gibbs lachte. Die MacNewvish was onverbeterlijk.

‘Accoord, Dicky!’ gaf Gibbs tenslotte toe. ‘Je kunt op me rekenen!’

‘Da's mannentaal!’ prees MacNewvish.

Het dinertje verliep allergezelligst.

Jim Gibbs bleek ook, zoo in het gewone dagelijksche omgangsleven een allercharmantst mensch en een onderhoudend causeur.

MacNewvish zorgde met zijn droge, moppige opmerkingen voor de vroolijke noot en de uren vlogen om.

Ethel, die evenals Pambroke, MacNewvish' invitatie slechts had aangenomen, omdat zij vond, dat zij moeilijk kon weigeren, amuseerde zich kostelijk en ook haar verloofde vond het een recht genoeglijken avond.

Het liep al tegen elven, toen MacNewvish, die in een allerbest humeur scheen, de champagne liet aanrukken en toen even later het bruisende vocht in de glazen fonkelde, stond Jim Gibbs op, om een toast uit te brengen op het geluk der jongelieden. Er werd geklonken en gedronken en alle narigheid van de laatste weken scheen volkomen vergeten.

‘En nu,’ kondigde Inspecteur MacNewvish aan, toen Jim Gibbs, die al herhaaldelijk op zijn horloge gekeken had, aanstalten dreigde te maken, om op te breken, ‘nu heb ik nog een verrassing. - Nee, Gibbs, trek maar niet zulke leelijke gezichten, die boot van jou loopt niet weg.’

‘Ja, maar...’ wilde de detective zich verzetten tegen MacNewvish' vriendelijken dwang, ‘ik moet morgenochtend...’

‘Nou moet je me niet boos maken, Gibbs,’ deed de Inspecteur kwaad. ‘Je blijft hier; spelbrekers kunnen we niet gebruiken.’

‘Je drijft de goedmoedigheid nu werkelijk wat te ver, MacNewvish,’ meende Gibbs, opstaande uit zijn stoel. ‘Je wilt me toch zeker niet verhinderen weg te gaan?’ En Ethel, zoowel als Pambroke, bemerkten een scherp, snijdend accent in zijn toon, dat zij tot nu toe nog niet hadden waargenomen.

‘Waarachtig wel!’ bulderde MacNewvish en hardhandig duwde hij Gibbs terug in zijn stoel.

Een oogenblik was het zeer stil in de kamer. Jim Gibbs was bleek geworden van woede en ook Ethel vond, dat MacNewvish nu de grenzen der behoorlijkheid overschreed. De man was nu eenmaal van nature wat onbehouwen, maar dit ging te ver. Hij was zeker een beetje onder invloed van de champagne.

‘Ik...’ en Gibbs wilde zich oprichten in zijn stoel.

‘Blijf zitten!’ donderde MacNewvish en met een snel gebaar haalde hij zijn revolver te voorschijn. ‘Als je één poging doet om de kamer te verlaten, Jim Gibbs,’ - en de Inspecteur legde een bijzonderen nadruk op dien naam - ‘dan schiet ik je neer.’

De detective had zich inmiddels eenigermate hersteld.

‘Maar, MacNewvish,’ zei hij en een flauw glimlachje verscheen op zijn gezicht, ‘wat zijn dat nu voor manieren en dat nog wel, waar een dame bij is? - Ik heb je toch gezegd, morgenochtend vroeg gaat mijn boot en daarom wou ik niet te laat naar bed gaan. Ik weet niet, of het komt, doordat je een paar glazen champagne gedronken hebt, maar ik vind, dat, waar wij altijd in zoo'n goede harmonie en op de meest vriendschappelijke manier hebben samengewerkt...’

‘Daarom juist, m'n beste Gibbs, juist omdat we steeds zoo vriend-

schappelijk hebben samengewerkt, vind ik het niet meer dan een staaltje van je plicht, dat je nog een uurtje blijft, Jimmy. - Ik begrijp,' en MacNewvish wendde zich nu ook tot Ethel en Pambroke, 'ik begrijp, dat u allen mijn houding wat zonderling vond. Ik maak u daarover dan ook mijn excuses. Ik ben een wat vreemde kerel en soms doe ik wel eens dingen, die ik voor mij heel gewoon vind, zonder eraan te denken, dat anderen, die mij niet zoo goed kennen, daar ontstemd over moeten zijn. Ik hoop, dat u mij gelooven zult, als ik u zeg, dat mijn optreden niet aan een paar glazen champagne moet worden toegeschreven, maar aan mijn eenigszins... brute natuur. Ik was een beetje ontstemd, dat onze vriend Gibbs wou heengaan, voordat ik met mijn verrassing - ik ben erg kinderlijk in die dingen en heb er mij den heelen dag al op verheugd - voor den dag was gekomen.'

Ethel moest ondanks zichzelf een beetje lachen. Een wonderlijke man toch, die MacNewvish! Net een groote, onhandige jongen, die onder zijn ruwe ongemanierdheid de meest sentimenteele gevoelens verbergt.

'Nu, meneer Gibbs,' lachte zij, 'meneer MacNewvish heeft nu zoo netjes zijn verontschuldigen aangeboden, dat u niet minder kunt doen, dan te wachten, totdat hij met zijn verrassing op de proppen komt.'

'Als het dan niet anders kan!' zuchtte Gibbs, met komische wanhoop.

MacNewvish klopte hem op den schouder.

'Zoo mag ik het hooren, oude jongen!'

'Verbeeld je maar niets,' plaagde de detective. 't Is alleen, omdat miss Ethel het zoo vriendelijk vraagt.'

'Kom, Inspecteur,' verzocht Pambroke, 'u hebt ons nieuwsgierig gemaakt.'

'We zullen eerst de glazen nog eens vullen,' vond MacNewvish en hij voegde de daad bij het woord.

'Ik drink,' vervolgde hij even later, terwijl hij zijn glas hoog ophief, 'ik drink op de groote schranderheid van S.S. 777, die zelfs de justitie om den tuin wist te leiden!' en in één teug ledigde hij zijn glas.

Verbaasd zagen allen hem aan.

'Wat voor den drommel, bedoel je, MacNewvish?' vroeg Gibbs.

'Ik bedoel,' zei de Inspecteur langzaam, *'ik bedoel, dat de man, die vanmiddag tot levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld, niet S.S. 777 is.'*

'Hè?!'

De verbazing was algemeen.

Gibbs was opgesprongen en hield met beide handen het tafelblad omklemd.

‘Je bent krankzinnig, MacNewvish!’ riep hij heesch uit.

‘Volstrekt niet!’ antwoordde MacNewvish, die langzaam was gaan zitten, bedaard.

‘Bedoel je dan, dat de man, die vanmiddag terecht gestaan heeft, onschuldig veroordeeld is?’

‘Dat heb ik niet beweerd,’ ontweek de Inspecteur. ‘Onschuldig en onschuldig is twee. - De man van vanmiddag was de moordenaar van Lewison, maar hij was niet S.S. 777.’

‘Maar...’

‘Ga zitten, Gibbs, dan zal ik jullie de geschiedenis van S.S. 777 vertellen.’

Zonder een oog van den Inspecteur af te wenden, zakte Gibbs terug in zijn stoel. Ook Ethel en Pambroke waren weer gaan zitten en MacNewvish, die een versche sigaar had opgestoken, begon:

‘Al dadelijk, toen de bende van den geheimzinnigen S.S. 777 ons met haar tegenwoordigheid vereerde en op mysterieuze wijze van die tegenwoordigheid blijk gaf, waren er verschillende dingen, die mij buitengewoon interesseerden. Ik ben er den man niet naar om van zulk een interesse blijk te geven en ik deed dus, alsof ik volkomen onverschillig tegenover de zaak stond. Uw oom, meneer Pambroke, was weinig over mij te spreken; hij dacht, dat ik mij van het heele geval niets aantrok. Dat was evenwel slechts schijn. Het is mijn gewoonte, om zoo'n houding aan te nemen: op die manier acht de tegenpartij mij ongevaarlijk, komt uit haar hol, wordt roekeloos en waagt te veel, terwijl ik rustig de kat uit den boom kan kijken, om dan tenslotte mijn tegenstander schaakmat te zetten. Zoo is het ook nu gegaan. Terwijl ik mij schijnbaar met alles en nog wat bezig hield, behalve met de zaak van S.S. 777, was ik in werkelijkheid dag en nacht met die zaak bezig. En om mijn tegenstanders recht te laten wedervaren, moet ik bekennen, dat ik eraan twijfel dit geheimzinnige geval ooit te hebben opgelost, als er niet een paar ongelooflijk domme blunders begaan waren. Ongelooflijk dom vooral, omdat S.S. 777 met een sluwheid en een geraffineerdheid te werk ging, die eenig is in de geschiedenis der criminaliteit, zooals u aanstonds hooren zult.

Maar, om niet op de gebeurtenissen vooruit te loopen; zooals ik al zei, bij het begin reeds, waren er enkele punten, die mij zeer raadselachtig voorkwamen.

Zoo vroeg ik mij af, waarom S.S. 777 den heer Lewison dag en

uur noemde, waarop de inbraak zou plaats vinden. In ieder normaal geval, zou het veel eenvoudiger geweest zijn dit na te laten. Immers, de bende kon er nu van overtuigd zijn, dat de safe zou worden bewaakt. Vervolgens de inbraak zelf. Hierbij werd een zeer groote fout gemaakt. De gemaskerde man, die aanvankelijk door Gibbs overrompeld werd en die later mijn rechercheur Samuel Pott neersloeg, had een tasch met inbrekerswerktuigen bij zich. Toen even later de diefstal gepleegd was, vertoonde de kast echter geen spoor van braak. Geen krasje, geen vlekje, geen smetje was op het staal te bekennen. Met een looper kon de kast onmogelijk geopend zijn, want zij was van het meest moderne fabricaat en zelfs de meest geroutineerde inbreker zou haar zonder ernstige beschadiging niet hebben kunnen openen. Er bleef maar één mogelijkheid over: de kast moest met een sleutel geopend zijn. Er was echter maar één sleutel en die had Jim Gibbs, de Amerikaansche detective!

U kunt begrijpen voor welk een moeilijk probleem ik mij bevond. Het duizelde mij werkelijk en nu, achteraf, kan ik u wel vertellen, dat ik voor de eerste maal van mijn leven twijfelde aan mijn gezond verstand. Maar ik ben een koppig man en wat ik mij eenmaal in mijn hoofd heb gezet, dat laat ik niet licht schieten. Ik begon te combineeren en trachtte mij in de plaats te stellen van S.S. 777. Ik nam hierbij als uitgangspunt aan, dat de brandkast met een sleutel geopend was. - S.S. 777 wilde dus een sleutel hebben en ontwierp het volgende vernuftige plan. - Men kondigde eerst met veel bombarie tijd en uur van de inbraak aan. Het lag voor de hand, dat meneer Lewison de politie zou waarschuwen, zooals hij dan ook inderdaad deed. Dat de politie ietwat sceptisch tegenover deze aangekondigde inbraak op klaarlichten dag zou staan, was ook vooruit te begrijpen. Toen bracht de Amerikaansche detective Jim Gibbs den heer Lewison een bezoek. Dit bezoek kwam mij vreemd voor, want *hoe kon de man weten, dat Lewison bedreigd werd?*

‘Ik...’ wilde Gibbs interrumpeeren.

‘Een oogenblik,’ verzocht MacNewvish. ‘Gibbs verklaarde de zaak zeer ernstig in te zien en toen inderdaad den volgenden morgen een voor den heer Lewison zeer compromitteerend artikel in “The Telegraph” verscheen, iets waarmee de bende bedreigd had, stelde de heer Lewison een onbeperkt vertrouwen in Gibbs, die serieuzer tegenover de zaak gestaan had, dan de officieele politie. Dat vertrouwen was zelfs zóó groot, dat, toen den volgenden dag het uur der aangekondigde inbraak naderde, Lewison Gibbs, *op zijn verzoek*, den sleutel der brandkast gaf, opdat die sleutel dan veilig bewaard zou zijn. En toen speelde zich in de kluis van Lewisons Vereenigde Automo-

bieliabrieken het volgende af: Gibbs, die intusschen gezelschap had gekregen van rechercheur Samuel Pott, verborg zich met dezen in een kast. Terwijl zij daar zaten te wachten, was het voor Gibbs een klein kunstje om Potts revolver te rollen.'

'Dat is...' wilde Gibbs opstuiven.

'Te rollen!' herhaalde MacNewvish met een dreigenden blik op zijn revolver, die midden op de tafel lag.

'Nadat zij daar eenigen tijd gewacht hadden,' vervolgde de Inspecteur met nadruk, 'trad, behoedzaam op zijn teenen loopend, een gemaskerd man binnen. Op een wenk van Gibbs vlogen de kastdeuren open en de revolver van den detective was op den gemaskerde gericht. Samuel Pott bemerkte op dat oogenblik tot zijn verbazing, dat hij zijn wapen kwijt was. De goeie lobbies kon ook niet weten, dat dit zich veilig en wel in Gibbs zak bevond.

Toen verzocht Gibbs den niet al te snuggeren Pott even zijn revolver te willen vasthouden, omdat er getelefoneerd moest worden om assistentie. - Dat was een tweede grove fout. - Waaròm? - Hadden ze met hun beiden den man geen baas gekund? En als er dan getelefoneerd moest worden, had Pott, die toch ongewapend was, dat dan niet kunnen doen? - Neen, er was een andere reden, waarom Gibbs verdween. En ik moet zeggen: de opzet van het plan was geniaal. - Want nauwelijks was Gibbs buiten de kluis, of de gemaskerde man liet zijn armen zakken en viel Samuel Pott aan.

Deze wilde schieten, maar met de ongeladen revolver van Gibbs hielp hem dat weinig en hij werd door den gemaskerde neergeslagen, gebonden en in een kast gestopt.

Toen trad Jim Gibbs weer binnen. Hij schudde den gemaskerden man de hand - mogelijk heeft hij dit echter nagelaten - opende met den sleutel, die de heer Lewison hem zelf gegeven had, de brandkast en stak den inhoud in de tasch, die zijn handlanger bij zich had. Daarna vertrok deze, zooals hij gekomen was en Jim Gibbs, die den 'armen Pott' in de kast ontdekte, sloeg alarm. Want, en dit zult u zoo langzamerhand wel begrepen hebben: *Jim Gibbs is S.S. 777!*

Met een vreeselijken vloek sprong Gibbs overeind. Zijn gelaat zag aschgrauw, zijn mond was vertrokken en zijn oogen schenen vonken te schieten.

Vóór MacNewvish zijn revolver van de tafel had kunnen grijpen, had Gibbs de zijne getrokken en...

Ethel gaf een schreeuw van ontzetting en drukte haar gezicht tegen de borst van Pambroke, die eveneens, bleek van afgrijzen, was opgestaan.

‘Jij schoft, jij verrader, jij politieespion!’ brulde Gibbs met rauwe stem. ‘Jij...’ maar verder kwam Jim Gibbs niet. Hij had den trekker van zijn revolver overgehaald, maar deze klikte. - Met twee sprongen was hij toen bij de deur, rukte deze open en... zag in de loop van twee revolvers, die de daar opgestelde politieagenten op hem gericht hielden.

Hij uitte een ontzettende verwensching en wilde zich snel omwenden, maar nu stond MacNewvish, die zijn revolver van de tafel had genomen, vlak achter hem.

‘Handen op!’ beval de Inspecteur kort.

Gibbs begreep, dat hij verloren was, wanneer hij dit bevel niet opvolgde en langzaam hief hij zijn handen boven zijn hoofd.

MacNewvish, wenkte, zonder zijn revolver te laten zakken, een der agenten en een oogenblik later klikten de stalen boeien om Gibbs' polsen.

‘Jullie kunt beneden wachten,’ zei MacNewvish toen tot hen, waarna hij de deur weer sloot.

Gibbs was onderwijl, met oogen, fonkelend van woede en haat, gaan zitten.

‘Ik geef het je te doen, dat mooie fabeltje te bewijzen!’ hoonde hij. ‘Er is geen enkele rechter, die zulke fantastische nonsens zal gelooven!’

‘Als wat ik zoeven verteld heb, nog geen bewijs genoeg is,’ antwoordde MacNewvish kalm, ‘zijn er nog wel enkele dingen, die ik er aan toe kan voegen. Gaat u toch zitten, miss Edwards. - U hoeft van hem niets meer te vreezen en misschien vindt u het wel interessant, het vervolg te hooren van deze zaak, waarbij u toch ook min of meer betrokken was.’

Hoewel zij den doorgestanen schrik nog niet geheel en al te boven was, kon Ethel haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en inwendig nog bevend en rillend van emotie ging zij zitten. Ook Pambroke was benieuwd te hooren, hoe de Inspecteur den geraffineerden schurk had weten te ontmaskeren.

‘Deze reconstuctie van de inbraak,’ vervolgde MacNewvish, maakte ik op den avond van dienzelfden dag. Immers: zoo waren al die schijnbaar onbegrijpelijke gedragingen van S.S. 777 verklaard. Zoo was verklaard, hoe Gibbs wist, dat de heer Lewison bedreigd werd; zoo was verklaard, hoe de brandkast zonder één krasje werd geopend; zoo was verklaard, waarom de inbraak was aangekondigd. Hadden zij dit laatste niet gedaan, dan zou de heer Lewison nooit zijn sleutel hebben afgestaan en het zou onmogelijk geweest zijn, de inbraak te plegen.

Maar... en dat was het moeilijke - hoe kon het, dat Jim Gibbs, een beroemd Amerikaansch detective, die in zijn land reeds tallooze duistere misdrijven tot klaarheid had gebracht, hoe kon het, dat deze man het hoofd was van een zoo geslepen dievenbende. En toen maakte ik mijn tweede conclusie: *de man, die zich voor Jim Gibbs uitgaf, was Jim Gibbs niet!*

Ik telegrafeerde de Parijsche politie - de bende had kort te voren in de Lichtstad geopereerd en ik had gelezen, dat Jim Gibbs inderdaad uit New-York naar Parijs was gekomen, om te trachten S.S. 777, die in New-York de meest afschuwelijke misdrijven had begaan, daar op te sporen.

En zooals ik reeds vermoedde, kreeg ik bericht, dat Jim Gibbs, die vier dagen vóór de inbraak bij den heer Lewison op de Champs Elysee door een auto was aangereden, met een gebroken dijbeen in een ziekenhuis was opgenomen. Tevens kreeg ik bericht, dat James Crook, Lewisons vroegere boekhouder - de eenige, die van de minder mooie geste van den heer Lewison, waarop in het artikel in 'The Telegraph' gewaagd werd, afwist - dat James Crook twee jaren geleden te Toulouse was overleden. Een ander telegram bracht me ervan op de hoogte, dat James Crook een broer had, Stephen genaamd en dat deze broer, die zeer en zeer ongunstig bekend stond, reeds herhaalde malen voor zeer geraffineerde oplichterijen was veroordeeld. Het signalement van Stephen Crook klopte geheel met dat van den pseudo-Gibbs. - Zoo was ook het laatste onbegrijpelijke punt verklaard: hoe namelijk S.S. 777, alias Jim Gibbs, alias Stephen Crook, of wel de man, die hier zit, wist van de dubieuze handelingen van den heer Lewison.

Al deze gegevens, meer dan voldoende om zijn arrestatie te wettigen en zijn veroordeeling te doen volgen, waren in mijn bezit en ik was juist van plan om tot arrestatie over te gaan, toen er iets gebeurde, dat volkomen onbegrijpelijk was, namelijk de moord op den heer Lewison. Immers, Crook, zoo zullen wij hem in het vervolg maar noemen, had bij dien moord niet het minste belang. Hij zou zeer dom geweest zijn, als hij zoiets gedaan had. Toch was het briefje, dat op den heer Lewison gevonden werd, geteekend met S.S. 777.

Het scheen een onbegrijpelijk raadsel. Crook had ten overvloede nog een alibi: op het oogenblik, waarop de moord gepleegd werd, bevond hij zich op Scotland Yard.

Die moord moest door iemand anders gepleegd zijn en hoewel ik vanaf het begin, heel goed begrepen heb, miss Edwards, dat u daarmee niets te maken had, liet ik u toch arresteren, omdat ik moest zorgen, dat Crook zich veilig voelde. Kreeg hij ook maar de

geringste argwaan, dan zou hij zich onmiddellijk uit de voeten maken. Het was misschien schandelijk van mij, om u daarvan de dupe te laten worden, miss Edwards, maar ik moest de comédie spelen, omdat ik geen keus had. Voor een oppervlakkigen en ondoordachten beschouwer, zòu u het gedaan kunnen hebben en ik mòest iemand quasi-verdenken, om bij Crook geen argwaan te wekken. Ik hoop, dat u mij dit vergeven wilt, miss Edwards. Ik heb trouwens in het geheim opdracht gegeven, u zeer goed en met veel onderscheiding te behandelen, tijdens uw hechtenis.'

Het meisje bloosde licht.

'Ik neem het u niet kwalijk, Inspecteur,' zei zij eenvoudig. 'Het was niet prettig voor mij, maar ik begrijp wel, dat u niet anders handelen kòn.'

'Ik dank u,' antwoordde MacNewvish dankbaar. 'Wat zal ik verder vertellen?' ging hij voort. 'De dader van den moord werd gevonden. Henry Ginnman heeft den heer Lewison vermoord en is daarvoor vanmiddag tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Crook, die een handig man is, heeft den moordenaar opgespoord, nog vóór ik er zeker van was, dat de man de dader was. Want natuurlijk was Crook even verbaasd als ik over dat briefje van den moordenaar. Hij wist immers, dat S.S. 777 het niet gedaan kon hebben, want hij-zelf was S.S. 777.'

Waarom Ginnman dat briefje achterliet? Waarschijnlijk om de schuld van zich af te schuiven en die op rekening van S.S. 777 te laten zetten.

Zoals u ziet,' eindigde MacNewvish zijn verhaal, 'zoo geheimzinnig als alles léék, was het niet; wel-beschouwd was het geval zelfs vrij eenvoudig. - En, Stephen Crook,' wendde de Inspecteur zich tot den geboeide, 'denk je nu nòg, dat de bewijzen onvoldoende zijn?'

Met een blik vol haat keek de misdadiger MacNewvish aan. Hij klemde zijn lippen stijf opeen en antwoordde niet.

'Hm,' bromde de Inspecteur, 'meneer Crook schijnt niet even hoffelijk te zijn als meneer Gibbs. - Enfin, dan maar niet.'

Hij waarschuwde de agenten, die nog steeds beneden wachtten en deze brachten den zwaargeboeiden Crook, die zich verder niet meer verzette, in de buiten voor hem gereedstaande auto. Een half uur later sloten de hooge, ijzeren deuren van het Huis van Bewaring zich achter hem...

'Inspecteur,' vroeg miss Edwards, toen Crook was weggeleid, 'ik zou u toch nog graag iets willen vragen.'

'En, dat is?'

‘Die overval van de nachtedactie van “The Telegraph” en die gemaskerde man, dat waren toch...’

‘Dat waren gehuurde boeven, miss Edwards. In donker Londen zijn legio menschen te vinden, die voor een paar pond dergelijke karweitjes opknappen. De menschen weten gewoonlijk niet eens, wat ze precies doen en als ze gesnapt worden, loopen ze nog weinig risico. - Neen, die waren van geen belang. - Crook, dat was de man en ik ben blij, dat hij achter slot en grendel zit. - Maar...’ MacNewvish keek op zijn horloge - ‘wilt u me een oogenblik excuseeren; ik moet Scotland Yard even opbellen.’

‘Gaat u gang, Inspecteur, natuurlijk. Laten wij u niet storen.’

De Inspecteur begaf zich naar de aangrenzende kamer, waarvan de deuren wijd open stonden en terwijl hij voor de telefoon stond te wachten op aansluiting met zijn bureau, zag hij in den spiegel vóór zich, dat Ethel en Pambroke...

‘Storen en storen is twee,’ mompelde de bescheiden MacNewvish en hij draaide zich een kwartslag om...

EINDE.